

ทศมายูกา โหตุ มหาราชินี

หกลีบพรรษากาล
พระมหาราชินี
เฉลิมชนม์เฉลิมชาติ
เฉลิมขวัญชาวประชา
ร่วมเกล้าแห่งเมืองแก้ว
ทุกไทยทั่วทิศไทย
เมตตาพระบารมี
เสมอว่าชีวิตวาง
วาระวิเศษแล้ว
ถวายพระพรพระองค์

เกษมศานต์เกษมศรี
เฉลิมพระชนมพรรษา
ฉลองราษฏร์เฉลิมหล้า
ทุกชั้นชีพฉลองชัย
วิเศษแล้ววิสุทธิสมัย
เทอดทูนไท่ทุกทุกทาง
ประจักษ์แจ้งมิเคยจาง
ไว้แทบเบื้องพระบาทบงส์
กำหนดแนวเจตน์จำนง
ของจงทรงพระเจริญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วาณิช จรุงกิจอนันต์
ผู้ประพันธ์

วารสารภาษาปริทัศน์

ที่ปรึกษา

ศ.ดร. คุณกัญญา ธรรมมงคล

ศ.ดร. กาญจนา ปราบพาล

รศ. มាលินี จันทวิมล

รศ. ชนิกา ศิลปอนันต์

รศ. สุดาชา นิยมานนิตย์

บรรณาธิการ

รศ. บังอร สว่างวโรธ

กองบรรณาธิการ

ผศ. ภัสสร สิงคาลวนิช

ผศ. ดวงตา ลักคุณะประสิทธิ์

ผศ. ลักษมี กิตติสเรศ

ผศ. เสาวภา ฉายะบุระกุล

ผศ. พนิดา เอื้ออภัยกุล

อ. ปรางทิพย์ นพรมภา

อ. อิงทิพย์ รัตตะรังสี

อ. อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์

อ. ปัญชลี วาสนสมลสิทธิ์

ฝ่ายจัดการและเผยแพร่

นางสุรัชวดี วัริยะยิ่งศิริ

ฝ่ายศิลปกรรมและฝ่ายภาพ

นายมนตรี พุกเจริญ

นายสุรวุฒิ เพิ่มวงศ์

วารสารภาษาปริทัศน์

เป็นวารสารวิชาการของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เผยแพร่ความรู้ภาษาอังกฤษตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการศึกษาการสอนภาษาอังกฤษ

2. เผยแพร่ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับบทเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างครูอาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันต่าง ๆ

3. ส่งเสริมให้อาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอผลงานทางวิชาการ และมีส่วนร่วมในด้านการเผยแพร่วิชาการ และให้บริการแก่สังคม

กำหนดออกปีละ 2 ฉบับ คือ

ภาคต้นของปีการศึกษา

ภาคปลายของปีการศึกษา

การตีพิมพ์บทความใด ๆ ในวารสารเล่มนี้ จะต้องได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกองบรรณาธิการ "ภาษาปริทัศน์" ก่อน

บทความในวารสารเล่มนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละท่าน คณะกรรมการจัดทำวารสาร "ภาษาปริทัศน์" ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

วารสารภาษาปริทัศน์ ได้รับเงินสนับสนุนค่าพิมพ์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทบรรณาธิการ

เนื่องในโอกาสสมหามงคลสมัยเฉลิมพระชนมพรรษาครบ 5 รอบของ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ สถาบันภาษาได้จัดทำวารสารภาษาปริทัศน์ฉบับพิเศษ เพื่อเป็นการถวายเป็นความจงรักภักดี และร่วมเฉลิมฉลองในวโรกาสอันสำคัญยิ่งนี้ด้วย

วารสารภาษาปริทัศน์ฉบับนี้ได้อัญเชิญกระแสพระราชดำรัสของสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถที่ทรงตอบในวโรกาสที่ทรงรับรางวัลด้านมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณต่อวารสารภาษาปริทัศน์เป็นล้นพ้น นอกจากนี้ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี นายอานันท์ ปันยารชุน และ ฯพณฯ เอกอัครราชทูตไทยประจำสหรัฐอเมริกา ม.ล. พิรพงศ์ เกษมศรี ได้ร่วมถวายเป็นความจงรักภักดีด้วย โดย ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีได้กรุณาให้สัมภาษณ์แก่วารสารภาษาปริทัศน์เป็นกรณีพิเศษในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นบทสัมภาษณ์ที่น่าสนใจยิ่ง ส่วน ฯพณฯ เอกอัครราชทูต ได้กรุณาส่งโทรสารจากกรุงวอชิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกามาให้กองบรรณาธิการเกี่ยวกับการถวายเป็นความจงรักภักดีต่อสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เมื่อคราวเสด็จเยือนประเทศสหรัฐอเมริกาในระหว่างวันที่ 27 ตุลาคม - 4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2534 เพื่อทรงรับรางวัลด้านมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

Mrs. Sacie Lambertson ภริยาเอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกา ประจำประเทศไทยได้กรุณาให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับโครงการต่าง ๆ ของสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ

วารสารภาษาปริทัศน์ฉบับพิเศษนี้ยังได้นำสุนทรพจน์ของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี นายอานันท์ ปันยารชุน 2 ชิ้นซึ่งนับเป็นงานที่มีคุณค่าควรแก่การศึกษา เพื่อเป็นตัวอย่างในเรื่องการพูดต่อหน้าสาธารณชน นอกจากนี้ยังเสนอสาระน่ารู้ต่าง ๆ อาทิเช่น บทความทางวิชาการ รายงานผลการวิจัย และรายงานการไปฝึกอบรมทางด้านการเรียนการสอนในต่างประเทศ

อนึ่ง นักประพันธ์รางวัลวรรณกรรมดีเด่นอาเซียน คุณวณิช จรุงกิจอนันต์ ได้กรุณาประพันธ์คำถวายพระพรสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ในนามของสถาบันอีกด้วย

วารสารภาษาปริทัศน์ฉบับต่อไปจะกำหนดออกในเทอมต้นปีการศึกษา 2536 ซึ่งจะประกอบด้วยบทความและผลงานการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

บังอร สว่างวโรส

1 ตุลาคม 2535

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
- ถวายพระพร	
- บทบรรณาธิการ	
- กระแสพระราชดำรัสของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ	1
- ข่าวการทูลเกล้าถวายรางวัล จากหนังสือวอชิงตันโพสต์	5
- ตอบคำถาม ฯพณฯ เอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศสหรัฐอเมริกา	
มล. พระพงศ์ เกษมศรี	12
- สัมภาษณ์ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี นายอานันท์ ปันยารชุน	15
- สุนทรพจน์ของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี นายอานันท์ ปันยารชุน	21
- การพูดต่อหน้าสาธารณชน	บังอร สว่างวโรรส 32
- สัมภาษณ์ภริยา ฯพณฯ เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกา ประจำประเทศไทย	38
- การนำเสนอผลงานทางวิชาการ	อัจฉรา วงศ์โสธร 41
- การไปอบรมเรื่องการใช้ Authentic materials	นิภาวรรณ ชูรัตนสิทธิ์ 46
- สื่อแถบภาพกับการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สำหรับ กุลสิริสวัสดิ์ 55
- แนวโน้มในเรื่องการแปลทางธุรกิจและการเรียนการสอน	
บังอร สว่างวโรรส และ ชลาริปี ชาญชัยฤกษ์	65
- ลองใช้ทำใบสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	อัญชลี ชยานุวัชร 88
- ABC ไม่ง่ายเหมือน ABC เสียแล้ว	สมศีล วัฒนวงศ์ 96
- การวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อสอบ 3 วิธี	สุพัฒน์ สุกมลสันต์ 105
- รายงานวิจัย	วัฒนวรรณ สงวนเรืองและคณะ 117
- ประสพการณ์จากสถาบัน LIOJ	บุญศิริ อนันตเศรษฐ 126
- ถาม - ตอบ ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	ปรางทิพย์ นพรมภา 128
- แนะนำหนังสือ	ยุพิน จันท์เจริญสิน 132
- แนะนำผู้เขียน	134

กระแสพระราชดำรัสตอบในวโรกาสที่กลุ่มผู้สนับสนุนพิพิธภัณฑ์เด็กแห่งกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลด้านมนุษยธรรม ระหว่างประเทศ

วันที่ 1 พฤศจิกายน 2534 ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ห้องรับรองพิเศษ โรงแรมเชอราตัน วอชิงตัน

(The Friends of the Capital Children's Museum International Humanitarian Award

November 1, 1991, Washington, D.C., Grand Ballroom, Sheraton Washington Hotel

I thank the Board of Governors and Friends of the Capital Children's Museum for inviting me to this function and for giving me your worthy award.

His Majesty the King has dedicated his reign to travel all over the country to meet the people. Through these visits he had gained an intimate understanding of how our people live. From this understanding, he has come to look upon Thai farmers and their families as really heroic people. They lead a very hard life, but they help to feed the rest of the country and people in other parts of the world. Thus the King has concentrated his efforts on improving farm productivity through water resource and various agricultural projects. For my part I was assigned by His Majesty to see to the welfare of the farmers' families, such as health, education for children, and livelihood. After accompanying His Majesty everywhere, I have been able to recognize the talents and skills of rural people in turning natural materials into products of great beauty using techniques and patterns handed down by their ancestors.

With the help of many good people, I was able to set up a Foundation called SUPPORT in 1976. The main objective of the Foundation is to encourage rural people to produce products for their own use as well as to sell them in order to raise the family income. Now many SUPPORT training centres have been set up, including one in our Residence in Bangkok, where the poor and the disabled are trained in these arts and crafts. I am proud to say that so many people have passed through these centres and can now produce beautiful works of art, some of which you can see on display today. Most of these people have a better living standard than before. But what is just as important is that they now have developed a great pride in themselves for being able to create such beautiful objects.

I have therefore come here to receive your International Humanitarian Award not only for myself or the Thai Royal Family, but on behalf of the Thai people, especially the Thai farmers and their families. It is they, who have to toil in the mud under the hot sun to feed us and the world, who deserve all the honour of this occasion.

Thank you

ข่าวการทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลด้านมนุษยธรรม ระหว่างประเทศ จากหนังสือพิมพ์วอชิงตันโพสต์ ฉบับลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2534

y.
 w 54.
 nny. chance
 ind 7-14 mph.
 range: 50-67.
 Page D2.

The Washington

... No. 331

FRIDAY, NOVEMBER 1, 1991

Post

FINAL

Inside: **Weekend**
 Today's Contents on Page A2

c

Prices May Vary in Areas Outside
 Metropolitan Washington (See Box on A4)

25¢

FRIDAY, NOVEMBER 1, 1991

ADVERTISEMENT

THE WASHINGTON POST

Thailand's Queen Sirikit Receives Humanitarian Award

Her Majesty Queen Sirikit of Thailand

Descended from a long line of Chakri Monarchs, Her Majesty Queen Sirikit was born on August 12, 1932, the same year that the present form of constitutional monarchy began in Thailand. Receiving Her elementary education in Bangkok, Her Majesty continued Her secondary schooling in Paris when Her father, H.H. Prince Chardaburi, was appointed Thai Minister to France. A little later, H.H. Prince Chardaburi was appointed Ambassador to the Court of St. James and Her Majesty was able, in London, to pursue Her advanced music and language studies She had begun earlier in France. It was in Paris that His Majesty King Bhumibol first met Her Majesty. The King was at that time studying in Switzerland. Subsequently, They returned to Bangkok where the Royal Wedding took place in 1950.

Since that time, Their Majesties' prime concern has been the well-being of all their subjects, the majority of whom are farmers living in rural areas. These people normally have a hard life already, but often they suffer even more from the ravaging effects of natural disasters such as severe drought and flooding. Because of this, His Majesty the King makes it a point to visit His rural subjects frequently. In so doing, He has come to know His people and their living conditions very well. His Majesty is, therefore, able to help His subjects more effectively to overcome the difficulties brought about by the harsh environment by initiating many irrigation and agricultural projects. Since Her Majesty Queen Sirikit always accompanies His Majesty the King on His extensive travels, She is able to complement the efforts of His Majesty by attending to the specific needs of poorer farming families in the areas of health, education and finding means to supplement their low income.

It was with this in mind that Her Majesty founded the *Support Foundation* in 1976. Her Majesty knows that simple charity will not alle-

viate the problem of poorer farmers leaving their land in search of other work after an unsuccessful harvest. Her Majesty advocates that the only lasting solution is one that induces the local people to help themselves. Her Majesty's *Support Foundation* meets these needs of the rural poor by teaching practical skills which enable them to supplement the income of their families. In this process, Her Majesty has also been able to revive or revitalize as well as to preserve the traditional Thai arts and handicrafts which faced the danger of extinction from the forces of modernization.

Another great concern of Her Majesty Queen Sirikit is the conservation of the environment. She emphasizes to Her people the environmental dangers caused by negligence, ignorance and selfishness. Thailand's forests have been the focus of much of Her Majesty's attention. It is Her desire that all Thai citizens realize that these forested areas form the watersheds of their country and that there is a strong linkage between the denudation of forests and the dwindling water resources which are the life-line of the Thai people.

Her Majesty has also expressed sadness concerning the destruction of animals which has resulted in the extinction of many species of wildlife. The efforts of Her Majesty to date have been several forested areas in the Kingdom designated as wildlife sanctuaries and nature reserves.

Her Majesty's compassion is not confined solely to the Thai People. During the long war in Cambodia, a great number of Cambodian refugees crossed over into Thailand at Trad Province. Her Majesty, as President of the Thai Red Cross Society, a position which She has actively assumed since 1959, set up the Khao I Dang Refugee Camp in 1979. Under Her Majesty's determined leadership and personal attention, the Camp provided hundreds of thousands of refugees with much-needed medical care, food and shelter.

Her Majesty Queen Sirikit of Thailand

In 1979, the Food and Agricultural Organization of the United Nations awarded Her Majesty Queen Sirikit the Ceres Medal in recognition of Her continuous efforts to promote the well-being of Her subjects as well as other people in need of humanitarian assistance. Inscribed on the back of the Medal is Her Majesty's motto "To give without discrimination." Her Majesty Queen Sirikit's first visit to the United States was in 1960. It was during this visit that a reporter asked Her Majesty what Her favorite hobby or pastime was. Her Majesty's reply was "looking after my children." It is obvious from Her deeds and actions that Her kindness and compassion are not limited only to Her Royal Children but extend to Her subjects and people in need everywhere.

The 1991 International Humanitarian Award

Upon invitation from the Chairman of the Friends of the Capital Children's Museum and the Chairman of the Best of Washington, Her Majesty Queen Sirikit of Thailand has graciously accepted to attend "The Best of Washington, 1991" benefit luncheon for the Museum on November 1, 1991, during which Her Majesty will be presented with the first International Humanitarian Award by the Friends of the Capital Children's Museum. This is the first time this international award is being given and will be made only on a special occasion to an individual of international stature who has made an outstanding contribution to improvement in the quality of life and the uplifting of large numbers of people.

Her Majesty Queen Sirikit has long been recognized for Her dedication and hard work for the welfare of the Thai people, for the preservation and revival of Thailand's traditional arts and crafts, and the promotion of Thai culture and heritage, as well as Her involvement in humanitarian causes, including Save the Children and the refugee problem.

During Her Majesty's visit to Washington, D.C., there is an exhibition of Thai arts and crafts from the Foundation for the Promotion of Supplementary Occupations and Related Techniques (SUPPORT), which was established in 1976 by Her Majesty the Queen to help rural families earn supplemental income and improve their livelihood. The exhibition, part of a larger "From the Hands of Thailand" exhibit, is now on view at the Capital Children's Museum.

In the past, national award recipients have included Mrs. George Bush for her fight against illiteracy, and Mrs. Ronald Reagan for her work in the prevention of drug abuse.

Exotic Thailand

Thailand, once known as Siam, is an exotic country in the heart of Southeast Asia. It is a land where the past and present meet to produce a kaleidoscope of stunning attractions, colored by a unique culture and enduring traditions. Giving life to this enchanted world are the gentle and genuinely hospitable Thais who extend a warm welcome to all visitors. Indeed a country of golden places and smiling faces.

With its population of 56 million, Thailand is bordered by Myanmar to the west, Kampuchea to the east, Laos to the north and Malaysia to the south. It is a tropical country with three seasons, summer from March through May, rainy with plenty of sunshine from June to September and cool from October through February. The average annual temperature is 28 degrees centigrade (83 degrees fahrenheit). Sights and scenes are rich and varied, from the golden spired temples and palaces of Bangkok to the majestic ruins of ancient cities; from the excitement of beach resorts to the quiet charm of tranquil rural towns. Nature has been generous with her gifts, too. As varied as the historical and cultural sights is the beauty of ever changing landscapes — idyllic tropical islands, unspoiled sandy beaches, jungle-clad mountains, rivers, waterfalls and fertile plains supporting a patchwork of rice paddies, all bathed in year round sunshine.

Giving a unique character to the land and people is a quintessential quality of "Thainess" which stems from a strong adherence to traditions that have evolved over more than 700 years of independent development. This is most readily witnessed in the practice of the Buddhist faith and in the deep respect and love accorded to the King, made manifest in numerous religious and royal festivals and ceremonies as well as pervading aspects of daily life.

At the same time, Thailand is a modern dynamic nation, firmly planted in the 20th century and eyeing the 21st century with confidence. Throughout the land there is a remarkable blend of the old and the new. This means that while the cultural heritage has been preserved to an

extraordinary degree, the visitor can also appreciate the comfort and convenience provided by the most up-to-date facilities. Because of this, coupled with the amazing choice of things to do and see, Thailand is the ideal vacation destination for all kinds of visitors—single travelers exploring the world, couples, families, and retired people who seek an extended stay in a place where it is always sunny and where there need never be a dull moment. Moreover, Thailand is inexpensive and affords the amenities to suit whatever the preference, whatever the budget.

For most visitors, Bangkok, the capital, is both Thailand's gateway and its principal destination. Initial impressions are of a modern metropolis geared to the needs of today's world. Joyfully exuberant, the city embraces latter-day and largely Western inspired development. You see towering office blocks, world-class deluxe hotels, and other thrusting highrise buildings.

Amazingly, this fabulous city manages at the same time to present wondrous images of its cultural heritage—the Grand Palace, Wat Phra Kaew (Temple of the Emerald Buddha), Wat Arun (Temple of Dawn), Wat Pho (Temple of the Reclining Buddha) and Wat Benchamabophit (Marble Temple) to name but five magnificent sights. Shopping, whether in typical Thai markets or in luxury department stores, offers a host of excellent buys—silks, jewelry and gemstones, tailor-made clothing, antiques and an enormous variety of handicrafts in wood, ceramic, bronze and other traditional materials. Dining out is another world of discovery with, in addition to spicy Thai food, virtually the whole range of other national cuisines available at a staggering number of restaurants in all price categories. As for entertainment, the choice is again plentiful, from cultural shows, theater, musical performances, cocktail lounges, discos, Thai-style boxing bouts, dinner cruises on the Chao Phraya River—there is something for everyone.

Tourism Authority of Thailand, New York: 5 World Trade Center, Suite 3443 New York, N.Y. 10048 Tel: (212)432-0433 Fax: (212)912-0920 • **Los Angeles:** 3440 Wilshire Boulevard, Suite 1100 Los Angeles, CA 90010 Tel: (213)382-2353 Fax: (213)389-7544 • **Chicago:** 303 East Wacker Drive, Suite 400, Chicago, IL 60601 Tel: (312)819-3990 Fax: (312)565-0359

Message from M.L. Birabhongse Kasemsri, Ambassador of Thailand

It is with abiding loyalty and pride that the Thai community in the United States and I beg to extend our warmest welcome to Her Majesty the Queen of Thailand on Her Royal Visit to Washington, D.C. After an absence of 6 years, Her Majesty has graciously accepted the invitation of the distinguished American hosts to come to Washington, D.C. to attend today's benefit luncheon for the Capital Children's Museum. This is no surprise, since Her constant concern has always been the well-being of, not only Thailand's, but also the world's children.

The happy surprise is that the hosts are presenting Her with their first International Humanitarian Award, in recognition of Her Majesty's involvement and endeavors in improving the human condition, particularly of the less fortunate and the displaced. This award is indeed a source of pride and joy for the entire Thai nation.

We in Thailand, by age-old tradition, hold our King and Queen in deep reverence and respect. Because of Their own innumerable accomplishments and proven dedication to the common weal, Their Majesties further enjoy the peo-

ple's heartfelt gratitude and loyal esteem. Moreover, They have evoked genuine admiration from other parts of the world for Their roles in a modern monarchy. Thus, His Majesty the King has been called "The Soul of His Nation."

It is also highly auspicious that, during the Royal Visit, Her Majesty is accompanied throughout by His Royal Highness the Crown Prince of Thailand, and also by Her Royal Highness Princess Chulabhorn, Their Majesties' youngest daughter.

Reflecting on the 158 years of cordial relations between Thailand and this great country, and the fact that His Majesty King Bhumibol was born in the United States, Her Majesty Queen Sirikit's visit is an appropriate occasion for mutual rejoicing, for it will further strengthen the bilateral ties of friendship and cooperation between our two countries and peoples.

I should also like to express, on behalf of the Thai community, my grateful thanks to the host country and the American people for your part in support of children everywhere.

Statement of Senator Bennett Johnston,

Published in The Congressional Record on Thursday, October 24, 1991

*Tribute to her Majesty Queen Sirikit
on the Occasion of Her Royal Visit to
the United States*

Mr. President, on behalf of all my colleagues, I am deeply honored to extend a warm and heartfelt welcome to Her Majesty Queen Sirikit on the occasion of Her Royal Visit to the United States and to our Nation's Capitol.

Queen Sirikit has traveled to our country to receive the Humanitarian award of the Friends of the Capital Children's Museum, the first such award ever bestowed upon an international dignitary. One need only consider a few examples of her interests and her accomplishments to understand how richly deserved this award is.

As an active participant in Save the Children, Queen Sirikit has helped many of those who are the most vulnerable among us, children in countries throughout the world. She has also taken a personal and prominent role in programs to ease the plight of

millions of refugees encamped along the Thai border.

Among her most notable achievements was the creation in 1976 of the Foundation for the Promotion of Supplementary Occupations and Related Techniques. Support has been highly successful in helping impoverished rural families and the disabled and handicapped citizens of her country to develop their talents as artists and craftsmen, providing a source of supplemental income, and an enterprise that helps promote the traditional culture of the Thai people.

During a visit to Thailand last year, members of the Senate wives delegation, including my wife Mary, had an opportunity to observe the Support Program first hand through a tour of the foundations' center at Mae Tum in the Serm Ngam District of Lampang Province. Members of the delegation were graciously received by Her Majesty at Chitralada Palace in Bangkok and toured the foundation's training center on the Palace grounds, where 500 students are enrolled in

courses aimed at developing their artistic and creative skills.

The delegation had the highest praise for the Support Program, not only as a source of additional income for those who participate in it, but as a source of tremendous pride for all the people of Thailand. Needless to say, the members of the delegation were also left with a profound sense of admiration for the woman who has made this program possible.

Through her tireless dedication to improving the quality of life for her fellow citizens and preserving the special heritage and rich culture of that nation, Queen Sirikit has earned a very special place in the hearts of her people.

She has earned, as well, the enduring respect of people throughout the world; people who share the fundamental values of human decency, kindness, and compassion that are so clearly reflected in her work. Her courageous, lifelong commitment to those values serves as an inspiration for us all.

พระบรมฉายาลักษณ์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
พร้อมทั้ง ฯพณฯ เอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศสหรัฐอเมริกา และภริยา
ม.ล. พีระพงศ์ และ ม.ร.ว. รัมภิอาภา เกษมศรี

ที่ 1412 /2535

ROYAL THAI EMBASSY
2300 KALORAMA ROAD, N.W
WASHINGTON, D.C. 20008

21 สิงหาคม 2535

เรื่อง การทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลด้านมนุษยธรรมระหว่างประเทศ
แด่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา

เรียน บรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์

อ้างถึง หนังสือสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ลงวันที่ สิงหาคม 2535

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. สำเนาข่าวหนังสือพิมพ์ตัดของ The Washington Post
วันศุกร์ที่ 1 พฤศจิกายน 2534
 2. หมายกำหนดการการเสด็จเยือนกรุงวอชิงตัน ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ
พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
27 ตุลาคม - 4 พฤศจิกายน 2534
 3. พระบรมฉายาลักษณ์ ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และ
ภาพถ่ายของเอกอัครราชทูตและภริยา

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งให้ทราบว่า สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจะจัดพิมพ์
วารสารภาษาปริทัศน์ ฉบับพิเศษขึ้นเพื่อเป็นการเกิดพระเกียรติและร่วมเฉลิมฉลองในวโรกาสอันเป็น
มหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา ครบ 5 รอบ ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และได้ขอให้
ข้าพเจ้าตอบคำถามเกี่ยวกับการทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลด้านมนุษยธรรมระหว่างประเทศแด่สมเด็จพระนาง
เจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ในโอกาสที่เสด็จเยือนกรุงวอชิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา ระหว่างวันที่ 25
ตุลาคม - 4 พฤศจิกายน 2534 ความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

ขอเรียนตอบตามข้อถามที่ถามไปตามลำดับดังนี้

1. ชาวอเมริกันมีความประทับใจในพระองค์ท่านอย่างไรบ้าง

องค์การ The Friends of the Capital Children's Museum ซึ่งเป็นผู้ริเริ่ม
การทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลด้านมนุษยธรรมระหว่างประเทศเพื่อเกิดพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรม
ราชินีนาถ ที่ได้ทรงตรากตรำบำเพ็ญพระราชกรณียกิจ เพื่อการพัฒนาประเทศ ให้ประชาชนอยู่ดีกินดีรวม
ทั้งเยาวชนไทยในชนบทได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างทั่วถึง จนเป็นที่ตระหนักและได้รับการเชิดชูสรรเสริญ
จากชาวต่างประเทศและประชาคมระหว่างประเทศตลอดมา

การที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ทรงรับเชิญเสด็จเยือนสหรัฐ ตามคำกราบบังคมทูลอัญเชิญ นั้น ได้ยังความปลื้มปิติยินดีเป็นอันพันแก่ คณะกรรมการขององค์การฯ ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้องรวมทั้ง The Best of Washington และ Capital Children's Museum ซึ่งมีส่วนในการจัดงาน Gala Luncheon และงานนิทรรศการไทย (ซึ่งยังแสดงอยู่จนกระทั่งบัดนี้) เพราะนับเป็นครั้งแรกที่ได้มีการมอบรางวัลอันทรงเกียรตินี้แก่ชาวต่างประเทศ นอกจากนั้น การเสด็จเยือนสหรัฐ ในครั้งนั้น นับเป็นการเจริญพระราชไมตรีระหว่างไทยกับสหรัฐ อย่างดีเลิศอีกด้วย ซึ่งในระหว่างการเดินทาง ประธานาธิบดีสหรัฐ และภริยา ได้จัดงานเลี้ยงอาหารค่ำถวาย ณ หอเนียบขาว อีกทั้งภริยาวุฒิสมาชิกที่มีบทบาทสำคัญในรัฐสภาสหรัฐ ก็ได้จัดงานเลี้ยงอาหารกลางวันถวาย ณ รัฐสภาสหรัฐ ด้วย

อนึ่ง หนังสือพิมพ์ The Washington Post ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2534 ได้จัดพิมพ์บทความหน้าพิเศษเกี่ยวกับการเสด็จ ในครั้งนั้น ดังมีรายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วยอันที่ 1

2. โดยส่วนตัวมีความประทับใจในพระองค์ท่านอย่างไร

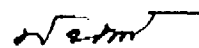
ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นเอกอัครราชทูตไทย ประจำสหรัฐอเมริกา การที่คนไทยในกรุงวอชิงตัน และรัฐใกล้เคียงเป็นจำนวนหลายพันได้เฝ้าฯ ชมบารมีและการที่ข้าพเจ้าและข้าราชการสถานเอกอัครราชทูตฯ พร้อมด้วยภรรยา ได้มีโอกาสถวายงานการรับเสด็จ ระหว่างที่ประทับอยู่ในสหรัฐ ในครั้งนั้น นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณหาที่สุดมิได้ ซึ่งจะจดจำไว้ไม่มีวันลืม

3. ได้ถวายการต้อนรับพระองค์ท่านอย่างไรบ้าง

ข้าพเจ้าได้ประสานงานและได้รับความร่วมมือจากทางฝ่ายรัฐบาลสหรัฐ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการรับเสด็จ ตลอดจนชุมชนชาวไทยในสหรัฐ เป็นอย่างยิ่ง การเตรียมรับเสด็จ ก็ได้มีการเตรียมการอย่างละเอียดทุกขั้นตอน ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้ไปสำรวจสถานที่และเตรียมการด้วยตนเองทุกแห่ง โดยขอพระราชทานพระราชานุมัติผ่านกระทรวงการต่างประเทศและสำนักพระราชเลขาธิการในทุกกรณี ทั้งนี้เพื่อให้ทุกอย่างเป็นไปด้วยความเรียบร้อย สมพระเกียรติ ทั้งนี้ได้แนบหมายกำหนดการฯ มาดังปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 2 เพื่อโปรดทราบ ณ ที่นี้ด้วย

จึงขอเรียนมาเพื่อโปรดทราบ ทั้งนี้ ได้เชิญพระฉายาลักษณ์ ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และแนบภาพถ่ายของข้าพเจ้า และ ม.ร.ว. รำไพภา กาญจนศรี มาตามข้อขอไป ณ ที่นี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ม.ล. พีระพงศ์ เกษมศรี)

เอกอัครราชทูตฯ

บทสัมภาษณ์ : ๗พณฯ นายกรัฐมนตรี นายอานันท์ ปันยารชุน

เมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2535 เวลา 16.30 น. คณะกรรมการบริหารการวางราชการภาษาปรีทัศน์ ได้รับ ความกรุณาจาก ๗พณฯ นายกรัฐมนตรี นายอานันท์ ปันยารชุน ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องความคิดเห็นของ ๗พณฯ ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ณ ทำเนียบรัฐบาล คณะกรรมการมีความรู้สึกซาบซึ้งและ ปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

คณะกรรมการบริหารการจึงใคร่ขอกราบขอบพระคุณ ๗พณฯ เป็นอย่างสูง ณ ที่นี้อีกครั้งหนึ่งใน ความกรุณาของ ๗พณฯ ต่อคณะกรรมการ

ถาม : อยากทราบเรียนท่านให้เล่าประวัติการเรียน ภาษาอังกฤษของท่าน ตั้งแต่ต้นท่านเริ่มต้น เรียนอย่างไร ชอบภาษาอังกฤษตั้งแต่เมื่อไร ท่านมีวิธีการอย่างไรถึงได้เก่งภาษาอังกฤษเช่นนี้

ตอบ : จริง ๆ แล้ว ผมไม่ใช่คนที่สามารถเรียนรู้ภาษา ต่างประเทศได้ง่ายคือ อย่างที่ภาษาฝรั่งเศสเขาบอก ว่าคนบางคนมี linguistic aptitude บางคนแป็บเดียวจับภาษาต่างๆได้ผมนี้ เรียนภาษาด้วยความยากลำบาก เริ่มต้น อาจจะเรียนในเมืองไทย ก็เริ่มต้น ชั้นประถม มัธยม กับมีส่วนหนึ่งตอนอยู่ ม.4 เรียน โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์ กับทางด้านคณะสอนศาสนาของฝรั่ง ซึ่ง ตอนนั้นเข้าใจว่ามีอาจารย์ฝรั่งอยู่คนสองคน ผมคิดว่าตอนนั้นผมจบ ม.7 ไปตอนนั้นอายุ 16 แล้ว ภาษาอังกฤษของผมตอนนั้นก็คงไม่ได้ดี ไปกว่านักเรียนที่จบ ม.7 จากสวนกุหลาบหรือ

จากเทพศิรินทร์ หรือ อำนวยศิลป์เท่าไรนัก เพราะว่าไม่เหมือนกับสมัยโบราณ ที่โรงเรียน เซนต์แมรี มาแต่เร่ดอี้อัสสัมฯ ที่มีครูฝรั่งสอน ประจำนั้นนะ จะสังเกตเห็นได้ว่าคนรุ่นนั้น ภาษาอังกฤษจะดีกว่า ของผมในแง่ของเริ่มต้น เรียนจากเมืองไทย ก็เรียนจากโรงเรียนไทยชั้น ประถม มัธยม และมาจบคริสเตียน ม.7 เมื่ออายุ 16 ไปอยู่อังกฤษก็ไปเข้าโรงเรียนเด็ก ที่เรียกว่า public school สำหรับในแง่ของอายุ 16 นี้ค่อนข้างจะสูงไปแล้วสำหรับคนที่เรียน ภาษาได้ดี ส่วนใหญ่จะเห็นได้ว่าเด็กไทยที่ไป เรียนภาษาต่างประเทศนี้ไม่ว่าจะเป็นพวกในวัง กรมหมื่นนราธิปฯ หรือ กรมหมื่นต่างๆ ก็จะไป ในระยะ 11 หรือ 12 ขวบ ผมไป 16 ตอนนั้น ลิ่นแข็งแล้ว ที่นี้เมื่อไปถึงอังกฤษนี้ ปีแรก ค่อนข้างลำบากมาก เพราะว่า ภาษาเข้าไประยะ ถึงแม้จะได้รับการฝึกการสอนพิเศษก็

ตามนักเรียนอังกฤษไม่ทัน เพราะฉะนั้น ความท้อแท้มันมีมาก เพราะว่าเนื่องจาก ภาษาไม่รู้และไม่รู้ตั้งแต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้เราปรับตัวได้ คือว่าวิธีการสอนของครูพิเศษที่เขา มาสอนผม เขาส่งเสริมให้อ่านหนังสือ ซึ่งตอนแรกที่เราอ่านก็ต้องเปิด dictionary เป็นการใหญ่แรกๆ เปิดก็ต้องเปิด dictionary อังกฤษเป็นไทย มีของคุณสอ เศรษฐบุตร ไป 2 เล่มใหญ่ๆ หนักๆ เข้าก็เปิดไม่ไหว ก็เปิดจากอังกฤษเป็นอังกฤษ ซึ่งจากอังกฤษ เป็นอังกฤษก็ต้องเปิดอังกฤษเป็นไทยอีกทีหนึ่ง แต่การเรียนภาษานี้แปลกอย่าง เมื่อผมไปถึง เนื่องจากผมมีปัญหาด้านภาษาอังกฤษ ระยะ ที่ผมไปนี้ ผมควรจะต้องเรียนภาษาลาตินด้วย กับฝรั่งเศสด้วย เนื่องจากอยู่ในหลักสูตรที่ใน ชั้นที่ผมไปเข้า แต่เนื่องจากภาษาอังกฤษเรา อ่อนเสียเหลือเกินและผมเรียนไม่ทัน ผมก็ เลยต้องทั้งทั้งลาตินและฝรั่งเศสมามุ่งแต่อังกฤษ เพียงอย่างเดียว เพียงแต่จะเอาตัวรอดเท่านั้น และผมก็แน่ใจว่าถ้าผมต้องไปเรียนภาษาฝรั่งเศสกับภาษาลาตินด้วย ผมคงจะเรียนไม่ได้ดี เพราะว่าหนึ่ง เรียนภาษาฝรั่งเศสยิ่งไปอายุ ๑๖ แล้วนี้ แล้วไม่มีพื้นฐานมาก่อนเลย ลั้นเราแข็ง แล้ว สอง ทั้งฝรั่งเศส และลาตินต้องท่องจำยาก เหลือเกิน ซึ่งผมไม่ใช่คนที่ความจำดีถึงขนาด แล้วไม่มีที่เขาเรียกว่า natural gift ที่จะเรียนภาษา เพราะฉะนั้นผมใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษ แต่ หลังจากการที่อ่านแล้วชอบอ่าน ผมอ่านมาก ตอนนั้น เขาให้อ่านอะไรอ่านหมด ทั้ง novels ทั้ง newspaper ในระยะ ๑ ปีนี้ การเรียนภาษา ผมเคยถามครูฝรั่งว่า เมื่อไรนะเราจะรู้ภาษา เราดี ครูผมก็บอกว่า เมื่อไรมันเป็นภาษาอังกฤษ นั้นแหละ แสดงว่าเราถึงจุดนั้นแล้ว และ หลังจากนั้น ๑ ปี ก็ผันเป็นภาษาอังกฤษ

ถาม : นับว่าท่านเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้เร็วนะคะ

ตอบ : ครับ แต่ตอนนั้นก็ยังมีสิ่งต้องเรียนอยู่มาก แต่ ผมอยู่โรงเรียนเด็กประมาณ 3-4 ปี ผมเป็นคน

ชอบอ่าน novel อยู่แล้ว อ่านของ Jane Austen, Thomas Hardy อ่านอะไรต่าง ๆ ผมว่าหลัก สำคัญที่สุดคือการอ่านหนังสือนี้สำคัญ อันนั้น ก็เป็นนิสัยที่ผมใช้มาถึงบัดนี้

ถาม : แล้วที่นี้การออกเสียงล่ะคะท่าน

ตอบ : การออกเสียงนี้ก็อย่างว่า มันมีหลายอย่าง สมัยที่เราเรียนที่เมืองไทยครูเขาสอนนักเรียน สอนนักเรียนหน่ว่าคำว่า o-f-t-e-n อย่าได้ ไปเป็นนะอย่าไปอ่าน /o-f-t-e-n/ นะ ศัพท์ นี้คนอังกฤษเขาอ่าน /o-f-e-n/ ไซ้มี๊ ผมไป ใหม่ ๆ ผมก็อ่าน แต่เด็กนักเรียนในอังกฤษเขา อ่าน /o-f-t-e-n/ กันทุกคน ซึ่งภาษานี้มันมี วิวัฒนาการ ครูที่สอนเราเขาอาจจะอยู่ที่อังกฤษ หรืออยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ หรือทางอเมริกัน แต่ บางครั้งบางครั้งมันก็เปลี่ยนไป ตอนที่ผมไป ใหม่ ๆ ก็อ่าน /o-f-e-n/ ก็รู้สึกเป็นคนเดียว ส่วนเพื่อน ๆ อังกฤษเขาอ่าน /o-f-t-e-n/ กัน ทั้งนั้น นี่ตัวอย่าง อีกอันหนึ่งก็อย่างว่า dinner อาหารค่ำ แต่อังกฤษพอผ่านสงครามมา เขา ต้องมีการปรับระบบการรับประทานอาหาร เขาสามารถทานอาหารหนักได้หนักเดียว แต่ก็ ไม่หนักมากนัก แต่ที่หนักที่สุดอาจจะ เป็น กลางวัน เขาก็เรียกอาหารกลางวันเป็น dinner กลางคืนเขาเรียกเป็น supper แทน ใ้เราไป เราถึง เราก็นึกว่า dinner คืออาหารค่ำ แต่ หารู้ไม่ว่ารากฐานของภาษาที่แท้จริงเพราะ dinner คืออาหารที่หนักที่สุดในวันนั้น เพราะฉะนั้นก็แสดงให้เห็นว่าการสอนภาษา อังกฤษในไทยเนี่ยยังมีจุดอ่อนอีกหลายอัน ซึ่ง เพราะว่าบางครั้งบางครั้งเราเอาแต่คำแปล ซึ่งเราก็ไม่รู้รากฐานของคำนี้อย่างจริงจัง ที่นี้พอ ผมไปอยู่จนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ภาษา ก็ คงเริ่มดีขึ้นตามลำดับ แต่ผมจะบอกอยู่อย่าง หนึ่งว่า การเรียนภาษานี้มันไม่จบ แม้เรา จะจบจากมหาวิทยาลัยมาแล้ว ได้ปริญญา มาแล้ว มาเข้ากระทรวงต่างประเทศใหม่ ๆ ผมก็เจอปัญหา ที่จริงมันมีศัพท์หลายคำที่ใช้ ในวงการทูต วงการต่างประเทศ ซึ่งผมไม่รู้

เราก็ต้องมาเรียนเพิ่มเติมแล้ว บางครั้งบางครั้งเราก็ต้องใช้ภาษาละตินด้วย บางครั้งผมมาอยู่มาทำหน้าที่ที่กระทรวงต่างประเทศแล้วหลังจากนั้นสัก 4-5 ปี ผมไปเป็นเลขาธิการรัฐมนตรีต่างประเทศ ท่านรัฐมนตรี ดร.ถนัดท่านเป็นนักเรียนฝรั่งเศส แต่เนื่องจาก ท่านไปประจำสหประชาชาติ ท่านต้องใช้ภาษาอังกฤษมาก ในระยะ 20 ปี ที่ท่านปฏิบัติราชการมา ภาษาอังกฤษผมก็สู้ท่านไม่ได้ในแง่ของ Vocabulary ท่านมีศัพท์ต่าง ๆ ที่ผมไม่รู้ แต่ท่านรู้ศัพท์มากกว่าผมมาก เพราะ หนึ่ง ผมเพิ่งเข้ากระทรวงต่างประเทศ ซึ่งศัพท์ต่างประเทศเราไม่เคยเรียน แต่นอกเหนือจากศัพท์ต่างประเทศแล้ว ท่านรู้มากกว่าผมซึ่งเป็นผู้เรียนอังกฤษมาก เพราะ หนึ่ง ท่านรู้ภาษาฝรั่งเศสอย่างดี เพราะฉะนั้นท่านรู้รากภาษา เพราะภาษาอังกฤษหลายคำมาจากฝรั่งเศส สอง ท่านรู้จักภาษาลาตินอย่างดี เพราะฉะนั้นพื้นฐานของท่านกว้างกว่าของผมมาก ผมเรียนภาษาอังกฤษได้ด้วยความสามารถด้วยความยากลำบาก ด้วยความมานะ แต่พื้นฐานผมไม่มีทางภาษาลาติน ผมไม่มีพื้นฐานทางภาษาฝรั่งเศส ส่วนดร. ถนัดท่านมีพื้นฐานเหล่านี้ เพราะฉะนั้น ระหว่างอยู่กระทรวงต่างประเทศ เป็นเลขาฯ ท่าน ผมก็ต้องเรียนภาษาอังกฤษต่อไป คำว่า เรียนนี้ไม่ใช่เรียนในเรื่องของ grammar นะ แต่เรียนในเรื่องของ vocabulary เรื่องของประโยคที่จะสร้างอะไรขึ้นมา อีกระยะหนึ่งที่ผมเรียนมากก็คือสมัยที่ไปอยู่สหประชาชาติ เพราะตอนนั้น ต้องทั้งพูด ต้องทั้งเขียน การที่ต้องเขียน speech อาทิแต่ละ 2-3 ครั้ง จาก speech ก็ดี หรือจากการพูดปากเปล่าก็ดี อันนั้นก็ป็นระยะหนึ่งที่เป็นการศึกษาไปในตัว ผมอยู่ที่สหประชาชาติ 12 ปี สิ่งเหล่านี้ก็เป็นเรื่องที่เราสะสม ทั้งความรู้ ทางด้าน technique ทั้งความรู้ทางด้านปฏิบัติที่นำมาใช้

ถาม : ท่านฝึกฝนด้วยตนเองอยู่ตลอดเวลาใช่ไหมคะ
ตอบ : ครับ จนบัดนี้ก็ต้องเรียนด้วยตนเองอยู่ ภาษาอังกฤษนี้เรียนไม่จบ เวลานี้อ่านหนังสือเวลาที่ผมไม่เข้าใจคำนั้นดี ผมก็เปิด dictionary อย่าได้อายนะ เซอร์วิล เคยพูดเสมอว่าภาษาอังกฤษอาจจะมีก็หมิ่นก็แสนคำ แต่ที่ใช้จริง ๆ มีอยู่ 3-4 พันคำ หลักการใช้ภาษาอังกฤษคืออย่าใช้ภาษาที่คนไม่เข้าใจ การเขียนภาษาอังกฤษที่ดีคือ ใช้ภาษาที่คนเข้าใจง่าย ๆ ถ้าเพื่อให้เลือกมา 2-3 คำ ถ้าความหมายไม่แตกต่างกันมาก ใช้แทนกันได้ ให้ใช้คำที่ง่ายที่สุด อย่าไปนึกว่าโกที่ใช้คำที่คนไม่เข้าใจ

เข้าใจ

ถาม : แม้เวลาที่ท่านเป็นเอกอัครราชทูตท่านก็ใช้คำง่าย ๆ อย่างนี้หรือคะ

ตอบ : ครับ แต่เราจะต้องเข้าใจความหมายของแต่ละคำให้ลึกซึ้ง เช่นอย่างในภาษาอังกฤษมี obsolete แล้วก็มี obsolescent แตกต่างกันอย่างไร continuous และ continual แตกต่างกันอย่างไร มันจะมีสิ่งเหล่านี้ซึ่งถ้าคนที่ไม่สังเกต คนที่ไม่สนใจจะไม่รู้ความแตกต่าง และจะใช้ไม่ค่อยถูก เพราะฉะนั้นในการเขียนหรือการพูดภาษาอังกฤษ choice of words เป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับคนที่รู้ภาษาดีแล้ว ก็จะใช้โดยทันทีเลยว่าคำพูดที่เราใช้นี้ ถูกต้องมากน้อยเพียงใด ถูกกาลเทศะแค่ไหน อีกส่วนหนึ่งก็คือ คุณพ่อผมเป็นคนสนใจภาษาอังกฤษด้วย คุณพ่อเป็นครูเก่า ผมก็เติบโตมาในครอบครัวที่เรามีความชื่นชมว่าคุณพ่อก็มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษดี อันนั้นก็ป็นแรงดันอยู่แล้ว แรงจูงใจอีกอย่าง

ถาม : แล้วท่านปลุกฝังอะไรให้ท่านนายกฯ บ้างหรือเปล่าคะ

ตอบ : คุณพ่อหรือครับ คุณพ่อเป็นบิดา เป็นผู้ปกครองที่ให้สิทธิเสรีภาพแก่ลูกมากและก็ไม่มีการบังคับ ลูกส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของ การคุย วิธีการของ

คุณพ่อจะไม่เป็นแบบครูบาอาจารย์ หรือพ่อสมัยโบราณ แต่จะเป็นไปในลักษณะที่พูดแนะ-แนวทางให้เรา และระหว่างที่พูดแนะทางก็ยอมรับฟังความคิดเห็นและจะไม่ตัดสินใจให้ลูก

ถาม : และเดี๋ยวนี้ท่านชอบภาษาอังกฤษมากไหมคะ

ตอบ : ภาษาอังกฤษผมก็ยังชอบอยู่นะ แต่ผมไม่อยู่ในฐานะที่จะเรียนภาษาอื่นได้เลย แปลกผมเรียนภาษาอังกฤษด้วยความจำเป็น ไม่ได้เรียนด้วยความรัก ไม่ได้เรียนด้วยมี gift อะไรเป็นพิเศษผมมีเพื่อนบางคนที่เขาไปอยู่ที่ไหน 6 เดือนแล้วจับภาษานั้นได้เลยแล้วจับได้ดีด้วย พวกนั้นเขามี natural gift ผมไม่มี ผมนี้ เวลาที่ไม่มีทางเรียนภาษา ฝรั่งเศส ภาษาลาติน อะไรได้เลยแต่ภาษาอังกฤษตอนนั้นไม่ใช่เรื่องของความชอบไม่ชอบเป็นเรื่องของความจำเป็น

ถาม : และในส่วนของธิดาของท่าน ท่านได้ปลูกฝังเกี่ยวกับภาษาอังกฤษบ้างไหมคะ

ตอบ : อันนี้ไม่ต้องปลูกเลย เพราะว่าเขาไปอยู่เมืองนอกแต่เล็ก เพราะว่าผมไปประจำต่างประเทศตั้งแต่ลูกคนโตอายุ 6 ขวบ คนเล็ก 2 ขวบ เพราะฉะนั้น 6 ขวบ กับ 2 ขวบนั้น เขาเริ่มต้นภาษาอังกฤษเหมือนอย่างเด็กฝรั่ง 6 ขวบนี้ตอนแรกอาจจะมีปัญหาหน่อย แต่ 2 ขวบนี้ไม่มีปัญหาเลย แล้วเขาก็เติบโตที่นั่น ผ่านโรงเรียนประถม มัธยมผ่านมหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นในแง่ของลูกสาวผม 2 คนนั้น ภาษาแรกของเธอคือภาษาอังกฤษ แต่ในปัจจุบันภาษาไทยของเธอ ก็พูดได้คล่อง และมีศัพท์ slang และพูดโดยที่ไม่มีสำเนียงแปร่ง แต่เขามีปัญหาคือภาษาเขียนและภาษาอ่าน

ถาม : เรียกว่าเป็น bilingual ใช่ไหมคะ

ตอบ : ครับ

ถาม : นอกจากในเรื่องนี้ เด็กนักเรียนในประเทศไทยเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถม 3 ท่านคิดว่าช้าไปไหมคะ ที่จะเริ่มเรียนกันในระดับนี้

ตอบ : ผมว่าช้าไม่ช้า คงไม่สำคัญเท่าไร ผมว่าระบบการสอนถูกต้องหรือเปล่า เวลานี้เท่าที่ผมได้ยินมานี้ อันนี้เป็นสิ่งที่ผมไม่รู้แน่ ผมขาดไปจากวงการศึกษาของเมืองไทยมานานแล้ว และลูกก็โตแล้วก็เลยไม่รู้ และโดยเฉพาะลูกก็ไม่เคยผ่านประถม มัธยมที่นี้ ผมพูดอย่างเปรียบเทียบไม่ได้ แต่เท่าที่ได้ยินมา จากการฟังคนอื่นเขาพูดกันว่า เวลานี้การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยค่อนข้างจะลดลง ค่อนข้างจะเสื่อมคุณภาพยกตัวอย่างเวลาที่เด็กไทยอ่านนี้ เป็น "เฮซ" ไปหมด แทนที่จะเป็น "เอช" (H) A, B, C, D จนถึง H เพราะว่าครูไทยชอบสอนว่า "เฮซ" และก็มีคนถามว่าทำไมถึง "เฮซ" เขาบอกว่าที่ "เฮซ" นี้เพราะว่ามันตรงกับตัว ฮ นกฮูก นอกจากนี้คนไทยเราตัว "R" กับตัว "L" ไม่รู้จักกันเลย เพราะว่าภาษาไทยปะปน เดียวนี้เด็กไทยนี้ที่ต้องระวังการพูดภาษาไทยเองก็เหน่อ ๆ เหมือนกัน ผมว่าคนไทยไม่ค่อยให้ความสำคัญระมัดระวังในการใช้ภาษาเท่าไร ดูจากการอ่านข่าวของสถานีโทรทัศน์กั๊กตี้ หรือคนที่รับบทเล่นละครกั๊กตี้ นี่ไม่พูดถึงเฉพาะตัว "ร" หรือ "ล" เท่านั้นนะ ภาษาราชการนี้ก็รู้สึกพูดค่อนข้างไม่ถูกต้องนัก

ถาม : ได้ยินบ่อยค่ะที่ไม่มี "ร" "ล"

ตอบ : นั้นยังธรรมดา แต่ยังมีอีกหลายอย่างที่แปลก ๆ

ถาม : ในระดับโตขึ้นมาหน่อยในระดับมหาวิทยาลัยนี้เด็ก ๆ ของเรานิสิตเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาพื้นฐานเท่านั้น เพียง 6 หน่วยกิต ท่านคิดว่าพอสมควรหรือยัง หรือว่าควรจะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่านี้คะ

ตอบ : แหม อันนี้ ผมเองผมตอบยาก เพราะว่าผมไม่เคยอยู่ในระบบหน่วยกิตนี้นะ ผมห่างเหินไปจากประถมศึกษาของเมืองไทย มัธยมศึกษาของเมืองไทยไปตั้ง 40 ปีแล้ว ลูกผมก็ไม่เคยผ่านผมเลยไม่มีข้อมูลทางด้านนี้พอที่จะให้ข้อวิจารณ์ในเรื่องนี้ได้ ผมว่าจำนวนชั่วโมงนี้ไม่สำคัญขึ้น

อยู่กับคุณภาพของครู กับคุณภาพของการสอนมากกว่า

ถาม : ท่านมีบุคลากรในบังคับบัญชาที่จบปริญญาในไทยไหมคะ เขาสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือเปล่า

ตอบ : อันนี้ก็ลำบากนะ เพราะผมก็เป็นคนค่อนข้างจะมีระดับมาตรฐานการใช้ภาษาอังกฤษของผมค่อนข้างสูงหน่อย เพราะฉะนั้นใครทำอะไรขึ้นมา ส่วนมากผมก็มักจะต้องทำเอง (หัวเราะ) อันนี้พูดลำบาก

ถาม: จากคำพูดของท่านทำให้เราได้ข้อคิดอย่างหนึ่งว่า เราควรส่งเสริมให้นิสิตของเราอ่านมากขึ้น

ตอบ : ผมว่าอ่านนี่จำเป็นมาก เพราะจากการอ่านนี่จะทำให้ vocabulary ของเรากว้างขวางขึ้น สองเราจะจำสำนวนได้ และยิ่งอ่านมาก สิ่งเหล่านี้จะซึมซาบเข้าไปในสมอง แล้วมันจะถ่ายเทออกมาเอง โดยที่เราไม่รู้ตัวว่าเอามาจากไหน

ถาม : เพราะฉะนั้นต้องฝึกฝนให้อ่านทุกวัน

ตอบ : ยิ่งอ่านมาก อ่านดัง ๆ ยิ่งดี จะได้ยินเสียงตนเองว่า เสียงออกมาอย่างไร เสียงออกมามันเหนือหรือเปล่า หรือมันเซยหรือเปล่า

ถาม : ท่านคิดว่าการศึกษาต่อต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นหรือไม่คะ ในฐานะที่ท่านเองก็ไปศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษ และไปรับราชการในประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นที่ยกย่องนักเรียนไทยนิยมไปกันมาก แล้วท่านคิดว่าที่ไหนดีกว่า เหมาะกับนักเรียนไทยมากกว่ากันคะ

ตอบ : การไปศึกษาต่อต่างประเทศที่มันก็เป็น advantage เป็นประโยชน์อย่างหนึ่ง แต่ถ้าเมื่อจะบอกว่ารู้ภาษาดีต้องไปต่างประเทศหรือเปล่านั้นมันไม่จำเป็นเสมอไป ผมอยู่กระทรวงต่างประเทศมาเนี่ย ผมบอกได้เลยว่า มีบางคนที่ยกย่องเมืองไทยเท่านั้น แต่ภาษาจากความฝึกฝน อาศัยความพยายาม ความมานะของเขา ภาษา

อังกฤษของเขาจึงดีกว่านักเรียนนอกมากอย่าไปคิดว่านักเรียนนอกนี้ภาษาจะดีเสมอไป อย่างนั้นมันไม่เกี่ยวกันเลย โดยเฉพาะถ้าคุณไปเรียนที่อเมริกา ซึ่งให้ความสำคัญกับความพิถีพิถันในการใช้ภาษาน้อย เพราะว่าเราจะต้องดูระบบการเรียนของแต่ละประเทศ ที่อังกฤษนั้นคนต่างประเทศที่ไปอยู่นี้ โอกาสที่จะได้ภาษาที่ค่อนข้างจะได้ดีนี้มีมากกว่าอเมริกา เพราะว่าหนึ่งเด็กไทยที่ไปอยู่อังกฤษนี้ จะไปก่อนที่จะเข้ามหาวิทยาลัย ส่วนเด็กไทยที่ไปอเมริกา ส่วนใหญ่จะไปเข้าเทียบเท่าปริญญาตรี ปริญญาโท สองโรงเรียนในอังกฤษนี้ระบบการสอน ระบบการเรียนจะเน้นหนักไปในทางเรื่องของการเขียน essay ฉะนั้นจึงตอบเป็นร้อยกรองไม่ว่าจะเป็นวิชาอะไร ส่วนของอเมริกานี้จะใช้วิธีร้อยกรองน้อยที่สุด เขียนถูก ผิดบ้าง วงเอบ้าง หรือถึงแม้จะเขียน paper ไป ถึงแม้จะใช้ภาษาอังกฤษไม่ดีนัก grammar ผิด เขียนถูก เขียนผิด ครูเขาก็ไม่สนใจเท่าไร เขาก็เอาเพียงแต่ว่า พอเข้าใจเขาอาจจะมีความเห็นใจนักเรียนต่างประเทศ อันนั้นเป็นลักษณะของเขา แต่ที่อังกฤษนี้มันมีความจำเป็น เออ.... อันนี้อีกอันผมไปใหม่ ๆ ผมไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไมที่อังกฤษนี้ทุกคนพูดถึงคำว่า precis ศัพท์ภาษาฝรั่งเศส ว่ามันมีความสำคัญมาก precis ก็ปรากฏว่าผมไปไหน ๆ ผมก็ไม่รู้ว่า precis คืออะไร ก็ปรากฏว่า precis คือการย่อความ เอ๊ะ ภาษาไทยก็มีนี่นะ วิชาที่เราเรียนย่อความ แต่ไม่เห็นเคยมีใครให้ความสำคัญกับการย่อความ หรือ subject matter ของการสอนเน้นไปทางย่อความ เพราะว่าเหตุผลหลักนี้จำเป็นมาก การย่อความนี้มีความสำคัญ และมีความสำคัญลึกซึ้งอย่างหนึ่ง วิธีการย่อความคืออะไร คุณจะต้องสามารถอ่านแล้วเข้าใจเรื่องทั้งหมดได้ เพราะว่าถ้าคุณไม่เข้าใจเรื่องทั้งหมด คุณก็ย่อไม่ได้ การย่อความคืออะไร คือคุณอ่านเรื่องเป็นหน้า ๆ แล้วย่อให้เหลือหนึ่งหน้า เพราะฉะนั้นก็เป็น การทดสอบในสิ่งที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า com-

prehesion ว่าเมื่อคุณอ่านแล้ว คุณรู้เรื่อง 100% หรือเปล่า ถ้าคุณอ่านแล้วรู้เรื่อง 80% คุณจะย่อความได้ 80% เท่านั้น แต่ถ้าคุณรู้เรื่อง 80% คุณก็จะย่อความจาก 100% ได้ เพราะฉะนั้น สิ่งแรกที่เขาทดสอบคือ ทดสอบ comprehension ความเข้าใจ อันที่สอง ทดสอบอะไรอีก ทดสอบความสามารถที่จะถ่ายทอดความคิดความอ่านที่คนหนึ่งเขียน โดยใช้ภาษาอย่างนี้ แล้วเรามาเขียนโดยใช้ความคิดเห็นอย่างเดียวกัน แต่โดยย่อความคิดเห็นนั้น แต่จะต้องใช้ภาษา และสำนวนของเรา นั่นคือการย่อความ ไม่ใช่จะไปลอกคำพูดของเขามาดุ้น ๆ เราจะต้องมาเขียนใน style ในวิธีการ ในการใช้คำพูดของเรา เพราะฉะนั้น precis นี้สำคัญมากคือ หนึ่ง ทดสอบความเข้าใจ สอง ทดสอบว่าเราสามารถจะย่อสาระของสิ่งที่เราอ่าน เราจับสาระนั้นได้ หรือเปล่า จับสาระถูกหรือเปล่า อันนี้สำคัญมาก เพราะว่าถึงแม้เราอ่านครบ 100% มันอาจจะมีย่อสาระเพียงไม่กี่สาระ เราจะต้องดึงสาระใหญ่ ๆ มา ถ้าเป็นสาระที่เป็นเรื่องจุกจิก และสาระที่ไม่สำคัญ เราก็ทิ้งได้ แต่เราจะต้องถอดถ้อยคำมาให้ให้สั้น ๆ และก็ใช้ถ้อยคำของเราเอง

ถาม : เรื่องการส่งเด็กไปเรียนภาษาอังกฤษช่วงปิดเทอม ภาคฤดูร้อนล่ะคะ ไม่ทราบท่านมีความคิดเห็นอย่างไร จำเป็นไหมคะ

ตอบ : ผมไม่รู้ ผมไม่เคยส่งลูก ส่วนมากนี้เท่าที่ผมได้ยิน การส่งเด็กไปโรงเรียน summer course โรงเรียนฤดูร้อนนี้ ส่วนมากนี้ไม่ได้คิดหวังถึง

เรื่องการจะได้วิชาความรู้ในทางด้านภาษามากมายอะไร เพราะว่าส่วนมากไปอยู่ 2 สัปดาห์ 4 สัปดาห์ แต่ส่วนมากสิ่งที่ผมได้ยินมาสิ่งที่พ่อแม่คิดว่าจะได้และได้มาจริง ๆ คือ หนึ่ง ในสังคมแบบไทย ๆ การเลี้ยงลูกแบบไทยนี้ ความเป็นอิสระภาพนี้ไม่ค่อยดี เด็กไทยเราส่วนมาก เราเลี้ยงมาในวงกรอบ เลี้ยงมาในขอบเขต แต่เมื่อเราส่งไปอยู่แบบนั้นแล้วนี่ สิ่งที่ได้มา คือ แก่ไปอยู่ 1 เดือน แกจะต้องดูแลตนเอง อันนี้ได้มา การดูแลตัวเอง ในเรื่องของการแต่งตัว การทานอาหาร อิสระที่จะทำอะไร Independence มีมากขึ้น เด็กที่กลับมาจาก course 4 อาทิตย์ 6 อาทิตย์ รู้สึกกลับมา รู้สึกว่าเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น อย่างมีครอบครัวบางครอบครัว บอกว่าอยู่นี้มีลูกอยู่คนเดียวทำอะไรก็ไม่ทำ เพราะว่าทุกอย่างมีคนใช้มีแม่คอยดูแล พอส่งไป พอกลับมาเดี๋ยวนี้ ทำด้วยตัวเองหมด เพราะว่าเด็กไทยมีคนคอยทะนุถนอมอยู่เรื่อย ส่วนที่จะได้ภาษาเพิ่มเติมอาจจะเรียกว่าได้ว่าเป็นผลพลอยได้เท่านั้น

ถาม : จากคำสัมภาษณ์ของท่านทำให้เราได้ความคิดใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์มาก ซึ่งเราจะนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนของเรา ดิฉันในนามของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ขอกราบขอบพระคุณท่านนายกฯ มากค่ะ

ตอบ : ยินดีครับ

**สุนทรพจน์ ของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี
นายอานันท์ ปันยารชุน**

**Security, Democracy and Trade:
Thai-U.S. Relations at the
Dawn of the Pacific Century
Address by
Mr. Anand Panyarachun
Prime Minister of Thailand
at the National Press Club
Washington D.C., 16 December 1991**

**Mr. President,
Distinguished Members of the National Press Club,
Ladies and Gentlemen,**

I should first like to thank all of you for the warm reception. It is certainly a great pleasure and a special privilege for me to have the opportunity to speak before such an important audience whose perspectives, views and insights carry great weight and have a considerable bearing on the American public opinion.

Knowing your talents and skills as hard-nosed journalists, it was with some trepidation that I accepted the invitation to address this prestigious forum. Be that as it may, I felt that I should come to share with you my thoughts on developments in Thailand and in Southeast Asia in a time of transition and how I see the present state and future course of Thai-US relations as we approach the 21st Century.

In a recent speech before the Asia Society in New York, President Bush set out his vision of the "Pacific Century". I refer to President Bush's speech because at a time when there is a growing debate here in the United States about whether America should come home, his message to nations across the Pacific was

loud and clear. The message which he expounded was that America's future, and indeed American jobs, are inextricably tied with Asia and the Pacific and that the United States is committed to working with countries in the Pacific region in shaping a common future together.

I am reminded of the time that I served as Thailand's Ambassador to the United States in the early 1970's. It was a time when more and more Americans became disillusioned with the Vietnam War. There was a call for the United States to withdraw from Southeast Asia and for a reduction of her role in Asia.

Today, with the Asia-Pacific region becoming the economic centre of gravity of the world, there cannot be any doubt whatsoever that the United States' role in Asia and the Pacific is crucial not only to peace and stability of the region but also to the United States' own security and prosperity.

But if the much-heralded Pacific Century is to come about, it is incumbent upon the United States and nations of Asia and the Pacific to work together in partnership in building a peaceful, stable and prosperous Pacific community of nations. Towards this end, President Bush has said that he saw three central issues as shaping the United States' involvement with nations in the Asia-Pacific region. They are security, democracy and trade. And these are the very issues which I have chosen to touch upon this afternoon.

We in Thailand have no illusion about our capacity to assume an unlimited role or to determine events beyond our borders with complete certainty. But we believe that we can do our part in helping to advance the goals of security, democracy and trade as we look towards the dawning of a Pacific Century.

Speaking first of democracy, it is fair to say that Thailand's experience has been uneven. Some ten months ago, there was an abrupt change of government which interrupted our democratic process. Having said that, I can tell you that we in Thailand are moving towards restoring democratic institutions in a speedy manner and on a more secure footing. A new constitution has been promulgated and general elections are scheduled for March next year. And we are determined to stay the course.

But, of course, whether democracy will take firm roots will depend on whether the politicians and the people themselves have learned the hard lessons of the past. We must never take democracy for granted.

Democracy must not be an end in itself. It is not simply a matter of form. It is more than just having regular elections. It means the participation of the people in the political process. It means also having a government that is accountable to the people and transparent in the way it conducts the affairs of state. Democracy, in the pure sense of the word, means "a government of the people, by the people and for the people", to quote the immortal words of President Lincoln. And the fact of the matter is that there is no quick and automatic path to democracy.

Nor can a small nation like Thailand take our security for granted. I remember that at one time the dominant fear was that Thailand would be the next domino to fall. That prophecy had of course been proven wrong. Thailand did not suffer the fate of a falling domino because we hastened to put our own house in order and, at the same time, sought a common destiny with our non-communist neighbours in ASEAN.

In the post-Cold War era, the concept of a nation's security has been redefined in a broader and deeper sense. A nation's real security, I believe, must derive first and foremost from a nation's own inner strength.

To be sure, we must have adequate means to defend ourselves against the perceived threat. But in an era of lessening political tension and increasing economic interdependence, we must also adjust our military priorities to take into account the new situation.

But, more than ever, and as events in the Soviet Union and Eastern Europe have indicated, real security must be rooted in the promotion of economic progress and well-being of the people and in providing them with opportunities for a better and more meaningful life.

And, equally important, real security depends in large measure on having an honest, efficient and democratic government that is responsive to the will and the needs of the people and a government that strives continuously to remove the economic disparities, injustices and inequalities that exist in society.

I, therefore, believe that Thailand can contribute to wider peace and security of the Pacific community by building upon its own inner strength through the strengthening of our democratic institutions and through pursuing, with even greater vigour, the policies of free enterprise and free trade which will provide the pillars of political stability and economic prosperity for the greater well-being of the Thai people. At the same time, we also seek to build upon the inner strength of the region of Southeast Asia which is part and parcel of the Asia-Pacific region.

For Southeast Asia, the pillar of peace and stability has been the Association of Southeast Asian Nations. It is ASEAN's unity and cohesiveness which have enabled Thailand and the other member countries to withstand the challenge to their security. Had Thailand and the other ASEAN countries not stood together at closed ranks, Vietnam's invasion and occupation of Cambodia would have been accepted as a **fait accompli**. It is precisely because ASEAN has worked together in rallying the support of the international community for a comprehensive political settlement of the Cambodian problem that peace is now returning to Cambodia.

With the signing of the Cambodia peace agreement in Paris on October 23, 1991, we have turned a new page in the history of Southeast Asia. For over a decade, the conflict in Cambodia has divided nations of the region. The main

challenge which confronts us now is to work towards a new regional order that embraces all nations of Southeast Asia in peace, stability and prosperity.

Thailand, for her part, is actively engaged in the promotion of reconciliation and constructive cooperation with her immediate neighbours in Indochina. We are seeking to heal the wounds of war and conflict. We seek to create a peaceful environment and to help the three Indochina countries of Laos, Cambodia and Vietnam integrate themselves into the mainstream of regional cooperation. At the same time, we also hold out the hope that Myanmar will be able to reorient her policies and practices and become a part of this process.

It has become all the more evident that in this post-Cold War era, economics has replaced politics as the main issue on the agenda of nations. Nations are now both cooperating and competing in furthering their economic development and growth. With this trend, I therefore see economic cooperation, in both trade and investment, as the principal vehicle for building a web of interlocking ties among nations of Southeast Asia and thereby lasting peace and security in the region.

That is why Thailand has spearheaded an effort among the ASEAN countries to turn ASEAN into a Free Trade Area within a time-frame of 15 years from now. With the end of the Cambodia problem which many had seen as the glue holding ASEAN together, economic integration among ASEAN will provide a new rallying point for regional cooperation. It will enable ASEAN to effectively meet the challenge of growing economic competition in the world and give ASEAN a greater voice in working to promote a free and open international trading system. An economically strengthened ASEAN will also be in a better position to help promote the economic development and prosperity of the rest of Southeast Asia, and to give a necessary impetus to the realization of mutual security and prosperity in the broader Asia and the Pacific region.

To sum up, we are working to restore democracy at home and to promote a peaceful environment in Southeast Asia. And, through trade and economic cooperation, we seek to strengthen the foundations of peace, security and prosperity in Southeast Asia as well as in the broader Asia-Pacific region. In so doing, I believe we are indeed playing our role in working towards a peaceful, stable and prosperous community of Pacific nations.

I am further confident that working in partnership with the United States and other countries in the region, we will together meet the challenges of security, democracy and trade at the Dawn of the Pacific Century.

Ladies and Gentlemen,

Before concluding, let me say a few words about the relations between Thailand and the United States. Against the backdrop of the developments in Thailand and Southeast Asia, one finds the state of Thai-US relations to be

healthy, despite the recent change of government in Thailand and its ramifications abroad. For its part, the present Thai Government is doing all it can to put the relations on an even more positive and meaningful basis, in keeping with recent international and regional developments. In this endeavour, we need reciprocal cooperation from the United States.

Thailand's efforts have encompassed new legislative milestones on narcotics, environment and copyrights, and will soon result in a more comprehensive law on patents. Meanwhile, enforcement of our copyrights law and prosecution of violators will proceed in an effective manner.

Furthermore, an overhaul of the tax system and liberalization of the financial regulations are designed to maintain and further promote the interest of investors, including American companies, in the Thai economy.

In the remaining period before the elections, my Government intends to pursue vigorously further efforts to lighten the Thai-US agenda of contentious issues. That is why we need reciprocal cooperation from the US Administration and Congress.

Above all, with democratic elections due in March 1992, a new Thai Government can build on the secure foundations and rely on the much-needed reforms already put into place by the present Government, for the benefit of Thailand and of Thai-US relations for years to come.

Business and Environment: Time for Action
Keynote address
by Mr. Anand Panyarachun
Prime Minister of Thailand
at the International Conference on
Merging Business and the Environment
Bangkok, 23 January 1992

Mr. Chairman, Distinguished Guests, Ladies and Gentlemen,

It is my great pleasure to welcome such a distinguished audience which represents a unique combination of business leaders and environmental experts, organized by such a world prominent newspaper as the International Herald Tribune and the Thailand Development Research Institute, which is a major policy research centre in Thailand.

I feel honoured that the organizers have chosen Bangkok as the venue for this very important conference. It is an appropriate choice for Bangkok illustrates both the great benefits that thriving business can bring to society as well as many of the environmental challenges and opportunities that the private sector faces during the 1990's.

The interaction between business and environment is one of the most important issues of this decade. The selection of this topic and choice of audience is very timely as it points to the emerging challenges confronting us in the decade of the 1990's as well as the nature of concerned parties needed to deal with the issue.

The decade of the 1990's is an era of unique historical significance in several respects.

First, on the political front, the world has witnessed the collapse of communism in Europe, something beyond the grasp of the wildest imagination.

Second, on the economic front, the growing economic regionalism in North America, Europe, and others signal another turning point in the international economic system.

On the third and the most recent front, is the emerging significance of environmental issues which cut across national boundaries and transcend most economic and social aspects of development.

This decade is likely to witness the most dramatic changes of global scale and this demands ingenuity as well as far-sightedness on the part of national and business leadership to steer nations and business entities through this turbulent era of changes and uncertainties.

When my cabinet came to office some 10 months ago, we were well aware of the increasing significance and priority of environmental development as well as the urgent need to place the issue in the right perspective. Environmental development to me does not necessarily require us to deal only with problems, but also to respond to opportunities.

The uniqueness of the environmental issue is that it requires cooperation from all. No one nation can tackle this issue successfully on its own. No single government can bring about efficient environmental management without the help and cooperation of the business community and the populace at large. Even within the business community itself, environmental efforts must transcend national boundaries in order to be effective as technology transfer is one of the main keys to success. The participation of the business audience with international experience in this room indicates a good sign for future concerted efforts to tackle this very important area determining the destiny of mankind.

In the past, most nations were concerned with growth and distribution. From the 1990's onward, the key concern is likely to shift towards sustainable development in which environmental protection plays a dominant role.

From the perspective of Thailand, we see environmental protection as a new rule of the game in the world economic arena. With increasing economic regionalism, tariff barriers to trade are gradually withdrawn, and the new non-tariff barriers to trade, particularly those related to the environment are on the increase. It is not only prudence, but also far-sightedness on the part of the business community to recognize this trend and to get themselves in the position where they can protect their enterprises from adverse international conditions and to seize the first opportunity available.

Environmental clean-up is not just a cost of doing business, but can become a very definite source of preparing for a new competitive stance in the emerging international trade regime where environmental concerns play a large role in determining trade flow as well as ensure long term development.

In Thailand, I have set up an instrument in the form of an Environment Fund to help support business enterprises to shift their production processes to meet the new environmental standards. This is one area where the public and private sectors can work together for mutual benefit.

On the other hand, we have accorded a high priority to improving quality of life of our populace by emphasizing a cleaner environment through the introduction of unleaded gasoline, which has proved to be popular, as well as tightening the vehicle inspection system among other efforts. Along this line, we also aim to tackle water pollution by installing sewerage and waste water treatment systems in major cities all over the country. Furthermore, for industrial waste, the government has initiated centralized treatment plants in the industrial cities in the suburbs of Bangkok. Hazardous waste treatment plants will be set up in the near future in provinces surrounding Bangkok to serve the growing needs of the rapidly expanding industrial sector.

All this together will require an enormous amount of investment since the waste water treatment system in Bangkok alone will cost about 30 billion Baht, or 1.2 billion US Dollars. Needless to say, all these efforts will generate a lot of opportunities for the business community both in Thailand and abroad. In order to ensure clean air in major cities, one needs catalytic converters in vehicles. To ensure clean water, all sorts of treatment and facilities will be required. All of the above have already been decided upon and a timeframe for implementation has already been established. Therefore, we can look forward to an improved quality of life with a better environment, and where the business sector will also have opportunity to expand operations and render services.

It would be a lop-sided view to state only the benefit side since opportunities should also entail responsibilities. To be able to reap gains from business activities, one must be prepared to meet the cost of cleaning up the environment. With better environmental conditions, we will be more assured of sustainable development, which ultimately will be beneficial to all parties concerned including those who shoulder the initial costs of environmental correction in the first place.

In this regard, the private sector is in a strong position to develop corporate social responsibility on a wide range of environment and development issues. Business and industry are equipped with the means, expertise and funds to tackle degradation and resource depletion. They also command a powerful position from which to develop international awareness of the precious nature of environmental protection. Business has a moral responsibility to engage in genuine participation with all sectors of society to overcome common environmental threats rather than focus purely on public relations, image building and periodic donations. The business sector also faces another challenge about how to avoid conflicts with activist groups and non-governmental organizations in the environmental field as they carry out their business operations. Failure to forge a harmonious working relationship between the business community and these latter groups could potentially hinder the private sector's capability to foster national economic and social development. To assist the business sector to cope with the responsibility, the government has established an environment fund providing soft loans to the business sector to help facilitate the cleaning up process in view that pollution is a form of social cost and society has to share the burden together.

The measures I have described are direct actions aimed at tackling immediate needs concerning environmental protection. For the longer term, we are on the verge of setting up a new system of environmental management. A draft National Environmental Act is currently being considered by the National Legislative Assembly and should become law in less than two months. Under this new law, the environmental management system will be elevated to the level at par with the economic development system of the country. The Board governing environmental management will be elevated to the sub-cabinet level chaired by the Prime Minister, with relevant ministers as members. Thus environmental management will have unity of command and have greater effectiveness. Particularly important is the restructuring of the environmental agencies to ensure that they will have the authority in the planning, management, and supervision concerning environmental protection. These agencies will not only be entrusted with the power to penalize violators, but they will also have "power of the purse" to encourage entrepreneurs and the people to help protect the environment. These new powers and functions of the environmental agencies are unprecedented in the Thai history of environmental management.

Under the passage of this new law, another major objective is to fundamentally change the role of the government from being primarily a regulator and controller of development activities to one of a supporter and facilitator of development. It also lays down the foundation for concerted efforts on the part of the government, the business community and the non-governmental organizations to deal with environmental issues.

At the same time, public awareness must be heightened as the population at large also have a major role to play in environmental protection.

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen,

As we confront environmental problems at home, we are aware that they are also part of the global environmental picture, such as world climate change and the loss of biodiversity. I believe that the threats to the environment require the concerted effort of all people. If we are to have any hope of achieving our goal of sustainable development we need to act together as a unified force in order to succeed. We in Thailand intend to play our part and live up to our responsibility.

Let me cite just some examples in this regard. The Thai government has decided to discourage the Thai private sector from carrying out logging activities in neighbouring countries to export to third countries. Within Thailand we have also taken a radical step to ban all logging activities to protect the remaining tropical rain forests, as well as embarked upon a massive reforestation programme. The new Wildlife Conservation Act has recently been promulgated which prohibits import, export and ownership of foreign species of endangered wild flora and fauna.

Furthermore, in realizing that a growing energy requirement could increase our contribution to world climate change, Thailand has integrated energy efficiency into its power system planning process. The scheme, based on a demand side management plan, will ensure more appropriate pricing of electricity and will provide financial incentives to encourage energy efficiency in commercial, industrial and residential sectors. Analysis indicates that the scheme has the capacity to reduce the expected growth in national generating capacity by as much as a quarter during the next decade and reduce the projected rise in carbon dioxide by nearly 20 percent.

All of these efforts should reflect the willingness of Thailand to contribute to the international effort to safeguard global biodiversity. We are ready to work with countries, firms, non-governmental organizations, and individuals to make the world a better place to live in. In order to address the range of global problems, Thailand is ready to play a full and constructive role at the upcoming United Nations Conference on Environment and Development. We believe the meeting must be action-oriented and should set down specific plans with realistic time tables and adequate resources.

The challenge to the business community in the 1990's entails the adaptation of production processes to meet new standards, reduction of wastes, and avoidance of penalties. The private sector is in a strong position to work closely with the government to overcome common environmental threats, as well as to take a forward looking step in expanding business into areas concerning environment. I believe it is time for the private sector to change course and to adopt a more aggressive stance towards environmental issues aiming to bring about a cleaner environment which is fundamental to sustainable development. It is clear that our long-term growth is compatible with the needs of our environment.

While we are paying greater attention to environmental protection efforts, we should strive to ensure growth which serves as a driving force for social and economic well-being without destroying our physical resources and environment. Thailand's economic performance and growth in the 1980's places us in a strong position to act on the rhetoric of sustainable development in the 1990's. Few developing countries are in such a privileged position. I am pleased to tell you that efforts to deregulate and further liberalize the Thai economy have progressed well during this administration and those factors which could act as a brake on our economic growth, such as infrastructural bottlenecks, shortages of trained manpower in key sectors and early indications of over-heating of the economy, are being addressed. In order to safeguard long term prosperity, we have to restore the environmental health of the country.

I believe that actions speak louder than words and for this reason I would like to invite all the business leaders to work with us to overcome environmental threats and to achieve sustained prosperity. In Thailand, the business community is invited to take the leading role in promoting sustainable development with the support and partnership from the government. Furthermore,

I also look forward to more participation from the international business community in this endeavour. I hope that this unique gathering of business leaders and environmental experts is just the prelude to the concerted effort to solve the environmental threats facing the world.

I am confident that with your diverse backgrounds and experiences, the conclusions reached by this conference will lead to a practical and imaginative framework to enable business enterprises and environmental preservation activities to coexist and prosper together.

I wish this conference every success and hope that during your next two days of deliberations you will come up with innovative ideas and new approaches in dealing with our common challenge of the 1990's.

Thank you.

การพูดต่อหน้าสาธารณชน

บังอร สว่างวโรธ

คำนำ

ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี นายอานันท์ ปันยารชุน ได้กรุณามอบหนังสือรวมสุนทรพจน์ของ ฯพณฯ แก่กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์เป็นที่ระลึกในโอกาสที่คณะกองบรรณาธิการ ได้เข้าสัณนิบาต ณ ทำเนียบรัฐบาล เมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2535

เมื่อได้ศึกษาสุนทรพจน์ของ ฯพณฯ ในหนังสือดังกล่าวแล้ว ผู้เขียนมีความรู้สึกประทับใจมากและใคร่เชิญชวนผู้อ่านให้หาโอกาสอ่านสุนทรพจน์เหล่านี้เพราะเป็นตัวอย่างของสุนทรพจน์ที่ดีที่สามารถจะนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอน การร่างสุนทรพจน์ได้ พร้อมกันนี้ ผู้เขียนใคร่ขอเสนอบทความเรื่อง “การพูดต่อหน้าสาธารณชน” ประกอบตัวอย่างสุนทรพจน์ของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี เพื่อความรู้และความเข้าใจในเรื่องสุนทรพจน์ที่ดียิ่งขึ้น

บทความเรื่องการพูดต่อหน้าสาธารณชนจะนำเสนอในประเด็นหลัก ๆ ดังต่อไปนี้

ความหมาย

ประเภทของการนำเสนอ

หลักในการพูดต่อหน้าสาธารณชน

แนวทางในการพูดให้ได้ผลดี

การกล่าวสุนทรพจน์ : เนื้อหาและวิธีการกล่าว

การพูดต่อหน้าสาธารณชน อาจเป็นการพูดต่อหน้าบุคคลกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ พูดกับผู้บังคับบัญชา หรือกับบุคคลที่เหนือกว่า อาจเป็นการพูดรายงาน เสนอผลงาน หรือ การพูดในฐานะประธานในที่ประชุม หรืออาจเป็นการกล่าวสุนทรพจน์ต่อหน้าสาธารณชนก็ได้ ในด้านธุรกิจ

การศึกษาหรืออาชีพต่าง ๆ การพูดต่อหน้าสาธารณชนเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับความก้าวหน้า ไม่ว่านักธุรกิจ ครู หรือนักการเมืองอาจมีโอกาสดำเนินการพูดต่อหน้าสาธารณชนทั้งสิ้น

การพูดต่อหน้าสาธารณชนมีหลายประเภท การพูดที่ตื่นเต้นเกิดจากการฝึกฝนและมีการเตรียมตัวที่พร้อม น้อย

คนนักที่จะพูดได้ดีเพราะมีพรสวรรค์ นอกจากนั้น ผู้พูดยังจะต้องรู้จักผู้ฟังเพื่อปรับ เตรียมการพูดของตนให้เข้ากับผู้ฟัง เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ฟังให้ติดตามฟังไปจนจบ และการพูดที่ดีนั้นยังต้องอาศัยท่าทางที่แสดงออกของผู้ฟังอีกด้วย

สุนทรพจน์ที่ที่จะช่วยส่งเสริมภาพพจน์ของสถาบัน และชื่อเสียงของบุคคลที่กล่าวสุนทรพจน์นั้น ความสำเร็จในการกล่าวสุนทรพจน์ขึ้นอยู่กับ การเรียบเรียงเนื้อหาและการนำเสนอ

ประเภทของการนำเสนอ

การพูดต่อหน้าสาธารณชนแบ่งออกเป็น 4 ประเภทตามลักษณะของการนำเสนอ

1. การพูดโดยไม่ได้เตรียมตัว (Impromptu delivery) ในการพูดประเภทนี้ผู้พูดไม่ได้เตรียมตัว วางแผนหรือซักซ้อมมาก่อน การพูดประเภทนี้มักจะพูดในโอกาสพิเศษ เช่น เมื่อบุคคลหนึ่งบุคคลใดได้รับรางวัลโดยมิได้คาดหวังและได้รับเชิญขึ้นไปพูดแสดงความรู้สึกหรือกล่าวขอบคุณในกรณีนี้ถึงแม้ว่าผู้พูดจะไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน แต่ผู้พูดก็ควรจะได้ลำดับความคิดเพื่อให้คำพูดนั้นมีความชัดเจน การพูดประเภทนี้มักจะสั้นและผู้ฟังก็ไม่คาดหวังว่าจะได้ฟังคำพูดยาวๆ การพูดโดยไม่ได้เตรียมตัวนับเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากและน่าตื่นเต้นสำหรับผู้พูดที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน

2. การพูดโดยใช้โครงร่างหรือบันทึกย่อ ๆ ช่วยความจำ (Extemporaneous delivery) การพูดประเภทนี้ผู้พูดจะเตรียมโครงร่าง (outline) หรือบันทึกย่อ (notes) เอาไว้ดูขณะที่พูดเพื่อเตือนความจำ การใช้โครงร่างหรือบันทึกย่อนี้จะทำให้ผู้พูดสามารถปรับความยาว ตัวอย่าง และภาษาให้เข้ากับสถานการณ์และผู้ฟังได้ นอกจากนั้นผู้พูดอาจจะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่พูดได้ก่อนเวลาพูด เช่น ในกรณีที่ผู้พูดคนอื่นได้เสนอประเด็นซ้ำกับที่ตนเตรียมจะพูดไปแล้ว ผู้พูดก็อาจจะหาข้อมูลใหม่มาแทนได้ทัน

การพูดโดยใช้โครงร่างหรือบันทึกย่อช่วยเตือนความจำนี้ยังช่วยประหยัดเวลาในการเตรียมตัวพูด และช่วยลำดับความคิดได้เป็นอย่างดี

การฝึกซ้อมจะช่วยให้การพูดต่อหน้าสาธารณชนประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น เพราะจะช่วยให้ผู้พูดคุ้นเคยกับโครงร่างและบันทึกย่อของตน ทำให้ไม่ต้องก้มมองโครงร่างขณะพูดบ่อย ๆ นอกจากนั้นการฝึกซ้อมยังช่วยให้ผู้พูดสามารถพูดได้คล่องและเป็นธรรมชาติยิ่งขึ้น

การพูดโดยใช้โครงร่างและบันทึกย่อช่วยเตือนความจำนี้เหมาะสำหรับทั้งผู้มีประสบการณ์ในการพูดและผู้ไม่มีประสบการณ์ ผู้มีประสบการณ์จะสามารถพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติและปรับเรื่องที่พูดให้เหมาะกับสถานการณ์และผู้ฟัง ส่วนผู้ที่ยังไม่มีประสบการณ์ควรใช้วิธีนี้ดีกว่าจะพยายามอ่านข้อความที่เตรียมมาให้ผู้ฟังฟัง

3. การพูดโดยการอ่านข้อความที่เตรียมมา (Manuscript delivery) การพูดประเภทนี้เป็นที่นิยมสำหรับบุคคลที่มีชื่อเสียง ผู้นำทางธุรกิจ และนักการเมือง เนื่องจากเหตุผลต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 3.1 ต้องการให้มีการบันทึกข้อความที่ตนพูด
- 3.2 ต้องการให้ข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำแก่สาธารณชน
- 3.3 ต้องการแจกข้อมูลที่ตนพูดแก่สื่อมวลชน
- 3.4 ต้องการเลือกใช้ภาษาอย่างพิถีพิถัน
- 3.5 ต้องการพูดภายในเวลาที่กำหนด

การพูดโดยการอ่านข้อความทุกคำเหมาะสำหรับผู้ที่ยังไม่คุ้นเคยกับการพูดต่อหน้าสาธารณชน เพราะผู้พูดจะได้พูดข้อความที่ต้องการพูดครบถ้วนและไม่ต้องระแวงว่าจะพูดอะไรผิด แต่ข้อเสียของการพูดประเภทนี้ก็คือเป็นการยากที่จะทำให้ถ้อยคำเหล่านั้นฟังเป็นธรรมชาติ เพราะการเขียนมีกฎเกณฑ์เคร่งครัดซึ่งจะไม่ฟังเป็นธรรมชาติเหมือนการพูด ข้อเสียอีกประการหนึ่งของกรพูดโดยใช้วิธีอ่านคือผู้อ่านต้องอ่านด้วยความระมัดระวังไม่ให้พลาดตัวอักษรใด นอกจากนั้นผู้พูดยังต้องคอยพลิกกระดาษทุกหน้า และถ้าเกิดพลาดอาจจะทำให้การพูดขาดความต่อเนื่องและไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

4. การพูดโดยใช้วิธีท่องจำ (Memorized delivery) การพูดโดยใช้วิธีท่องจำนี้ ผู้พูดต้องเตรียมเขียนและจำแล้วนำมากล่าวต่อหน้าผู้ฟัง การใช้วิธีท่องจำนี้ผู้พูด

อาจใช้ท่าทางประกอบได้มาก แต่ถ้าไม่ระวังอาจจะทำให้ดูเหมือนการแสดงมากกว่าที่จะดูเป็นธรรมชาติ

ผู้พูดที่ขาดประสบการณ์จะมีปัญหาในด้านท่าทางถ้าใช้การพูดโดยวิธีท่องจำ เช่น ในกรณีที่ไมโครโฟนหรือยืนอยู่ข้างหลังแท่นที่พูด (podium) ผู้พูดมักไม่รู้ว่าจะวางมือไว้ที่ใด ส่วนผู้ที่มีประสบการณ์ในการพูดจะกำหนดลีลาการใช้ท่าทางล่วงหน้า แต่อาจจะทำให้ผู้ฟังขาดความสนใจในเนื้อหาที่พูดเพราะมัวแต่ใส่ใจกับท่าทางของผู้พูด

ปัญหาอีกประการหนึ่งก็คือ ถ้าผู้พูดเกิดติดขัดในการท่องจำจะเกิดการหยุดชะงัก ทำให้การพูดขาดความต่อเนื่อง และถ้าการท่องจำเกิดการผิดพลาด ผู้ฟังจะตามไม่ทัน นอกจากนี้การพูดประเภทนี้ยังขาดความยืดหยุ่น ถ้าผู้ฟังเกิดความสับสนผู้พูดก็ไม่อาจหาตัวอย่างมาเพิ่มเติมได้ทัน หรือถ้าผู้ฟังมีท่าทางไม่สนใจ ผู้พูดก็ไม่อาจเบี่ยงเบนไปพูดเรื่องอื่นนอกเหนือจากที่ตนเองท่องมาได้ เพราะเกรงว่าจะไม่สามารถวกกลับมาพูดต่อจากที่ค้างไว้ได้

หลักในการพูดต่อหน้าสาธารณชน

หลักในการพูดที่ดีไม่ว่าจะเป็นในสถานการณ์ใดมี 3 ประการดังนี้คือ

1. มีความคิดหลักในการพูด

ก่อนพูด ผู้พูดควรคิดก่อนว่าจะสื่อความคิดใดที่เป็นหลักสำคัญให้แก่ผู้ฟัง จากนั้นก็เลือกใช้คำที่จะสื่อความคิดนั้นให้ชัดเจนและเข้าใจง่าย อย่าพยายามใส่ความรู้ทุกอย่างที่ตนมีลงไปในเวลาเดียวกันเพราะจะทำให้ผู้ฟังสับสน

ขณะพูดให้นึกถึงความคิดหลักที่สำคัญที่สุดนั้น พูดให้ตรงประเด็นและใช้ภาษาง่ายในการสื่อสารแก่ผู้ฟัง อย่าอ้อมค้อมหรือให้ผู้ฟังเดาว่าตนจะพูดอะไร ผู้พูดควรอธิบายความคิดหลักตั้งแต่ตอนเริ่มต้นแล้วจึงอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติม

2. รู้จักผู้ฟัง

ผู้พูดจะต้องรู้จักกลุ่มผู้ฟังว่าคนเหล่านั้นคือใคร มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ตนจะพูดหรือไม่ ยิ่งผู้พูดรู้จักผู้ฟังมากเพียงใด โอกาสที่การพูดนั้นจะประสบความสำเร็จก็มากเพียงนั้น ผู้พูดจะต้องเรียนรู้ว่าทำอย่างไรจึงจะทำให้

ผู้ฟังเชื่อถือและสื่อสารให้เหมาะกับความต้องการของผู้ฟังเหล่านั้น ถ้าผู้พูดสามารถทำให้ผู้ฟังเชื่อถือตั้งแต่เริ่มต้นผู้ฟังก็จะเกิดความสนใจที่จะฟังต่อเนื่องไปจนจบ ผู้พูดจะต้องใช้ภาษาและคำพูดให้เหมาะกับผู้ฟังเพื่อเสนอความคิดและข้อความต่าง ๆ โดยให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจและรับได้ทุกครั้ง ที่พูด ผู้พูดต้องพิจารณาถึงเรื่องต่อไปนี้

1. มีผู้ฟังจำนวนเท่าใด ในกรณีที่มีผู้ฟังน้อยอาจจะพูดแบบไม่มีพิธีรีตอง
2. ผู้ฟังเป็นเพื่อนหรือคนแปลกหน้า ถ้าเป็นคนแปลกหน้าพวกเขาเป็นใคร คาดหวังอะไร และต้องการรู้อะไรบ้าง
3. ต้องการรู้เรื่องที่จะฟัง หรือมีผู้เกณฑ์ให้มาฟัง
4. พวกเขาเป็นผู้ฟังธรรมดาหรือผู้เชี่ยวชาญ ผู้ฟังทั่วไปต้องการฟังเรื่องง่าย ๆ และความคิดกว้าง ๆ
5. ผู้ฟังมีอายุเท่าใด ถ้าการพูดมีการอ้างอิงข้อมูลที่เป็นประวัติศาสตร์ ต้องมีการอธิบายเพิ่มเติมให้แก่ผู้ฟังที่เป็นเด็ก
6. ผู้ฟังเป็นชายหรือหญิง หรือทั้งชายและหญิง ตัวอย่างที่ยกมาอธิบายอาจหมายถึงเพศหนึ่งแต่ไม่หมายถึงอีกเพศหนึ่งก็ได้
7. ผู้ฟังมีระดับการศึกษาและวัฒนธรรมอย่างไร มากน้อยเพียงไหน เพราะสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อการเตรียมและการนำเสนอข้อมูลที่ซับซ้อน
8. ผู้ฟังมีพื้นฐานด้านสังคม การเมือง และเศรษฐกิจอย่างไร ผู้พูดจะไม่สามารถสร้างความประทับใจให้แก่ผู้ฟังได้ ถ้าผู้พูดมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องต่อผู้ฟัง
9. ผู้ฟังรู้เรื่องที่พูดมาก่อนหรือไม่ ถ้ารู้ไม่ต้องพูดซ้ำเพราะจะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย แต่ถ้าไม่รู้ผู้พูดไม่ควรจะพูดรวบรัดโดยคิดว่าผู้ฟังรู้แล้ว เพราะจะทำให้ผู้ฟังสับสน
10. ผู้พูดจะต้องมีความยุติธรรมในเรื่องที่พูด ต้องเป็นคนใจกว้าง และเสนอข้อมูลทุกด้านโดยไม่มีอคติ
11. ผู้ฟังเป็นบุคคลมีชื่อเสียงหรือไม่ เป็นตัวแทนองค์กร

หรือหน่วยงานใด มีคุณสมบัติพอที่จะเสนอความคิดเห็นในเรื่องที่จะฟังหรือไม่ สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่จะมีอิทธิพลต่อทัศนคติของผู้ฟังต่อผู้พูด และถ้าผู้พูดสามารถตอบคำถามต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่พูดก่อนหน้านี้ที่จะพูดต่อหน้ากลุ่มชน ผู้พูดจะสามารถสร้างความประทับใจต่อผู้ฟังได้มากยิ่งขึ้น ฉะนั้นจึงควรเตรียมคำตอบไว้สำหรับคำถามในประเด็นต่างๆ ที่คาดว่าจะมีผู้สนใจซักถาม

3. การมีขั้นตอนในการพูด

การพูดที่ดีควรมีขั้นตอน มีการเริ่มต้น มีเนื้อเรื่องตอนกลางและมีการจบตอนท้าย แต่ละขั้นตอนมีวัตถุประสงค์ในตัวเองดังต่อไปนี้

การขึ้นต้น จะต้องดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง โดยนำเสนอความคิดเห็นหลักหรือความคิดที่สำคัญที่สุดเพื่อที่จะให้ผู้ฟังติดตามฟังต่อไป

การพูดตอนกลาง จะต้องเสนอความคิดเห็นที่ลึกลงไป และข้อมูลที่ขยายหรือสนับสนุนความคิดหลัก และเช่นเดียวกันจะต้องทำให้ผู้ฟังสนใจพอที่จะฟังต่อไปจนจบ

การพูดตอนท้าย ต้องสรุปความคิดหลัก สรุปข้อสนับสนุน การพูดที่มีประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ฟังจดจำข้อมูลและความคิดต่าง ๆ ได้

แนวทางที่จะทำให้การพูดประสบผลสำเร็จ

1. พูดเป็นธรรมชาติ นักพูดที่ดีจะไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น แต่จะสามารถทำให้บุคลิกของตนโดดเด่นออกมา ความสนใจและทัศนคติของผู้พูดต่อเรื่องที่จะพูดจะช่วยทำให้เนื้อหาเป็นรูปร่างขึ้น นอกจากนั้นผู้พูดยังต้องสื่อทัศนคติและความสนใจออกมาทั้งทางวาจาและท่าทาง การพูดต่อหน้าสาธารณชนไม่เหมือนกับการพูดคุยกัยธรรมดา ผู้พูดต้องเตรียมตัวมาอย่างดี การเตรียมตัวจะทำให้ผู้พูดมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น

2. พูดอย่างมีชีวิตชีวา ผู้พูดต้องแสดงความกระตือรือร้นในอันที่จะพูดต่อผู้ฟัง แสดงความสนใจในเรื่องที่จะพูด ผู้พูดต้องแสดงความแข็งขันและมีความมั่นใจซึ่งจะทำให้การพูดมีชีวิตชีวา

3. พูดอย่างเหมาะสม การพูดที่ดีต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของผู้ฟัง มีเทคนิคในการใช้น้ำเสียง มีท่าทางและสีหน้าที่เหมาะสม มีการเน้นและหยุดให้ผู้ฟังได้คิด ถ้อยคำและน้ำเสียงจะมีส่วนช่วยให้ข้อความหนักแน่นและชัดเจนยิ่งขึ้น

การกล่าวสุนทรพจน์

การกล่าวสุนทรพจน์เป็นการพูดอย่างมีพิธีรีตองโดยมีการเตรียมการล่วงหน้า บุคคลที่มีตำแหน่งสูงไม่ว่าจะอยู่ในวงการธุรกิจ การศึกษา หรือในวงการของรัฐบาล มักจะต้องกล่าวสุนทรพจน์ต่อหน้ากลุ่มผู้ฟัง ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมภาพพจน์ของสถาบันตลอดจนชื่อเสียงของตนเอง การพัฒนาการกล่าวสุนทรพจน์นี้จะต้องอาศัยการเรียนรู้หลักการพูด การฝึกฝน และรู้จักวิธีการกล่าวสุนทรพจน์ที่ดีนั้นจะขึ้นอยู่กับระเบียบเรียง เนื้อหา และการนำเสนอ

การกล่าวสุนทรพจน์แบ่งออกเป็น 2 ประเภทตามเนื้อหา

1. การกล่าวสุนทรพจน์โดยการอธิบาย (Expository Speeches) อาจเป็นการบรรยาย (Narration) การพรรณนา (Description) หรือการอธิบาย (Explanation) การกล่าวสุนทรพจน์ประเภทนี้มักจะเรียบเรียงโดยใช้เหตุผลพิจารณาจากหลักทั่วไปไปสู่เรื่องเฉพาะ (deduction) เพราะวัตถุประสงค์ของสุนทรพจน์ประเภทนี้จะเป็นการพรรณนาถึงสถานการณ์ เล่าเรื่อง หรืออธิบายเหตุผลในสิ่งที่ได้กระทำไปแล้ว

2. การกล่าวสุนทรพจน์โดยการชักชวน (Persuasive Speeches) อาจเป็นการชักชวนให้มีเหตุผล (Appeals to reason) หรือชักชวนให้มีความรู้สึกคล้อยตาม (Appeals to emotion) สุนทรพจน์ที่กล่าวชักชวนนี้เรียบเรียงด้วยการใช้ข้อเท็จจริงย่อยหรือความคิดเห็นส่วนบุคคล นำมาสรุปหลักโดยทั่วไป (induction)

วัตถุประสงค์ของการกล่าวสุนทรพจน์จะเป็นเครื่องกำหนดประเภทของสุนทรพจน์นั้น ๆ

เนื้อหาของสุนทรพจน์

ผู้กล่าวสุนทรพจน์ควรพูดเรื่องที่ตนมีความรู้ดีและมี

ความกระตือรือร้น การขาดความรู้และความกระตือรือร้นจะทำให้การกล่าวสุนทรพจน์นั้นล้มเหลว ผู้กล่าวสุนทรพจน์ควรพูดเรื่องที่ผู้ฟังให้ความเชื่อมั่นว่าผู้กล่าวมีความรู้ดี มีความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ ผู้กล่าวสุนทรพจน์ที่ดีควรจะต้องรู้เรื่องที่ตนนำเสนอมากกว่าผู้ฟังและนำเสนอด้วยความมั่นใจ

วิธีที่ใช้กล่าวสุนทรพจน์

การกล่าวสุนทรพจน์นั้นจะใช้วิธีเขียนแล้วอ่าน การเขียนแล้วอ่านนี้จะใช้กับผู้ในระดับสูง เนื่องจากการอ่านนั้นจะเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการนำคำพูดที่กล่าวไปอ้างกันผิด ๆ ประการที่สองคือเรื่องเวลา การเขียนสุนทรพจน์แล้วนำไปอ่านนั้นจะสามารถกำหนดระยะเวลาของการกล่าวสุนทรพจน์ได้ตามที่ต้องการ

ในการเขียนสุนทรพจน์เพื่ออ่าน มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. เขียนตัวใหญ่และเว้นช่องไฟมากพอควรที่จะไม่ทำให้อ่านพลาดได้
2. หลีกเลี่ยงการใช้คำแปลกจากที่เคยใช้ เพราะอาจจะออกเสียงผิดหรือสับสนคำที่ไม่คุ้นเคยได้
3. ใช้ประโยคสั้น ๆ และควรใช้คำเชื่อมเพื่อความสละสลวยของภาษา

4. ใช้บุรุษสรรพนามที่หนึ่ง การตรวจจาก (active voice) และใช้การย่อคำ (contractions) เพื่อให้การอ่านฟังดูเป็นธรรมชาติและช่วยให้อ่านง่ายขึ้น

ก่อนที่จะกล่าวสุนทรพจน์ อาจจะซักซ้อมการพูดของตนเองเพื่อทำความคุ้นเคยกับเรื่องที่พูด และจะทำให้พูดได้ดี อาจซ้อมพูดกับตนเองอัดเทป ฟังคุณภาพของเสียง จังหวะจะโคน เวลาที่ใช้ ความผสมกลมกลืนต่อเนื่อง และความคล่องในการพูด อาจอัดวิดีโอเทปดูด้วยก็ได้ถ้าเป็นการพูดที่สำคัญ ถ้าจำเป็นต้องใช้โสตทัศนูปกรณ์ประกอบการพูด ควรเตรียมและฝึกใช้ให้คล่องก่อน

ในขณะที่พูดให้ใช้ตา ท่าทาง และการเคลื่อนไหวให้เข้าถึงผู้ฟัง แต่งตัวให้เหมาะสมและประณีต เนื่องจากเสื้อผ้าก็มีผลต่อความรู้สึกของผู้ฟัง เริ่มพูดให้ตรงเวลา และจบตรงเวลา พยายามรักษาเวลาในการพูดอย่างเคร่งครัด

สรุปได้ว่า การพูดต่อหน้าสาธารณชนที่ดีนั้นต้องมีการเตรียมตัวมาอย่างดี เตรียมเนื้อหา มีหลักสำคัญในการพูด มีการขึ้นต้นด้วยความคิดที่สำคัญ มีการขยายความตอนกลาง และสรุปตอนท้าย รู้จักผู้ฟัง และมีการซักซ้อมการพูดให้มีจังหวะจะโคนเพื่อจะไม่ผิดพลาด การพูดที่ดีนั้นจะเกิดขึ้นได้จากการเตรียมตัวและการฝึกฝน มิใช่เกิดจากพรสวรรค์

หนังสืออ้างอิง

1. Ehrlich, Eugene. & Gene. R. Hawes. *Speak for Success*. New York : Bantam Book, 1988.
2. Gelb, Micheal. J. *Present yourself* : Ca : Rolling Hills Estates, 1988.
3. Himstreet, William C. and Wayne Murlin Baty. *Business Communications* Sixth Edition. Boston : Kent Publishing Company, 1981.
4. _____. *Personal Learning Aid for Business Communications*. Revised Edition. Homewood : Dow Jones-Irwin, 1981.
5. Spitzer, Michal, Michael W. Gamble and Teri Kwal Gamble. *Writing and Speaking in Business*. Random House Inc., 1984.
6. Stuart, Christina. *Effective Speaking*. Biddles Ltd., 1988.

**A Talk with the Wife of the United States Ambassador
to Thailand**

Mrs. Sacie H. Lambertson is the wife of the United States Ambassador to Thailand. She is among the few who have had the privilege of being granted an audience with Her Majesty, Queen Sirikit. On August 10th, 1992, she kindly shared with us her valuable experience to join us in celebrating the auspicious event of Her Majesty's Fifth Cycle Birthday Anniversary.

Again, we would like to express our deep and sincere appreciation to her for her contribution which we do believe will help make this special issue of **Pasaa Parithat** a success.

The Editorial Board

Q: Have you participated in any projects of the Queen?

A: It depends on what do you mean by 'participated.' I've seen several projects, if that is what you mean, for instance, I visited the handicraft projects at Chitrlada many times; I've gone there three or four times and really enjoyed doing that every time I've gone. I've learned something new every time. I'm very interested in anything here to do with the handicrafts, so I'm very impressed with the work there, impressed with the project, impressed with the thought behind the project too.

Q: In what way were you impressed by the thought ?

A: In what way? First, I was impressed with the idea of encouraging the development and continuation of crafts in Thailand. I think it's a very important thing. We've lived all of our professional life in Asia and I've never seen-in another country in Asia-such well developed craftwork. And I think that it's very important to preserve that. And it's difficult in the modern world to keep that going because either it isn't so much appreciated or it doesn't bring sufficient money to the people who do it to make a living from it. And I think that there's always a danger of it dying out as it has in other countries. And for that to be encouraged at such a high level is a very good idea. I think because the Queen, because her Majesty supports that, I think everyone will support it. And I think that's a very excellent idea. The combination of that-that is the value of handicrafts is very impressive ; it's also very impressive to take people who otherwise wouldn't be able to advance their lives and to give them an opportunity to have a completely different kind of life. I think that's very impressive. For instance, I was told that the original intention behind the project was to bring people in for just a few years and to have kind of a rotation but people like it so well-and they like the life so much-that they stay. And they have about 400 people there and it's kind of a lifetime work for them to stay. There are a number of handicapped people-that also impressed me. Her Majesty has brought in a number of people from the villages who are handicapped and given them this opportunity too. It's a good project.

Q: What is the most beneficial project you have been to?

A: Oh, there are many projects that are beneficial. In addition to that handicraft project you mean? Other projects important?

Q : Yes.

A: Again, that's a little bit like asking me what part of Thailand I like the most. I think they're all useful, worthwhile, and very good kinds of projects. Again, the idea of bringing attention to worthy things is, I think, an important way of getting work done. And Thailand, I think, is a little unique in having a royal family that is so interested in helping its own people. And it's unique in having a royalty that's so involved in the land and the people. And it's so unique in having a royalty that is so important to the people. And the combination is very useful; the combination is very useful for encouraging development and for encouraging such things as stopping the degradation of the environment, for instance, which I personally am very involved in-very interested in. I think as much as people can be encouraged to help themselves and not to do the things that they shouldn't be doing, - if royalty can encourage that, then I think that is very worthwhile. So I can't think of any of the project that their Majesties are involved in that wouldn't be a very good project and that it would-in many ways-be equally important and equally good to do. I think for me it's just interesting that the kinds of things that they think are important are important, and from my own personal point of view happen to be the things that I am interested in myself.

Q: Do you have the chance to meet the Queen very often?

A: No, not very often. Not very often. I have seen her on the occasions that other diplomats also see her

on the occasions like the dinners, the special occasions when other people also see her.

Q: Like the International Tribute. That night was excellent. Did you have a chance to take part?

A: Yes, yes. I think that all the diplomats did ... all of us who were in town were there. It was a very spectacular night. It really was.

Q: What impressed you most?

A: Er ... Thai people are very good at creating beautiful spectacular things. And that night was a good example, it really was; it was very impressive. You know, the lights outside were just incredibly glorious and inside it was beautiful ... and the show itself was wonderful. Another example of that is the textile museum in the U.S. ... sponsored ... and people have sponsored a wonderful exhibit at the Thai Cultural Center here that we went to a couple of weeks ago. And at the opening of that, Princess Sirindhorn was there ... and there was a show at the beginning before we went through the textile exhibit - and that show was probably the best example of showmanship that I've seen here. It was really marvellously done. It was really ... it was the sort of thing that I wish that foreigners could see more often. It was wonderful example of showing - in a beautiful way - things that are Thai - very, very nice.

Q: You've been to many countries, I believe ...

A: Well, you know, we've been doing this for a while, so ...

Q: And along the way you've stayed in Japan, England and Thailand - three countries with a King and Queen. Could you tell us the differences between the Royalty ...

A: That's an interesting question. Well, there definitely is a difference. I think that in Thailand royalty is ... oh, that's a hard question (laughs). I think in Thailand royalty is more involved than in other places. I would suggest that it's perhaps a matter of their personalities, combined with a need to see things for themselves - they're very modern in that sense. And I would presume that they would try to pass this direct interest on to their children. In fact, I have seen that to some extent in the few opportunities I've had to be with their Majesties' children and to see how they also operate. It's interesting that in the three different countries, royalty is definitely treated differently. There's a different kind of relationship and it seems to work well in each country. It seems to work within the expectations of the people, and it seems to work well. It certainly works well here in Thailand.

Q: One last question about the Queen. What impressed you the most about Her Majesty?

A: What I think impressed me most was her interest in the people and how she indicates that interest by walking among the people, so to speak, and showing the Thai people that she's interested in them and what they're doing. And helping them too. I think that's very impressive.

Q: Thank you very much Mrs. Lambertson for taking the time and trouble to be with us here today and for sharing your valuable experiences with us.

การนำเสนอผลงานทางวิชาการ

อัจฉรา วงศ์โสธร

บทนำ

นอกเหนือจากปัจจัยทางทุนทรัพย์ที่จะเอื้ออำนวยต่อการนำเสนอผลงานทางวิชาการแล้วยังมีสิ่งสำคัญอื่น ๆ อีกหลายประการ คือ การได้รับหนังสือเชิญ คุณภาพของผลงาน และเทคนิควิธีนำเสนอที่จะทำให้ผู้เข้าร่วมประชุมรับทราบเข้าใจ และยอมรับแนวคิดหรือแนวปฏิบัติที่หยิบยกมากล่าวถึง

งานวิชาการอาจเป็นภาคทฤษฎี หรือภาคปฏิบัติการนำเสนออาจเป็นไปในรูปแบบของการบรรยาย การอภิปราย หรือการฝึกปฏิบัติ งานวิชาการภาคทฤษฎีถ้ามีพื้นฐานของงานวิจัยรองรับมักจะมีคุณค่าทางวิชาการมาก เพราะสิ่งที่นำเสนอได้ผ่านการตรวจสอบ ทดลองแล้ว ถ้าเป็นภาคปฏิบัติที่นำเสนอในการประชุมเชิงปฏิบัติการ ก็มักจะเป็นวิธีปฏิบัติที่ผู้นำเสนอเคยใช้กับนักศึกษาของตนแล้ว และประสบผลดีจึงนำมาเผยแพร่ ให้ผู้ที่อยู่ในวงการเดียวกันได้ทดลองใช้ด้วย

การประชุมทางวิชาการระดับชาติ ระดับภูมิภาค ระหว่างประเทศและระดับนานาชาติทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง/ภาษาต่างประเทศที่

จัดขึ้นในปัจจุบัน มักจัดโดยสถาบันการศึกษา หน่วย-งานราชการ/เอกชน สมาคมและองค์การ เช่น สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งจัดการประชุมระดับชาติด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นทุกปี โดยได้รับความสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ทบวงมหาวิทยาลัย สำนักข่าวสารอเมริกันผ่านสมาคมนักเรียนเก่าสหรัฐอเมริกา (เอ.ยู.เอ) และบริติช เคาน์ซิล ส่วนหัวข้อของการประชุมจะแตกต่างกันออกไปทุกปี นอกจากนี้ศูนย์ภาษาขององค์การซีมิโอ ณ ประเทศสิงคโปร์ ก็จัดการประชุมระดับภูมิภาคด้านนี้ขึ้นในหัวข้อต่างๆ กันทุกปีเช่นกัน สำหรับการประชุมนานาชาตินั้นก็ยังมีมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา สถาบันการศึกษาของฮ่องกง ฯลฯ เช่น มหาวิทยาลัยแห่งรัฐมิชิแกน และฮ่องกงโพลีเทคนิค เป็นต้น นอกจากนี้สมาคมวิชาชีพที่จัดการประชุมด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ประยุกต์ระดับชาติ ได้แก่ สมาคมครูผู้สอนภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย (Thai/TESOL) ระดับนานาชาติ ได้แก่ สมาคมครูภาษาอังกฤษให้แก่ผู้พูดภาษาอื่น (International Association for Teachers of English to Speakers of Other Languages (TESOL) สมาคมนานาชาติของครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (IATEFL) สมาคมการอ่านนานาชาติ (IRA)

สมาคมภาษาศาสตร์ประยุกต์นานาชาติ (AILA) สมาคม
การทดสอบภาษานานาชาติ (ILTA)

ข่าวคราวการจัดประชุมสัมมนาและการประชุมเชิง
ปฏิบัติการนั้น จะหาได้จากจูลสาร แผ่นพับ แผ่นปลิว วารสาร
โปสเตอร์ จดหมายเวียน และหนังสือพิมพ์ เช่น

Thai/TESOL Newsletter

Wittman Digest, IATEFL Newsletter

Bulletin of the Department of English as a
Second Language, University of Hawaii, Manoa
TESOL Newsletter, TESOL Quarterly

RELC Journal, PASAA

ELT Journal,

Language Learning

Psycholinguistic Bulletin of AILA

คณะกรรมการจัดการประชุมมักจะขอให้ผู้ที่เสนอ
ผลงานส่งบทความของตนไปให้พิจารณาหรือพิจารณา
จัดลงโปรแกรมได้ตามรายการ ดังนั้นผู้ที่จะเสนอผลงานจึง
ต้องเตรียมบทความส่งให้ก่อนการนำเสนอผลงานจริง การ
เตรียมบทความต้องยึดหลักการ “ความชัดเจน” เป็นสำคัญ
ผู้จัดจะต้องทราบลำดับของการนำเสนอ การใช้ไวยากรณ์-
อุปกรณ์ประกอบ ถ้าเป็นการประชุมปฏิบัติการผู้เสนอควร
ระบุ เอกสาร แบบฝึกหัด ฯลฯ ที่จะใช้ประกอบ “ความน
สนใจ” ของเนื้อหาและ “ความชัดเจน” “ความเป็นรูปธรรม”
ของสิ่งที่เสนอแนะ และ “ความกระชับได้ใจความ” ของภาษา
เป็นเกณฑ์สำคัญที่ผู้นำนเสนอบทความต้องคำนึงถึงในการ
เตรียมบทความ

สรุปได้ว่าการเตรียมการนำเสนอผลงานทางวิชา
การนั้นมีขั้นตอนดังนี้

1. การหาข้อมูลเกี่ยวกับการประชุมจากแหล่งต่าง ๆ
2. การนำผลงานมาจัดทำบทความเพื่อส่งให้คณะกรรมการผู้จัดโดยใช้เกณฑ์ “ความชัดเจน” “ความเป็นรูปธรรม”
“ความน่าสนใจ” และ “ความกระชับได้ใจความ” เป็นแนว
ทางการเตรียม
3. การหาปัจจัยอื่น ๆ สนับสนุน เช่น ทุนทรัพย์ และ
กำลังใจ

การเตรียมบทความทางวิชาการ

ตัวแปรสำคัญที่จะทำให้บทความทางวิชาการ เป็นที่
ยอมรับ ได้แก่

1. ทฤษฎี/แนวคิดที่เชื่อถือได้
2. ความน่าสนใจ/ความท้าทายของหัวข้อ ปัญหา
3. ความใหม่/ความทันต่อความก้าวหน้าทางวิชา
การของสาขา
4. ความสามารถนำไปใช้ได้/ประโยชน์ที่ที่ประชุม
จะได้รับ
5. ความชัดเจนของภาษาและการนำเสนอที่เป็น
ขั้นตอนและการเปิดโอกาสให้ผู้เข้าประชุมได้ซักถามแสดง
ความคิดเห็น

การเตรียมบทความนั้นผู้นำนเสนออาจเขียนจากโครงร่าง
ผู้นำนเสนอที่เจเนสนามบางคนอาจมีแต่เพียงโครงร่างเท่านั้น
และใช้เป็นแนวทางในการบรรยาย

ขั้นตอนในการเตรียมการบรรยาย ซึ่งมีหัวข้อเรื่องและ
บทความแล้วมีดังนี้

1. วิเคราะห์ว่าผู้เข้าประชุมเป็นใคร มีพื้นฐานความรู้
ความสนใจเช่นใดและคาดหวังว่าจะได้สิ่งใดจากการประชุม
2. วิเคราะห์สถานการณ์แวดล้อมของการประชุม เช่น
จำนวนผู้เข้าประชุม หน่วยงานที่จัด ตลอดจนสถานที่ที่จัด
การประชุม และรายละเอียดปลีกย่อยอื่น ๆ เช่น ขนาด
ห้องประชุม โสตทัศนูปกรณ์ที่มีให้
3. ในการเขียนรายงานควรเรียงลำดับหัวเรื่อง
ตามความสำคัญและแยกแยะประเด็นให้ชัดเจน
4. ควรมีบทนำ และบทสรุป ก่อนและหลังการ
เสนอบทความวิชาการ ถึงแม้ว่าจะเป็นการประชุมปฏิบัติ
การก็ควรมีการนำและสรุปเกี่ยวกับหลักการ และผลที่ได้รับ
จากกิจกรรมที่ฝึกปฏิบัติ
5. ถ้าเป็นบทความวิจัย ต้องนำรายงานวิจัยมาเรียบ
เรียงใหม่โดยจัดลำดับขั้นตอน ดัดตอน และนำเสนอใหม่
โดยให้ลดตารางตัวเลข และรายละเอียดของการวิเคราะห์
แต่เน้นวัตถุประสงค์ผลการวิจัย และการนำไปใช้ตลอดจน
การอภิปรายผล

6. กำหนดชนิดและขนาดของสื่อประกอบการนำเสนอ เช่น ขนาดตัวหนังสือบนแผ่นใส การใช้วีดิทัศน์ สไลด์ เอกสารสิ่งพิมพ์ ผู้เสนอรายงานควรทดลองนำเสนอ (dry run) โดยฝึกใช้สื่อให้คล่องแคล่ว ผู้เสนอควรกำหนดการยืน การนั่งของตนด้วย เช่น ถ้ายืนควรวางเท้าให้มั่นคงอย่ายืนโคลงตัว ถ้านั่งตัวตรงให้วางมือวางแขนไว้บนโต๊ะ อย่างน้อยยกตัวหรือโบกมือไปมาเพราะอาจปฏิกิริยาของผู้เสนอจะทำให้ผู้ฟังรำคาญได้ การทำ dry run นี้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในขณะที่กำลังรายงานจริง ผู้บรรยายอาจทำ dry run โดยถ่ายทำวีดิทัศน์ การบรรยายของตน และนำมาประเมินเพื่อปรับปรุง

เกณฑ์การประชุมที่ผู้บรรยายสามารถนำมาประเมินการเสนอผลงานทางวิชาการของตน ก่อนการบรรยายจริงเป็นเกณฑ์เดียวกันกับที่อาจใช้ภายหลังการบรรยาย เกณฑ์ดังกล่าวนี้ Prentice & Payne (1989:210-211) กล่าวไว้ว่าประกอบด้วย :-

1. เนื้อหาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการบรรยาย และประเด็นต่าง ๆ ที่หยิบยกมากล่าวจะต้องมีรายละเอียดสนับสนุนเพียงพอ
2. การเรียบเรียงเนื้อหาความซึ่งใช้วิธีการเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ และหัวข้อของการบรรยาย ผู้บรรยายใช้การเชื่อมโยงเนื้อหาความ (transitional devices) และการสรุปประเด็นในแต่ละตอน (internal summaries) บทนำระบุประเด็นปัญหา และส่วนที่จะติดตามมา และมีบทสรุปเพื่อย่อความสิ่งที่กล่าวมาแล้ว
3. การใช้ภาษา ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ภาษาและเหมาะสมกับผู้เข้าประชุม
4. การนำเสนอ ผู้บรรยายใช้วิธีการใช้ภาษาและสื่อต่าง ๆ รวมทั้งกิริยา ท่าทางอย่างมีประสิทธิภาพ
5. ประสิทธิภาพของการนำเสนอ ซึ่งบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

การประเมินตนเองล่วงหน้าโดยใช้วิธีที่ตนช่วยนี้ จะทำให้ผู้นำเสนอได้เตรียมการ และป้องกันการผิดพลาดทั้งทางด้านเนื้อหาความและวิธีนำเสนอ ความประหม่า ฯลฯ ได้เป็นอย่างดี

การนำเสนอโดยมีโครงร่างและ/หรือบทความสมบูรณ์ จะดีกว่าการเสนอผลงานมือเปล่าโดยใช้ความจำเพียงอย่างเดียว เพราะจะช่วยให้ผู้เสนอกล่าวได้ภายในเวลาที่กำหนด ใช้ภาษาที่เหมาะสม และป้องกันการลืมกล่าวบางประเด็นได้

การนำเสนอผลงานทางวิชาการ

ในขณะนำเสนอผลงาน ผู้บรรยายต้องคำนึงสถานการณ์แวดล้อมด้านสถานที่และผู้เข้าประชุม ทั้งนี้เพื่อให้การบรรยายบรรลุวัตถุประสงค์ ทั้งด้านการให้ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง และข้อคิดเห็นรวมทั้งข้อเสนอแนะของผู้บรรยาย

ตัวแปรด้านผู้เข้าประชุมที่ต้องคำนึงถึงได้แก่อายุ อาชีพ เพศ พื้นฐานการศึกษา ศาสนา สถานภาพทางเศรษฐกิจ-สังคม แนวความเชื่อหรือการยึดถือและแนวทางปฏิบัติด้านวิชาการ เช่น ในด้านการเรียนการสอนภาษาผู้เข้าร่วมประชุมอาจจะยึดแนวการสอนภาษาตามทฤษฎี ภาษาศาสตร์ โครงสร้าง หรือแนวการสื่อสาร ฯลฯ

นอกจากนี้ผู้บรรยายควรคำนึงถึง "เสียง" ที่เปล่งออกมา ได้แก่ ความชัดเจนในการออกเสียง การย้าให้ความสำคัญ การลงเสียงหนัก-เบา จังหวะพูด ระดับเสียง การผ่อนลมหายใจ ขณะที่บรรยายไม่ควรเคาะหรือเป่าไมโครโฟน และไม่ควรให้ปากชิดไมโครโฟนเกินไป ถ้าหากเป็นไปได้ควรใช้ไมโครโฟนแบบหนีบปกหรือคอเสื้อ เพราะมีระบบตีความไวสูงในการจับเสียง และผู้บรรยายสามารถใช้มือทั้งสองข้างได้โดยสะดวก

อากัปกริยาของผู้พูดก็เป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยให้การบรรยายประสบความสำเร็จ การออกท่าทาง เพื่อเน้นหรือขยายข้อความที่พูด การวางเท้าให้มั่นคงไม่โยกหรือโคลงตัวขณะพูด การนั่งตัวตรงไม่โบกมือไปมา ซึ่งอาจทำให้ผู้เข้าร่วมประชุมเกิดความรำคาญ และขาดความสนใจต่อสิ่งที่บรรยาย เพราะมีว่แต่ดูอากัปกริยาของผู้พูด

ในขณะบรรยาย ผู้บรรยายควรสังเกตผู้เข้าร่วมประชุมว่าสนใจ เบื่อ ง่วงนอนหรือไม่ และควรสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้เข้าประชุม ให้เกิดความรู้สึกเป็นกันเอง ใช้การสบตากับผู้ฟังเป็นรายคน และเป็นระยะ ๆ Griffin (1987:305)เสนอลำดับของปฏิริยาสนองตอบที่ผู้ฟังมีไว้ดังนี้

ไม่ยินดียินร้าย	รู้แล้วทั้งหมด(เปื้อ)	ยอมรับ	วิพากษ์วิจารณ์	โกรธ

ผู้บรรยายควรปฏิบัติต่อผู้เข้าฟังในกรณีต่าง ๆ ดังนี้

ถ้าผู้ฟังแสดงความรู้สึกไม่ยินดียินร้าย :

ผู้บรรยายต้องพยายามเรียกความสนใจของผู้ฟังโดยการถามคำถาม การใช้อารมณ์ขันและการสาธิตประกอบการบรรยาย

ผู้ฟังยอมรับการบรรยาย :

ผู้บรรยายต้องเปลี่ยนแนวทางการบรรยายโดยกล่าวอ้างอิงถึงบุคคลผู้เป็นคนที่เคารพนับถือทั่วไป หรือโดยการใช้ข้อความที่แสดงความสนิทสนมหรือแสดงความนับถือผู้ฟังเช่น "As we all know..."

เสริมการบรรยายโดยนำเรื่องที่นำเสนอมาเล่าให้ฟัง กล่าวถึงแหล่งข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับนับถือ ให้รายละเอียด ข้อคิด และเป้าหมายสูงสุดที่ตั้งไว้

ผู้ฟังคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์ :

ยอมรับทัศนคติของผู้ฟัง โดยกล่าวถึงเป้าหมายพื้นฐานข้อตกลงเบื้องต้น และข้อคิดเห็น และอธิบายกระบวนการศึกษาค้นคว้าและพื้นฐานทางวิชาการของงานตลอดจนยอมรับจุดอ่อนที่สำคัญของงาน

ผู้ฟังโกรธต่อต้านผู้บรรยาย :

พยายามจัดหรือลดการโต้แย้งของผู้ฟัง โดยใช้คำนิยมนร่วมกันที่ผู้ฟังยอมรับ ใช้แหล่งข้อมูลหรือบุคคลที่เป็นที่เชื่อถือโดยทั่วไป ชมเชยผู้เข้าฟัง พยายามนำบริบทกว้างๆ มาอธิบายข้อขัดแย้ง และพยายามออมชอมกับผู้ฟัง

วิธีการข้างต้นจะช่วยให้การบรรยายเป็นไปโดยราบรื่นและประสบความสำเร็จ ในกรณีที่ผู้บรรยายรู้สึกตื่นเต้นและเกรงว่าจะควบคุมสถานการณ์ไม่ได้ควรสุดลมหายใจลึกๆ หรือดื่มน้ำ เพื่อช่วยควบคุมสติ และหาทางแก้ไขสถานการณ์

ผู้บรรยายควรให้ออกาสผู้ฟังได้ถาม โดยอาจหยุดให้ถามระหว่างการบรรยายหรือเมื่อจบการบรรยาย ถ้าผู้ฟังมีคำถามระหว่างการบรรยาย ผู้บรรยายควรใช้ดุลพินิจว่าจะตอบทันทีหรือขอตอบตอนจบการบรรยายแล้ว

การตอบคำถาม

ผู้บรรยายควรจะปล่อยให้มีการถามคำถามไม่ต่ำกว่า 10 นาที เพราะคำถามเป็นส่วนสำคัญที่จะส่งผลให้การบรรยายประสบความสำเร็จอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะผู้ฟังจะได้ไม่มีข้อสงสัยตกค้างอยู่ในใจ ผู้บรรยายควรคิดล่วงหน้าว่าผู้ฟังอาจถามอะไรบ้าง และควรเตรียมคำตอบมาล่วงหน้าด้วย

ในขณะที่ตอบคำถาม ผู้พูดควรทวนคำถามเพื่อให้ผู้เข้าประชุมทุกคนได้ยิน และเพื่อเป็นการแสดงว่า เข้าใจคำถามถูกต้อง อีกทั้งช่วยให้มีเวลาคิดคำตอบ ผู้พูดจำเป็นต้องสุภาพอย่าเถียง ทะเลาะกับผู้ถาม ควรกล่าวขอบคุณผู้ถาม และในขณะที่ตอบคำถาม ควรหลีกเลี่ยงการสนทนาโต้ตอบกับผู้ถามเท่านั้น แต่ควรพูดกับทุกคนที่อยู่ในที่ประชุม และถ้าหากไม่สามารถตอบคำถามได้ก็ควรยอมรับ หรือแนะนำแหล่งอ้างอิงเพื่อช่วยให้ผู้ถามสามารถไปค้นคว้าเพิ่มเติมเอง

หลังการบรรยาย

ผู้บรรยายควรประเมินตนเองโดยใช้เกณฑ์เดียวกับเมื่อตอนเตรียมการบรรยาย โดยเพิ่มเกณฑ์ตัดสินความสำเร็จในการบรรยายว่าผู้เข้าประชุมได้ความรู้ ข้อคิดเห็น แนวคิดแนวทางปฏิบัติไปตามที่ตั้งจุดประสงค์ไว้หรือไม่

สรุป

ความสำเร็จของการนำเสนอผลงานทางวิชาการขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. วิธีการนำเสนอว่าชัดเจน น่าสนใจ ปรับเปลี่ยนการนำเสนอให้เข้ากับสถานที่ มีสื่อทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ ช่วยหรือไม่

2. ผู้นำเสนอใช้กิริยาท่าทางเหมาะสม มีความสุภาพ ตั้งใจ ความสามารถตอบคำถาม ความพร้อม และการเตรียมตัวล่วงหน้ามาพอเพียงและมีความสามารถสรุปความได้

3. แนวคิด แนวปฏิบัติ เนื้อความที่น่าสนใจทันสมัย เป็นสิ่งที่อยู่ในความสนใจในปัจจุบัน

4. ผู้เข้าประชุมพร้อมที่จะรับฟัง มีความสนใจ ความสุภาพ ความใฝ่รู้ และความกล้าที่จะถามถ้าหากตนไม่เข้าใจ

สรุปได้ว่าการนำเสนอบทความจะบรรลุวัตถุประสงค์ ถ้าผู้นำเสนอสามารถมีปฏิสัมพันธ์ (interaction) กับบทความกับผู้ฟัง และสถานการณ์แวดล้อมของการประชุม

เอกสารอ้างอิง

1. Bivins, T. (1989). **Handbook for Public Relations Writing**. NTC Business Books: Lincoln wood. IL.
2. Griffin C.W. **Writing : A Guide for Business Professionals**. Harcourt, Brace. Jovanovich. San Diego etc.
3. Prentice, D. & Payne. J. (1989). **Public Speaking Today**. National Textbook Co. : Lincoln wood , IL.

การไปอบรมเรื่องการใช้ Authentic materials

นิภาวรรณ ชูรัตนสิทธิ์

คำนำ

ระหว่างวันที่ 15 กรกฎาคม ถึง 4 สิงหาคม 2533 ผู้เขียนได้รับทุนระยะสั้นจากสถาบันภาษาไปอบรมเรื่อง Working with authentic materials and human resources in the English language classroom ที่ University of Durham ประเทศอังกฤษ แม้การอบรมครั้งนี้จะใช้ระยะเวลาเพียง 3 สัปดาห์ แต่ผู้เขียนมีความเห็นว่าการอบรมครั้งนี้เป็นประโยชน์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ จึงขอนำเสนอในรูปแบบของการรายงานดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

การฝึกอบรมนี้จัดขึ้นเพื่อครูอาจารย์ที่สร้างบทเรียนเพื่อใช้ในการเรียนการสอนโดยใช้ Authentic materials การอบรมครอบคลุมถึงเทคนิคการใช้บทเรียนเสริม และการสร้างบทเรียนทั้งจาก material resources และ human resources โดยคำนึงถึงผู้เรียนเป็นหลัก

คณะวิทยากรผู้ทำการฝึกอบรม

Dr. Peter Grundy

Lecturer in Applied Linguistics and Language Teaching Methodology, University of Durham

Ms. Anne Donaldson

Lecturer in Applied Linguistics and TEFL, University of Durham

Mr. Gerry Kenny

Freelance Teacher Trainer and Language Trainer, Ecole Nationale d'Ingenieurs de Tarbes

Ms. Ross Lynn

Lecturer in EFL and French at the College of St. Mark and St. John, Plymouth

Mr. John Morgan

Freelance Writer and Teacher Trainer; co-author of The Q Book: "Vocabulary". and "Once Upon a Time"

Ms. Judy Garton-Sprenger

Writer of course materials

"BBC Beginner English", "On Course for First Certificate" and "Flying Colours"

วิธีการฝึกอบรม

การฝึกอบรมในแต่ละวิชาจัดแบ่งออกเป็น 3 ช่วง คือ เริ่มด้วยการบรรยายโดยวิทยากร การทำงานเป็นกลุ่ม

รายงานผลการทำงาน และวิทยากรให้คำอธิบายเพิ่มเติม
ประกอบการซักถาม

สถานที่ฝึกอบรม

จัดขึ้นโดยใช้ห้องเรียนในบริเวณมหาวิทยาลัย (College of St. Hild & St. Bede)

อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกอบรม

แผ่นใส, กระดานไวท์บอร์ด, กระดานดำ, หนังสือพิมพ์, นิตยสาร, สิ่งตีพิมพ์อื่น ๆ, วิทยุ, โทรทัศน์, วีดิทัศน์, และ เครื่องเล่นเทป

หัวข้อการฝึกอบรม

1. Simulation
2. Authentic Materials
3. Music & Songs
4. The Real World and the World of the Classroom

รายละเอียดของการฝึกอบรม

1. Simulation

Simulation คือสถานการณ์เหมือนจริง เป็นวิธีหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนภาษาในแต่ละโครงสร้างตามที่ได้เรียนมา Simulation นี้เป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากที่จะมีส่วนร่วมในการแสดงออกทางการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนการสอนด้วยวิธีการนี้คือการให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดยใช้ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างที่เรียนมา ประกอบความรู้พื้นฐานส่วนตัว

ส่วนประกอบที่สำคัญของ Simulation ก็คือ โครงสร้างของ Simulation และบทบาทของครู

โครงสร้างที่ดีของ Simulation ต้องมีการวางสถานการณ์อย่างเป็นขั้นตอน มีระบบ มีข้อมูลเพียงพอ ผู้เรียนสามารถจะเริ่มต้น และดำเนินกิจกรรมไปได้โดยให้มีข้อสงสัยน้อยที่สุด

ส่วนบทบาทของครูในฐานะ Controller คือเป็นผู้ดูแลและอำนวยความสะดวก (ในเรื่องอุปกรณ์) เพื่อให้กิจกรรมดำเนินไปด้วยดี ผู้เรียนจะมีบทบาทในการตัดสินใจว่าจะดำเนินกิจกรรมไปในลักษณะไหนโดยมีครูเป็นผู้ดูแลอีกทีหนึ่ง

ดังนั้นผลของ Simulation จะเป็นอย่างไรก็ได้ (ไม่จำเป็นต้องเหมือนคำเฉลย) ขึ้นอยู่กับการใช้ความสามารถของผู้เรียน

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือ Reality of Function คือความสมจริงของโครงสร้าง นั่นคือข้อมูลใน Simulation ต้องมีความเป็นไปได้ และใกล้เคียงความเป็นจริง

ตัวอย่างของการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแก้ไขสถานการณ์ใน Simulation คือการสร้าง Simulation ในลักษณะของการแก้ปัญหาเพื่อให้ชีวิตรอด (Survive disasters) ลักษณะของ Simulation ชนิดนี้ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา (Involvement of Problem Solving) สูง และผู้เรียนจะใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ในการแก้ปัญหา

การสร้าง Simulation

การสร้าง Simulation มี 2 แบบคือ Model of Reality และ Simulation of Reality ความแตกต่างของ Simulation ทั้ง 2 แบบนี้คือ

1. Model of Reality เป็นสถานการณ์เหมือนจริงทุกประการ ตัวอย่างของ Simulation แบบนี้ เช่น ในการทดสอบนักบิน หรือในการฝึกการจัดการด้านธุรกิจ ปัญหาของการสร้าง Simulation ในลักษณะนี้คือความซับซ้อนของข้อมูล ปริมาณข้อมูลมากเกินไป และบทบาทของผู้เรียนใน Simulation จะไม่เท่ากัน จึงทำให้ไม่เหมาะกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2. Simulation of Reality เป็นสถานการณ์เหมือนจริงที่คำนึงถึงสภาพที่เป็นจริงของผู้เรียน (ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน) มากกว่าความสมจริงของข้อมูล แต่ยังคงความเป็นไปได้ของสถานการณ์อยู่ Simulation แบบนี้เหมาะกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะผู้เรียนจะมีบทบาทเท่ากันทุกคน

วิธีการสร้าง Simulation (Simulation Design)

ในการสร้าง Simulation มีการกำหนดแนวการสร้างโดยใช้คำถาม 4 ข้อ เป็นหลักคือ

1. What is the problem? กำหนดปัญหาที่จะให้ผู้เรียนแก้ไข

2. Who are the participants ? ผู้เรียนจะสวมบทบาทใดในสถานการณ์นี้

3. What do they have to do ? ผู้เรียนต้องทำอะไรเพื่อแก้ปัญหา

4. What do they have to do it with ? ผู้เรียนมีอุปกรณ์อะไรบ้างในการแก้ปัญหา

ตัวอย่าง Simulation Design ในเรื่อง "Shipwrecked" กำหนดให้ผู้เรียนเป็นผู้รอดชีวิตจากเรือแตก เมื่อเดินทางถึงฝั่งด้านหนึ่งของเกาะร้าง ผู้เรียนต้องข้ามไปอีกด้านหนึ่งของเกาะเพื่อเดินทางต่อไปยังแผ่นดินใหญ่ สร้างสถานการณ์สมจริงโดยใช้คำถาม 4 ข้อ ดังนี้คือ

1. What is the problem ?

Survival in a hostile environment.

2. Who are the participants ?

Shipwrecked survivals.

3. What do they have to do ?

Make use of existing knowledge and judgement in order to travel to safety lands.

4. What do they have to do it with ?

a map (cut into squares)

artifacts (spear, ropes, a raft)

เมื่อได้ design แล้วผู้สอนแจก Instruction sheet เพื่อแนะนำวิธีเล่น และ role cards ซึ่งจะกำหนดบทบาทของผู้เรียนแต่ละคนในสถานการณ์นี้ ผู้เรียนแบ่งเป็นกลุ่มกลุ่มละ 6 คน ทุกกลุ่มทำ activity เหมือนกันคือ ถูกสมมุติให้อยู่ในสถานการณ์เรือแตก แต่ละคน ในกลุ่มจะได้รับ role card เพื่อกำหนดบทบาทของตัวเอง และแต่ละกลุ่มจะได้ชิ้นส่วนของแผนที่ครึ่งละ 1 แผ่น หลังจากทีปรีกษาว่าจะเดินทางไปทิศใด กลุ่มจะขอแผนที่แผ่นที่สองจากผู้สอน ขั้นตอนจะดำเนินไปเช่นนี้จนจบ ระหว่างการแก้ปัญหา ผู้เรียนแต่ละคนจะมีส่วนร่วมตามบทบาทใน role card ของตนเอง อาจจะเป็นไปได้ที่กลุ่มตัดสินใจผิด ทำให้จบกิจกรรมเร็วขึ้น ซึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้เรียนอีกเช่นกัน หลังจากนั้นเป็นการสรุปผล ได้ข้อสรุปว่า ผู้สอนต้องดูแลขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมนี้ให้ดี เนื่องจากผู้เรียนมีแนวโน้มจะใช้ภาษาที่หนึ่งของตนเอง (native language) แทนที่จะเป็นภาษาอังกฤษ

ในสัปดาห์ที่ 2 และ 3 ผู้บรรยายกำหนดให้ผู้เข้าร่วมฝึกอบรมสร้าง Simulation เพื่อใช้เป็นแบบฝึกในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แบบฝึกหัดการสร้าง Simulation มีดังนี้คือ

1. เรื่อง Haemophilia เพื่อใช้สอน opinions

2. เรื่อง Nomadic Tribes เพื่อใช้สอน Directions

3. เรื่อง Choose the Best Plan เพื่อใช้สอน Agreement & Disagreement

Haemophilia

1. What is the problem?

Haemophilia

2. Who are the participants ?

A haemophilic, a job agent, a doctor, an employer, 2 medical staff

3. What do they have to do?

To help a haemophilic find a job

4. What do they have to do it with ?

a health certificate

a job application form

a letter of recommendation

ผู้เรียนกลุ่มละ 6 คน ได้รับ role cards กำหนดบทบาทของตนเอง ผู้ป่วยเป็นโรค Haemophilia มีความสามารถในการทำงานสูง แต่มีปัญหาเรื่องโรคดังกล่าว นายจ้างเกิดความไม่แน่ใจที่จะรับคน ๆ นี้ไว้ทำงาน บทบาทของ participants ในกลุ่มจึงต้องแสดง opinions เพื่อช่วยกันแก้ปัญหาดังกล่าว

Nomadic Tribes

1. What is the problem ?

To help the other groups of Nomadic tribes men to survive

2. Who are the participants ?

The Nomads

3. What do they have to do ?

To leave some messages for the following Nomads

4. What do they have to do with it ?

A map (to draw signs)

ผู้เรียนกลุ่มละ 4 คน ถูกสมมุติให้เป็น Nomadic tribesmen ที่กำลังจะอพยพจากถิ่นเดิมของตนไปยังถิ่นใหม่ สิ่งที่คุณเรียนในแต่ละกลุ่มต้องทำคือ วาดเส้นทาง โดยใช้สัญลักษณ์ เพื่อบอกให้ผู้มาใหม่ทราบว่าต้องเดินทางไปยังทิศใด ตาม direction card ที่ตนได้รับ หลังจากนั้น แต่ละกลุ่มจะย้ายที่จากจุดของตัวเองไปยังอีกจุดหนึ่ง เวียนไปเช่นนี้เรื่อย ๆ จนกว่าจะครบ เช่น

กลุ่ม A	จะย้ายไปยังตำแหน่งของกลุ่ม B C D
" B	" " C D A
" C	" " D A B
" D	" " A B C

เมื่อแต่ละกลุ่มย้ายไปยังตำแหน่งของกลุ่มอื่นจะมีการอ่านสัญลักษณ์ บอกทิศทางที่กลุ่มเดิมทิ้งไว้ให้ตีความ สัญลักษณ์นั้นออกมาเป็นประโยค directions และนำมาตรวจคำตอบในตอนท้ายว่าตรงกับที่เจ้าของกลุ่มต้องการหรือไม่ ถ้าตรงแสดงว่า กลุ่มนี้สามารถรอดชีวิตจากการอพยพได้

Choose the Best Plan

1. What is the problem ?

To choose the best plan from the three proposals of the three construction companies

2. Who are the participants ?

2 City Councils, 3 people from the Department of Environment, 2 ecologists and a chairman

3. What do they have to do ?

To discuss in the meeting

4. What do they have to do it with ?

3 proposals from the three construction companies

ผู้เรียนกลุ่มละ 8 คน จะได้รับแผนที่แสดงเส้นทาง การสร้างถนน พร้อมยอดเงินค่าใช้จ่ายของบริษัทก่อสร้าง 3 บริษัท ผู้เรียนแต่ละคนจะได้รับ role card กำหนดบทบาทของตนเอง ในการหาข้อสรุปว่าโครงการใดดีที่สุด ผู้เรียนแต่ละคนจะต้องแสดงความคิดเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ตามบทบาทของตนเองที่กำหนดไว้ใน role card ใน

ตอนท้ายมีการออกคะแนนเสียงว่าโครงการของบริษัทใดจะดีที่สุด

ข้อคิดเห็นและประโยชน์ที่ได้จากการฝึกอบรมวิชา Simulation

Simulation เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่น่าสนใจมาก เป็นกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน เหมาะกับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาค่อนข้างสูง ผู้เรียนในระดับปานกลางและระดับอ่อนจะพบปัญหาในการทำกิจกรรมนี้ และมีแนวโน้มจะกลับไปใช้ภาษาที่หนึ่งของตน ถ้าครูดูแลไม่ทั่วถึง กิจกรรมในลักษณะ Simulation นี้ต้องใช้เวลาในการเตรียมมาก ต้องการความละเอียดของข้อมูล และความรอบคอบในการกำหนดบทบาทของผู้เรียน นอกจากนี้ยังใช้เวลาในชั้นเรียนค่อนข้างมาก อาจจะไม่เหมาะกับการเรียนการสอนที่มีตัวบทเรียนกำหนดเวลาไว้อย่างแน่นอนอยู่แล้ว ดังนั้นถ้าจะใช้ Simulation ไม่ควรให้เป็นบทเรียนเสริม แต่ควรเป็นบทเรียนบทหนึ่งเลยจะดีกว่า

2. Authentic Materials

Authentic Materials คือวัสดุการสอนที่ได้จากแหล่งต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ตำราหรือบทเรียนที่จัดพิมพ์เพื่อให้ผู้เรียนใช้เรียน ตัวอย่างของ authentic materials เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร แผ่นพับ ใบโฆษณาต่าง ๆ เป็นต้น

วัตถุประสงค์ของวิชานี้คือการเลือก authentic materials ให้เหมาะกับระดับความรู้ของผู้เรียน รวมทั้งสร้างกิจกรรมและแบบฝึกหัดจาก authentic materials ที่มีอยู่

การใช้ authentic materials ในการสอนทักษะต่าง ๆ

1. authentic materials ในการสอนทักษะการอ่านและเขียน วิธีใช้คือการให้ authentic materials หนึ่งชิ้น ต่อ กิจกรรมหลาย ๆ อย่างตามระดับความสามารถของผู้เรียน เช่น skimming, scanning การทำเครื่องหมายลงในช่องที่ต้องการการเติมตาราง ตลอดจนการเขียน

ตัวอย่างการใช้ authentic materials ในการสอนทักษะการอ่านและเขียน

ตัวอย่างที่ 1. อ่านโฆษณาเครื่องเล่นเทป - วิทยู แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางเพื่อแสดงคุณสมบัติของ วิทยู - เทป แต่ละรุ่น หลังจากนั้นเลือกวิทยู - เทป ที่มี คุณสมบัติดีและมากที่สุด กับวิทยู - เทป ที่มีคุณสมบัติน้อย ที่สุด เขียนบรรยายวิทยู - เทป ทั้ง 2 แบบ โดยใช้ประโยค comparison & contrast

ตัวอย่างที่ 2. อ่านรายการโทรทัศน์ เลือกรายการที่ชอบดู แล้วกรอกลงในตารางเวลา เขียนจดหมายโดย สมมุติส่งไปยังสถานีโทรทัศน์ เพื่อขอให้เพิ่มรายการที่ชอบดู หรือตัดรายการที่ไม่ชอบดูออก หรือจะเขียนเป็นจดหมายชมเชยหรือตำหนิรายการโทรทัศน์ก็ได้

ตัวอย่างทั้ง 2 ตัวอย่างนี้เหมาะสมสำหรับเป็นบทเรียนเสริมเพื่อทบทวนการเขียน

2. Authentic materials ในการสอนทักษะการฟัง และพูด โดยส่วนมาก authentic materials ในลักษณะนี้จะ ได้จากข่าว การพยากรณ์อากาศ และการสัมภาษณ์ทางวิทยุ - โทรทัศน์ กิจกรรมที่ใช้สอนทักษะนี้ได้แก่ การจดหัวข้อข่าว การจดเฉพาะตัวเลขที่ปรากฏในข่าว หรือการจดชื่อประเทศที่เป็นข่าวเป็นต้น

ตัวอย่างการใช้ authentic materials ในการสอน ทักษะการฟังและพูด

ตัวอย่างที่ 1: การฟังข่าว จะแบ่งเป็น 4 ข้อด้วยกัน คือ

- ข้อที่ 1 การนับจำนวนข่าว
- ข้อที่ 2 การจดหัวข้อข่าว
- ข้อที่ 3 การจดตัวเลข, ชื่อประเทศ และอาชีพในแต่ละข่าว
- ข้อที่ 4 เลือกข่าวที่จดข้อความได้มากที่สุด อ่านให้เพื่อน ๆ ฟัง หรือเขียนข่าวนั้นออกมาตาม ข้อมูลที่จดได้ แล้วติดบนกระดานให้เพื่อน ๆ อ่าน

ถ้าทำกิจกรรมนี้เป็นกลุ่มจะดีกว่า (กลุ่มละ 3 คน) เพราะผู้เรียนจะช่วยกันจดตัวเลข, ชื่อประเทศและอาชีพในข้อที่ 3 ได้ดีกว่าการฟังและทำงานเพียงคนเดียว

ตัวอย่างที่ 2 : การฟังสัมภาษณ์ งานชิ้นนี้เป็นการทำงานเป็นคู่

	นักเรียนคนที่ 1	นักเรียนคนที่ 2
ข้อที่ 1	จดชื่อผู้ถูกสัมภาษณ์	จดอาชีพของผู้ถูก-สัมภาษณ์
ข้อที่ 2	จดลักษณะของที่อยู่อาศัย	จดทำเลของที่อยู่อาศัย
ข้อที่ 3	กรอกข้อมูลลงตารางที่ 1	กรอกข้อมูลลงตารางที่ 1

เมื่อจบข้อที่ 3 แล้วให้นักเรียนทั้ง 2 คนสลับกันฟังและจดอีกครั้งหนึ่ง

	นักเรียนคนที่ 1	นักเรียนคนที่ 2
ข้อที่ 1	จดอาชีพของผู้ถูกสัมภาษณ์	จดชื่อของผู้ถูก-สัมภาษณ์
ข้อที่ 2	จดทำเลของที่อยู่อาศัย	จดลักษณะของที่อยู่อาศัย
ข้อที่ 3	กรอกข้อมูลลงตารางที่ 2	กรอกข้อมูลลงตารางที่ 2

แล้วนำตารางทั้ง 2 มาตรวจสอบความถูกต้องกัน

ในสัปดาห์ที่ 3 ของการฝึกอบรมมีการทดสอบสร้างบทเรียนจาก authentic materials ผู้เข้าอบรมจะได้ใช้ นิตยสารที่โฆษณาการขายรถยนต์ เพื่อทำเป็นบทเรียน ดังนี้คือ

- Step 1 : Warm - up activity ด้วยคำถาม "If you want to buy a new car, what are important things you want to know about it ?"
- ผู้เรียนจะช่วยกันตอบเพื่อให้ได้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง เช่น price, power engine, speed fuel consumption, wheel, colour, etc.
- Step 2 : เมื่อได้ฝึกคำศัพท์แล้ว ผู้เรียนจะได้รับตารางแสดงคุณสมบัติของรถยนต์แต่ละแบบ หรือรายละเอียด อ่านแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางเพื่อแสดงคุณสมบัติของรถ
- Step 3 : เป็น pair work กำหนดให้นักเรียนคน - ที่ 1 เป็นคนขายรถ มีรายละเอียดและตารางแสดงคุณสมบัติของรถ นักเรียนคนที่ 2 เป็นลูกค้าที่จะซื้อรถได้รับ role card เพื่อ

- กำหนดบทบาทของตัวเองว่ามีเงื่อนไขของการซื้อและต้องการรถชนิดใด ขั้นที่ 3 นี้เป็นการฝึกพูด
- Step 4 : สลับบทบาทกันระหว่างพ่อค้าและลูกค้า นักเรียนคนที่ 1 เป็นลูกค้าจะได้รับ role card แผ่นใหม่ นักเรียนคนที่ 2 เป็นพ่อค้าจะได้รายละเอียด และตารางแสดงคุณสมบัติของรถ
- Step 5 : เมื่อได้รถตามต้องการแล้วผู้เรียนจะเขียนรายงานสั้น ๆ อธิบายว่าเลือกซื้อรถชนิดนั้น ๆ เพราะอะไร

ข้อคิดเห็นและประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึก อบรมวิชา Authentic Materials

วิธีการใช้ authentic materials ให้ได้ประโยชน์มากที่สุด คือการใช้ material 1 ชิ้น ต่อกิจกรรมหลาย ๆ อย่างตามระดับการเรียนรู้ของนักเรียน authentic materials จะใช้เป็นบทเรียนหลักหรือบทเรียนเสริม หรือแม้แต่แบบฝึกหัดเสริมก็ได้ ข้อจำกัดอย่างหนึ่งของการใช้ authentic materials สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยคือ ปริมาณและประเภทของสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่จะเป็น authentic materials ได้นั้นมีค่อนข้างเล็กน้อย หรือถ้ามีก็เป็นของที่มีราคาแพง เช่น นิตยสารจากต่างประเทศ ทำให้เกิดปัญหากระทบถึงการหา authentic materials ที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียน

3. Music & Songs

Music & Songs เป็นวิชาที่ว่าด้วยการใช้ดนตรีและเพลงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นแนวทางการเรียนการสอนที่ใช้ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน มีการสอนศัพท์เติมคำขีดเส้นใต้และเขียนอธิบายความหมายของเพลง เป็นต้น วิชา Music & Songs แบ่งเป็น 3 หัวข้อ ดังนี้คือ

1. การสอนศัพท์และไวยากรณ์ในเพลง เริ่มจากการเลือกเพลงที่ต้องใช้ ทำรายการคำศัพท์ที่ผู้เรียนรู้ความหมายแล้ว และที่ผู้เรียนยังไม่รู้ความหมาย แล้วสร้างประโยคให้ผู้เรียนเดาความหมายของศัพท์นั้น ๆ

ตัวอย่าง

ใช้เพลง "Smooth Operator" ในการสอน คำศัพท์ ในเพลงนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ คำศัพท์ด้านธุรกิจ (Business) และคำศัพท์ด้านความรัก (Love) นำศัพท์ทั้ง 2 กลุ่มมาปะปนกัน แล้วให้ผู้เรียนแยกกลุ่มคำศัพท์เอง โดยใส่คำศัพท์นั้นลงในช่องที่กำหนดไว้

Business	love
insurance	sensitive hearts
licence	joy
shadow box	love
Chicago	memories
L.A.	diamonds
etc.	etc.

หลังจากนั้นให้ผู้เรียนบอกเหตุผลว่า ทำไมจึงเลือกคำศัพท์นั้น ๆ ลงในช่องนั้น ๆ ก่อนจะเปิดเพลงให้ผู้เรียนฟัง ผู้สอนต้องอธิบายคำศัพท์ที่ผู้เรียนใส่ช่องผิด แล้วให้ผู้เรียนฟังความหมายจากในเพลง

ส่วนการสอนไวยากรณ์นั้นจะให้ผู้เรียนขีดเส้นใต้คำนาม กริยา คุณศัพท์ จากเนื้อเพลงก็ได้ หรือนำเนื้อเพลงมาเขียนเรียงกันโดยไม่แบ่งคำแล้วให้ผู้เรียนทำเครื่องหมาย / แบ่งคำเองก็ได้ หรือให้ผู้เรียนเลือกคำนาม กริยา และคุณศัพท์ในเพลงมาแต่งเป็นประโยคสั้น ๆ ก็ได้

2. การใช้เพลงในการเล่าเรื่อง (Songs to tell stories) ใช้สอนได้หลายโครงสร้าง เช่น สอน past events ก็ได้ หรือจะใช้สอน opinions หรือ agreement & disagreement ก็ได้ เริ่มจากครูเล่าเรื่องในเพลงโดยสมมุติตัวเองเป็นตัวละครในเพลง ในการเล่าควรจะใช้ภาษาที่ง่ายต่อการเข้าใจ ไม่ควรใช้ศัพท์ในเพลงมาเล่าเรื่อง แต่ควรใช้คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกันแทน หลังจากนั้นจึงเปิดเพลงให้ผู้เรียนฟัง 2 เที้ยว เที้ยวแรกฟังโดยไม่มีเนื้อร้องให้อ่าน เที้ยวที่ 2 ครูแจกเนื้อร้องให้ผู้เรียนดูตาม แล้วจึงตั้งคำถาม 2 กลุ่ม คือ กลุ่มหนึ่ง เป็นคำถามแสดงความคิดเห็น อีกกลุ่มหนึ่งเป็นคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ ตัวอย่าง คำถามแสดงความคิดเห็นมีดังนี้

- Is this a good song ?
- Does it tell a real story ?

- c. Are the characters real ?
- d. Is it something worth taking people's time up with ?
- e. Would you buy this record ?

3. การใช้ดนตรีเพื่อให้เกิด response ในบางครั้ง การใช้ดนตรีโดยไม่มีเนื้อร้องสามารถจะนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้เช่นกัน เช่น การสอน Likes & Dislikes หรือ การสอนศัพท์ที่เป็นนามธรรม (abstract nouns)

ตัวอย่าง ครูใช้เพลงโดยเลือกเพียงบางส่วนของ เพลงประมาณ 8-10 เพลง แจกกระดาษ ตารางภายใต้หัวข้อ Like, Dislike, Music, Not music ให้ผู้เรียน เมื่อครูเปิด เพลง ผู้เรียนฟังแล้ว บันทึกความเห็นของตนเองโดยใช้ เครื่องหมาย ✓ ลงใต้คอลัมน์นั้น ๆ เมื่อฟังจนครบทั้ง 10 เพลงแล้ว ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนตอบว่าชอบเพลงไหนที่สุด และไม่ชอบเพลงไหนที่สุด ถึงตอนนี้ผู้เรียนจะสร้างคำศัพท์ที่ แสดงความรู้สึก (Express feelings) หลังจากนั้นจึงให้ ผู้เรียนเขียนอธิบายเกี่ยวกับความรู้สึกต่อเพลงนั้น โดย อาจจะเลือกเขียนถึงเพลงที่ชอบที่สุด หรือไม่ชอบที่สุดก็ได้

ข้อคิดเห็นและประโยชน์ที่ได้จากการฝึก อบรมวิชา Music & Songs

การใช้ดนตรี & เพลง ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการ เรียนมากขึ้น เพลงที่ใช้ควรเหมาะกับระดับและความสนใจ ของผู้เรียน ผู้สอนสามารถสร้างกิจกรรมและแบบฝึกหัด ต่างๆ ได้จากเพลงเพียง 1 เพลง เช่น การสอนศัพท์ ไวยากรณ์ การอ่าน การเขียน ข้อดีอีกประการหนึ่งคือ เพลง เป็นวัสดุการสอนที่หาได้ง่ายในท้องตลาด แต่มีข้อควรระวัง เกี่ยวกับการใช้เพลงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษคือ เนื้อเพลงอาจมีคำแสลง (Slang) ที่ผู้สอนต้องทำความเข้าใจให้ดีก่อน การใช้เพลงในการสอนอาจรบกวนการ เรียนการสอนของห้องข้างเคียง และไม่ควรใช้เพลงเดิมซ้ำ กันในหลายภาคการศึกษา ในระดับมหาวิทยาลัยเพลง อาจจะใช้ได้ทั้งบทเรียนหลักและบทเรียนเสริม

4. The Real World and the World of the Classroom

วิชานี้ว่าด้วยการสำรวจความเป็นไปได้ของการใช้ บทเรียนในห้องเรียน และการเรียนในห้องเรียนที่ผู้เรียน สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ บทเรียนที่ใช้สอนควรจะมี เนื้อหาที่ไม่ไกลเกินชีวิตประจำวันของผู้เรียน และต้องมีความสมจริงในบทเรียนด้วย วิชาแบ่งเป็น 5 หัวข้อ คือ

1. การสอนวิชาการฟัง (Listening) การสร้าง บทเรียนวิชาการฟังควรคำนึงถึงความเป็นไปได้หลายประการ เพื่อช่วยกำหนดความ ยาก - ง่าย ของบทเรียน วิชาการฟัง นี้มีความยากอยู่ในตัวเองอยู่แล้ว เนื่องจากการฟังที่ไม่ เห็นผู้พูด ประกอบกับความเร็ว - ช้า ของผู้พูดต่างกัน ถ้า พูดยช้าผู้เรียนจับใจความได้ แต่ไม่มีความสมจริง แต่ถ้าพูด เร็วระดับปกติ ผู้เรียนอาจจะฟังไม่ทัน รวมทั้งวิธีการออก เสียงของผู้พูดด้วย ดังนั้น การสร้างแบบฝึกหัดการฟังจึง ควรกำหนดคำถามเป็นขั้น ๆ ไป ไม่ควรให้ผู้เรียนฟังเพื่อ จับความหลาย ๆ ประเด็นในช่วงต้น ต่อเมื่อผู้เรียนเริ่ม คุ่นเคยแล้วจึงให้ฟังแบบเหมือนจริง

2. การสอนศัพท์ ควรเลือกสอนศัพท์ที่ผู้เรียน จะมี โอกาสใช้ในชีวิตจริงเช่น ศัพท์ที่บรรยายความรู้สึก การสร้าง แบบฝึกหัดสอนคำศัพท์ อาจจะทำได้โดยการให้คำศัพท์ หลายๆ คำ และให้ผู้เรียนจัดคำศัพท์เข้าเป็นกลุ่มตาม ความหมายของศัพท์นั้น ๆ หลังจากนั้นจึงนำศัพท์แต่ละกลุ่ม มาเรียงลำดับตาม degree of meaning

ตัวอย่าง : Group the following words into 2 sets according to their meaning.

astonishing astounding disgusted interesting
nauseated put off revolted surprising

ผู้เรียนจะแบ่งคำศัพท์ทั้ง 2 กลุ่มได้ดังนี้

astonishing disgusted
astounding nauseated
interesting put off
surprising revolted

หลังจากนั้นครูจะยกตัวอย่าง ประโยคที่ใช้คำศัพท์ นั้น ๆ ให้ผู้เรียนพิจารณาว่าความหมายของศัพท์ตัวไหนให้ ความรู้สึกรุนแรง หรือเบาบางกว่ากัน แล้วหลังจากนั้นจึงนำ ศัพท์นั้นมาเรียงตาม degree of meaning จะเป็น

weaker : interesting put off
 strong : surprising disgusted
 stronger ; astonishing revolted
 strongest : astounding nauseated

3. การสอนไวยากรณ์ อาจใช้สถานการณ์ที่ผู้เรียนพบเห็นในชีวิตจริงมาสอนไวยากรณ์ และทบทวนคำศัพท์ที่เคยเรียนมา หรือจะเป็นการทบทวนทั้ง 2 อย่างก็ได้ ส่วนใหญ่แล้วการสอนไวยากรณ์ในลักษณะนี้จะมาในรูปแบบของ instructions (วิธีทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง)

ตัวอย่าง : How to wrap the gift ?

ผู้เรียนทำงานเป็นคู่ที่หนึ่ง ทำการห่อของขวัญ และบรรยายการห่อของตนเอง สลับกันคนละชั้น

student 1 : I spread the paper on the table.
 student 2 : I put the gift in the middle of the paper.
 student 1 : Then, I fold the paper on one side.
 student 2 : I also fold the paper on the other side.
 student 1 : After that, I fold the one end, trim the paper if it is too long.
 student 2 : Then, I fold the other end, if the paper is too long, trim it.
 student 1 : Put the cellotape on it.
 student 2 : Then, put the ribbon around the gift, knot it up to make a bow.
 student 1 : Finally, use the scissors to pull the long ribbon to make it curl.

4. การสอนอ่านในนิชาวรรณคดี ครูใช้บางส่วนของวรรณคดีมาตั้งคำถาม

ตัวอย่าง : จาก Othello
 Read the following extract.
O beware my lord of jealousy
 It is the green - eyed monster,
 which doth mock

The meat it feeds on

Now answer the following questions.

- How many characters are present in this extract ?
- What just happened in the scene ?
- What will happen next ?
- Rewrite the extract into sentences.

5. การใช้ authentic materials ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน

ตัวอย่าง การใช้การพยากรณ์อากาศในการสอน ซึ่งผู้เรียนจะคุ้นเคยกับชื่อเมือง จังหวัดอยู่แล้ว การสอนทำเป็นขั้น ๆ ดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 แสดงแผนที่ของประเทศ ให้ผู้เรียนเติมชื่อ เมือง จังหวัด ที่จะมีการกล่าวถึงในการพยากรณ์อากาศ ครูเป็นผู้บอกชื่อเมือง จังหวัด

ขั้นที่ 2 ครูเขียนคำศัพท์ที่จะปรากฏอยู่ในการพยากรณ์อากาศ แต่เป็นคำที่ผู้เรียนยังไม่รู้จัก ให้ผู้เรียนเดาความหมายจากตัวอย่างประโยคที่ประกอบมาด้วย ว่าเป็นความหมายในทางบวกหรือลบ หลังจากนั้นครูจึงอธิบายศัพท์นั้น ๆ

ขั้นที่ 3 ให้ผู้เรียนฟังการพยากรณ์อากาศ ครั้งที่ 1

ขั้นที่ 4 แจก script ของการพยากรณ์อากาศ ให้ผู้เรียน script จะเว้นบางคำหรือบางวลีให้ผู้เรียนเติมเองเมื่อแจก script แล้วจึงเปิดเทปอีก 3 ครั้งให้ผู้เรียนเติม

แบบฝึกหัดนี้จะสามารถปรับความยาก - ง่าย ได้ตามระดับของผู้เรียน ครูจะเป็นคนเลือกเว้นคำ หรือวลี โดยคำนึงถึงผู้เรียนเป็นหลัก

ข้อคิดเห็นและประโยชน์ที่ได้รับจากวิชา The Real World and the World of the Classroom

ความใกล้เคียงของสถานการณ์ในห้องเรียนและสถานการณ์ในชีวิตจริง เป็นส่วนสำคัญในการกำหนดบทเรียน บทเรียนที่ผู้เรียนนำไปใช้ได้ในชีวิตจริงย่อมได้ประโยชน์สูงสุด นี่เป็นข้อดีของการสร้างบทเรียนโดยครูผู้สอนเอง โดยทั่วไป วิชานี้มีเนื้อหาที่ใกล้เคียงกับวิชา Authentic Materials จึงน่าจะรวมกันเข้าไว้เป็นวิชาเดียวกัน

สรุปข้อคิดเห็น ประโยชน์ที่ได้รับ และข้อเสนอแนะ

1. การฝึกอบรมครั้งนี้เน้นหนักไปในด้านการใช้ authentic materials ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเวลาส่วนใหญ่จึงใช้ไปกับการทำ group work และ workshop เพื่อดู ความเป็นไปได้ของ materials ที่เลือกมา ดังนั้น จึงเน้นหนักไปทางปฏิบัติมากกว่าการเรียนรู้ทฤษฎี

2. ผู้เข้ารับการฝึกอบรมในครั้งนี้ส่วนหนึ่งใช้บทเรียนที่เป็นตำราจากสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ในการสอน เหตุผลคือได้ตำราที่สวยงามน่าเรียน ครูผู้สอนสามารถจะทุ่มเทเวลาในการเตรียมสอนได้ เนื่องจากไม่ต้องสร้างบทเรียนเอง ผู้เรียนมีโอกาสดูเรียนรู้วัฒนธรรมต่างประเทศด้วย ส่วนผู้เข้าอบรมอีกส่วนหนึ่งสร้างบทเรียนเอง เหตุผลคือสามารถจะเลือกหัวข้อให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ ความสนใจของผู้เรียน อีกทั้งยังได้มีโอกาสมำบทเรียนที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม (Culture) ของชาติตนเองลงไปด้วย

3. การฝึกอบรมครั้งนี้ทำให้ได้ทราบแนวทางต่าง ๆ ในการสร้างแบบฝึกหัด และกิจกรรมในชั้นเรียนทั้งในส่วนที่เป็นแบบฝึกหัดเสริมหรือบทเรียนหลัก ความสำคัญคือระดับของผู้เรียนเป็นหลักในการพิจารณา materials อย่างเดียวกันสามารถจะนำมาปรับให้ ยาก - ง่าย ได้

4. ทำให้เข้าใจสภาพของผู้เรียน ในสถานการณ์ในชั้นเรียนมากขึ้น ทำให้ทราบว่าคำสั่ง (Instruction) ในการทำกิจกรรม มีผลมาก ถ้าคำสั่งไม่ชัดเจน ผู้เรียนจะเกิด

ความไม่แน่ใจ และกลัวที่จะทำงาน ดังนั้น ในการสร้างแบบฝึกหัด activities หรือ tasks ให้คำนึงถึงสิ่งนี้ด้วย

5. การสอนภาษาอังกฤษเป็นการสอนทักษะผู้เรียนต้องมีเวลาฝึกฝน ในบางครั้งข้อจำกัดทางเวลาและปริมาณของบทเรียนที่มากเกินไป ทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผลตามเป้าหมาย

ในระหว่างการอบรม ได้มีการทดลองสอนบทเรียนโดยผู้บรรยายแบ่งผู้เข้าอบรมออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4 คน แต่ละกลุ่มจะได้ materials เพื่อเตรียมสอนในปริมาณที่ไม่เท่ากัน (ในตอนนั้นผู้เข้าอบรมไม่ทราบข้อนี้) บางกลุ่มได้บทเรียนน้อย บางกลุ่มได้มาก ในระหว่างเตรียมการสอนกลุ่มที่ได้บทเรียนน้อย จะเตรียมสอนโดยใช้เวลาน้อยกว่าและเตรียมสบายกว่า ส่วนกลุ่มที่ได้บทเรียนมากจะเตรียมสอนโดยใช้เวลานานกว่ามาก เตรียมไม่ทันเมื่อจำกัดเวลาเมื่อถึงเวลาสอนจริงแต่ละกลุ่มจะได้เวลา 30 นาทีในการสอนผลเป็นดังนี้คือ

กลุ่มที่ได้บทเรียนน้อยจะสอนเสร็จภายใน 15 นาทีแรก ไม่มีบทเรียนสอนต่อ เวลาเหลือมากเกินไป นักเรียนหันมาคุยกันเองเกิดสภาพควบคุมชั้นเรียนไม่ได้ ครูต้องย้อนไปขยายแบบฝึกหัดให้ยาวออกไปอีกทำให้การสอนไม่ราบรื่น

ส่วนกลุ่มที่ได้บทเรียนมากจะต้องรีบสอนให้ทันนักเรียนยังทำแบบฝึกหัดไม่เสร็จก็ต้องขึ้นแบบฝึกหัดใหม่ นักเรียนจึงเริ่มเบื่อและหมดความสนใจในบทเรียน ครูไม่มีเวลาให้กับนักเรียน เพราะต้องเร่งบทเรียนให้จบทันเวลา

การทดลองใช้บทเรียนนี้ จึงเห็นได้ว่า นอกจาก ครู นักเรียน ระดับความสามารถของนักเรียน ขนาดของห้องเรียน และระดับความ ยาก - ง่าย ของบทเรียนแล้ว ปริมาณของบทเรียนก็เป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงด้วย

กล่าวโดยสรุป การใช้ authentic materials ในการสร้างบทเรียนจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความสนใจและต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนมากขึ้น อันจะเป็นผลดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

สื่อแถบภาพกับการเรียนภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง

สำหรับ กุลสิริสวัสดิ์

บทนำ

การเรียนภาษาในห้องเรียนที่จะให้ได้ผลดีมีประสิทธิภาพนั้น ย่อมต้องอาศัยการฝึกฝนทบทวนอย่างสม่ำเสมอของผู้เรียนนอกเวลาเรียนปกติ ในปัจจุบันสื่อต่าง ๆ มีความหลากหลายทันสมัยมากขึ้น และสามารถไปสู่ผู้ใช้สื่อต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้รายการวิทยุและโทรทัศน์ที่ออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษก็มีมากขึ้น และได้รับความสนใจจากผู้ฟังผู้ชม ฉะนั้น การนำเอาสื่อเหล่านี้มาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จึงนับเป็นการนำวิทยาการสมัยใหม่มาช่วยพัฒนาและเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สื่อทัศนูปกรณ์ประเภทหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มพูนทักษะของผู้เรียน และเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาได้ด้วยตนเองนอกเวลาเรียนก็คือสื่อแถบภาพ

ในบทความนี้ ผู้เขียนจะกล่าวถึง ข้อดีและข้อจำกัดของการใช้สื่อแถบภาพ การสร้างแบบฝึกหัดที่มีสื่อแถบภาพประกอบซึ่งรวมทั้งขั้นตอน และปัญหาของการสร้างแบบฝึกหัดประกอบสื่อดังกล่าว

สื่อแถบภาพช่วยในการเรียนด้วยตนเองอย่างไร

ในห้องเรียนภาษาที่ผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาทักษะการฟังได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากครูผู้สอนมิใช่เจ้าของภาษา และความสมจริงในการตอบโต้การสนทนาค่อนข้างจะจำกัด อย่างไรก็ตาม การพัฒนาทักษะการฟังของผู้เรียนก็สามารถกระทำได้ โดยใช้เครื่องเล่นเทปซึ่งอัดเสียงเจ้าของภาษาไว้ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ความแตกต่างของคำทางด้านสัทศาสตร์ และพัฒนาทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจได้ด้วยตนเอง และตามความสามารถของตน

การใช้สื่อแถบภาพ ช่วยให้การเรียนภาษาด้วยตนเองได้ดีกว่าการใช้เครื่องเล่นเทป ดังนี้

- สื่อแถบภาพให้ทั้งภาพและเสียงในเวลาเดียวกัน จึงช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏในจอภาพได้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเวลาที่ผู้เรียนไม่มีครูผู้สอนให้คำอธิบายในขณะนั้น
- ผู้เรียนสามารถเลือกวิธีการเรียนโดยใช้สื่อแถบภาพได้ด้วยตนเอง เช่น ดูภาพโดยไม่เปิดเสียง หรือกรอเทปกลับเพื่อดูภาพเป็นครั้งที่สอง เป็นต้น

- ในชีวิตประจำวัน เราฟังเพื่อจับใจความสำคัญ (extensive listening) และในบางครั้งเราเลือกฟังเฉพาะบางคำหรือเฉพาะบางส่วน (intensive listening) กิจกรรมในห้องเรียนจึงควรสอดคล้องกัน

ฉะนั้น ในการเขียนแบบฝึกหัดประกอบสื่อแถบภาพ ผู้เขียนแบบฝึกหัด ควรทำสิ่งต่อไปนี้

3.1 เขียนคำสั่งให้ชัดเจน ทั้งนี้เพราะในความเป็นจริงผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง และไม่มีครูผู้สอนให้คำอธิบาย คำสั่งมีความสำคัญต่อการทำกิจกรรม อาจจะบอกให้ผู้เรียนทราบถึงขั้นตอนในการทำกิจกรรม เช่น ให้ทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำศัพท์ ตรวจสอบคำตอบก่อนแล้วจึงเริ่มดูสื่อแถบภาพ ในบางกรณีอาจจะต้องบอกเวลาที่จะต้องใช้เวลา หรือบอกว่าเมื่อไรผู้เรียนจะต้องหยุดเทปหรือกรอเทป เป็นต้น

3.2 ควรให้ตัวอย่างวิธีการทำแบบฝึกหัด เพื่อให้ผู้เรียนจะได้เข้าใจวัตถุประสงค์ของแบบฝึกหัด และเพื่อขจัดความกำกวมของคำสั่งที่อาจมี

3.3 คำถามในแบบฝึกหัดเรียนด้วยตัวเอง อาจประกอบด้วย

- คำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจโดยทั่วๆ ไป ของเรื่อง (extensive listening)

- คำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจเฉพาะจุด (intensive listening)

3.4 ลักษณะคำถามที่ใช้ควรเป็นประเภทที่มีตัวเลือก (multiple choice) หรือเลือกถูกหรือผิด (true-false) นอกจากนี้ คำถามประเภทให้ผู้เรียนเติมคำสั้น ๆ (gap-filling) ก็สามารถนำมาใช้ทดสอบความเข้าใจของผู้เรียนได้ เช่นเดียวกัน ลักษณะคำถามดังที่ได้อธิบายมานี้ จะช่วยขจัดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในขณะที่นั่งติดตอบคำถาม และตรวจคำตอบ ลักษณะคำถามแบบปลายเปิด (open-ended) อาจจะไม่เหมาะกับแบบฝึกหัดที่ผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง

3.5 ในแบบฝึกหัด อาจจะมีข้อเตือนใจผู้เรียนเขียนเอาไว้ เช่น "อย่าพยายามฟังให้เข้าใจคำพูดทุก ๆ คำ" ควรดูให้จบเรื่องในครั้งแรกก่อน และกรอเทปกลับมาดูส่วนที่ยังมีปัญหา" เป็นต้น

4. ขั้นตอนตรวจสอบคำตอบ (Checking answers)

ขั้นตอนตรวจสอบคำตอบ หรือประเมินความสามารถของผู้เรียนนั้น นับว่าเป็นขั้นตอนสำคัญอีกขั้นตอนหนึ่งในการเขียนบทเรียนหรือแบบฝึกหัดที่ผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง ผู้เขียนแบบฝึกหัดจะต้องเข้าใจว่า ผู้เรียนจะไม่ได้รับการประเมินจากผู้สอนโดยตรง ในบางครั้งผู้เรียนไม่ต้องการทราบเพียงว่า อะไรคือคำตอบที่ถูกต้อง แต่ยังต้องการทราบต่อไปว่า ทำไมคำตอบที่เขาเลือกจึงผิด ฉะนั้น ผู้เขียนบทเรียนจึงควรปฏิบัติดังนี้

4.1 ควรให้คำอธิบายที่ละเอียดและชัดเจน เช่น ในกรณีที่ a เป็นข้อเลือกที่ถูก ควรอธิบายด้วยว่า เพราะเหตุใดข้อเลือกอื่น ๆ จึงผิด

4.2 ควรคาดคะเนคำตอบอื่น ๆ ที่ผู้เรียนอาจตอบ เช่น ในกรณีที่แบบฝึกหัดให้เติมคำหรือวลีซึ่งคำตอบอาจมีความหลากหลาย เป็นต้น

4.3 ควรจัดให้มีสคริปต์ของเรื่อง ให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบความเข้าใจของตนเองอีกครั้งหนึ่ง

4.4 ควรให้หลักเกณฑ์ในการประเมินหรือให้ทำคะแนนในแต่ละแบบฝึกหัด เพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงระดับความสามารถของตน

4.5 ควรมีคำเตือนหรือคำพูดที่ทำให้กำลังใจผู้เรียนบ้าง เช่น "อย่าท้อถอย" หรือ "ก้าวหน้าไปอย่างช้า ๆ แต่มั่นคง" เป็นต้น

การเขียนแบบฝึกหัดสำหรับเรียนด้วยตนเอง โดยมีแถบภาพเป็นสื่อประกอบ จึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างละเอียดอ่อน นับตั้งแต่การเลือกแถบภาพ ขั้นตอนเตรียมผู้เรียน ตลอดจนการตรวจสอบคำตอบ ตัวอย่างของแบบฝึกหัดต่อไปนี้มาจากแบบฝึกหัดเสริมสำหรับเรียนด้วยตนเองในศูนย์วิทยภัณฑ์สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบฝึกหัดที่เห็นนี้ เป็นการนำแถบภาพที่สร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์อื่นที่ไม่ใช่การเรียนการสอนมาใช้ กล่าวคือ เป็นการนำภาพยนตร์ "The Man Who Saw

Tomorrow” มาทำเป็นกิจกรรมทางภาษา

ผู้เขียนแบบฝึกหัดนี้มีหลักเกณฑ์ในการเลือกและ
ขั้นตอนในการเขียนแบบฝึกหัดคือ

1. เลือกเรื่องที่น่าสนใจ และมีหัวข้อที่สอดคล้องกับ
บทเรียนหลัก “Making predictions”

2. ตัดตอนมาเฉพาะบางตอนที่มีความสมบูรณ์ในตัว
(self-contained)

3. เตรียมผู้เรียนก่อนดูภาพยนตร์

4. สร้างแบบฝึกหัดโดยให้ตอบคำถามเพื่อตรวจสอบ
ความเข้าใจของเรื่อง

LEARNING MATERIALS

FOUNDATION ENGLISH II (1991)

UNIT 1 : WHAT THE FUTURE HOLDS

PURPOSES OF THE TASK :

1. to practise reading a newspaper article
2. to practise extracting information from a videoed film
3. to review the use of future tense

LEVEL :

advanced students (Code ‘a’)

TIME :

approximately 50 minutes

AIDS :

videoed film

STAGES :

1. READING COMPREHENSION:

Students will read a story about Nostradamus so that they will have some background about the story before watching the film. General comprehension questions are asked.

2. INTERPRETING:

Some predictions written in verse are given for students to read and interpret their meanings by matching them with the given real events. This exercise also helps students to be familiar with the verses of predictions that will be cited in the film.

3. LISTENING COMPREHENSION:

With some background given earlier, students now can look forward to hearing the predictions and their interpretation of the coming decade. Questions are given so that students can use them to help focus their listening. They can also be used to check students’ listening comprehension.

4. FEEDBACK:

Students check answers from the key provided.

5. EVALUATION:

If students get less than 50%, they should watch the video again.

PART I.

A. Do you read your weekly horoscope ? Who do you think can make accurate predicitions ? There is one person who is famous worldwide for making many predictions that have come ture. Read about his story.

ทำนาย
โหราจารย์

แพทย์

ขุนนาง
ลูกหมู

การใช้เวทมนต์
ประหารชีวิต

Stories of people able to make predic-
tions that have come true can be found all over
the world. One of the most famous of these
people is a man who lived over 400 years ago.
Known as Nostradamus, he *prophesied* with
such accuracy that many people still call him
"the prophet".

Michel de Nostredame, born in France in
1503, did not earn his living as a fortune-teller.
He was, instead, a highly skilled *physician* who
travelled widely and treated both the poor and
the wealthy. By the time he was 30, he himself
was rich and famous.

As he became famous, people began
telling stories about his powers to predict the
future. While many of these stories appeared
after his death, one of the most famous was
being told about him while he was alive.

The story is that a *nobleman* wanted to
test Nostradamus powers of prediction and
asked him what would happen to two *piglets* that
the nobleman owned- a white one and a black
one. Nostradamus said that the nobleman would
eat the black one but that a wolf would eat the
other.

The nobleman, wishing to trick Nos-
tradamus, immediately ordered his cook to
prepare the white piglet for dinner. The noble-
man's efforts were useless, however. While the
white piglet was being prepared, a wolf, kept as
a pet by one of the servants, stole it, and the cook
served the black piglet instead.

In 1555, Nostradamus published a set of
ten books titled *Centuries*. Each book contained
100 predictions, and each prediction was written
in verse.

To make these predictions, Nostradamus
said that he only gazed into a bowl of water. But
to write the predictions, he had to use a way of
expressing himself indirectly so that he would
not be accused of being a witch. If he had been
accused of *witchcraft*, he could have been
executed.

He also knew that some of his *prophecies*
would be unpopular-for example, he prophesied
the execution of the French king in 1793.

Thus he wrote in a strange mixture of
languages and symbols, which enabled his
readers to *interpret* the predicitions in a wide
variety of ways.

Why are modern people still
interested in Nostradamus? For one thing,
it is amazing that a man could make a
prediction in 1555 that would come true in
1793, when the French king was executed.
Nostradamus also foresaw the rise of Na-
poleon and his death in the early 1800s.

Another reason for modern interest is
that Nostradamus predicted the coming of
three anti-Christ. For him, an 'anti-Christ'
was a man who would bring terror and
destruction to the world. The first anti-
Christ, according to Nostradamus, was Na-
poleon. The second was Hitler.

Nostradamus predicted that Hilter
would not win the war, and in an effort to
make people believe the opposite, the Ger-
mans during World War II wrote their own
'Nostradamus' prophecies predicting that
Germany would win.

The British, fighting against the
Germans, immediately responded by mak-
ing up their own set of prophecies by
Nostradamus saying that the British would
win.

Even after four centuries,
Nostradamus still had the power to affect
people.

Today, some people insist that his
use of languages and symbols have con-
fused his writings and that his predictions
can be interpreted in a great many ways.
Yet, if you want to wait, there is one way
to test whether at least one of his predictions
is true.

According to Nostradamus, the third
anti-Christ has not yet appeared.

Nostradamus died quietly in his bed
in 1566.

ตีความ

ขั้นตอนนี้คือการเตรียมผู้เรียนก่อนดูแถบภาพ เป็นการนำเข้าสู่เรื่องและสอนคำศัพท์ กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำในขั้นนี้ คือการอ่าน เป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหา (content) ที่จะปรากฏในแถบภาพ เมื่ออ่านจบแล้ว ผู้เรียนจะตอบคำถามในข้อ B

- B. Now answer the following questions. Write your answers in the answer sheet.
- 1. Who was Nostradamus ? Why has he become famous worldwide ?
 - 2. How did Nostradamus make his predictions known ?
 - 3. How many predictions did he write ? How did he write them ?
Why did he write them in such a way ?
 - 4. What did Nostradamus mean when he wrote about "anti-Christ" ?
Who are the three "anti-Christ" ?
 - 5. Give an example showing that his predictions were influential.
- C. The following are some of Nostradamus' predictions that have become true. Match them with the real events that have happened. Write only the letter A. B or C.

NOSTRADAMUS' PREDICTIONS	REAL EVENTS
1. The eldest sister of the Britanic Island Shall be born 15 years before her brother By what is promised her and help of truth She shall succeed in the Kingdom of Balance.	
2. Nine will be set apart from the human flock Separated from judgment and counsel Their fate to be determined on departure The unripe fruit to be the source of great scandal Great shame, to the other great praise.	
3. Rain, famine, war in Persia having not ceased, Too great a faith shall betray the monarch Being ended there, it shall commence in France. A secret omen to one that he shall die.	

8. What is the first nuclear target ? Is it likely to be saved ?

9. Who will eventually win the war ?

- a. the Middle East and Russia
- b. America and Russia
- c. America and Japan

10. When will peace be restored ?

ในขั้นนี้ ผู้เรียนดูแถบภาพและตอบคำถาม คำตอบที่คาดหวังเป็นคำตอบสั้น ๆ จะสังเกตเห็นได้ว่าคำถามมี 2 ลักษณะคือ ถามเพื่อทดสอบความเข้าใจทั่วไปของเรื่อง และถามเพื่อทดสอบความเข้าใจเฉพาะจุด

สรุป

โดยทั่วไปแล้ว แถบภาพ ส่งเสริมให้การเรียนภาษาด้วยตนเองมีความเป็นไปได้สูง ผู้เรียนมีความเป็นอิสระที่จะตัดสินใจ (autonomy) โดยจะเลือกและเรียนตามความสนใจ และความสามารถของตนเอง อย่างไรก็ตาม ในสภาพการเรียนการสอนในประเทศไทยการใช้สื่อแถบภาพมีข้อจำกัดบางประการที่ครูผู้สอนพึงคำนึงถึงและเตรียมการแก้ไขข้อจำกัดดังกล่าวมีดังนี้

1. ความสมจริงของสถานการณ์และภาษาที่ใช้ (authenticity) อาจก่อปัญหาแก่ผู้เรียน เช่น บทสนทนาหรือสำนวนที่ใช้ ความเร็วในการพูด เป็นต้น

2. ความแตกต่างในด้านวัฒนธรรม ซึ่งจะมีผลต่อความเข้าใจของผู้เรียน

3. วัตถุประสงค์ของสื่อแถบภาพที่สร้างขึ้นเพื่อความบันเทิงหรือสาระอื่นๆ ไม่ได้มุ่งที่จะใช้ในการเรียนการสอน จึงต้องระวังเมื่อนำมาใช้

4. ปัญหาในด้านลิขสิทธิ์ และการนำเอามาประยุกต์ใช้ ตลอดจนการอัดสำเนา เพื่อนำมาใช้ในการเรียนการสอน

ข้อจำกัดดังกล่าว เป็นข้อที่ผู้เขียนแบบฝึกหัดพึงพิจารณาเมื่อสร้างแบบฝึกหัดเพื่อการเรียนด้วยตนเอง มิฉะนั้นการนำสื่อดังกล่าวมาใช้จะเป็นการสิ้นเปลืองทั้งค่าใช้จ่ายและเวลา

บรรณานุกรม

Alan, Margaret, 1985. *Teaching English with Video*. London: Longman.

Corder, S. Pit, 1966. *The Visual Element in Language Teaching*. London: Longman.

Geddes, M. and Sturtridge, G. (eds) 1981. *Video in the Language Classroom* London: Heinemann Educational Books. (Practical Language Teaching. 7).

McGovern, John. (ed). 1983. *Video Applications in English Language Teaching*. London: British Council. (ELT Documents: 114).

แนวโน้มในเรื่องการแปลทางธุรกิจ และการเรียนการสอน

บังอร สว่างวโรธ
ชลธิป ชาญชัยฤกษ์

ปัจจุบันธุรกิจการพาณิชย์ของประเทศไทยเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วและมีการขยายตัวออกสู่ต่างประเทศมากขึ้น ทั้งในรูปของการส่งออกและนำเข้าสินค้า ตลอดจนบริการจากประเทศต่างๆ ทั่วโลก การแปลซึ่งเป็นการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมรูปแบบหนึ่งจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญยิ่งต่อวงการธุรกิจ ในอันที่จะถ่ายทอดและสื่อสารงานเขียนทางธุรกิจประเภทต่างๆ สู่สาธารณชน ผู้บริโภค หรือในระหว่างองค์กรธุรกิจด้วยกันเอง

จากการวิจัยของผู้เขียนในเรื่อง “การศึกษาความสอดคล้องระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของวงการธุรกิจไทย” เมื่อปี พ.ศ. 2526 พบว่า ผู้ที่ประกอบอาชีพธุรกิจต้องใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษในการแปลงานประเภทต่างๆ เช่น จดหมาย เอกสารติดต่อธุรกิจ ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจที่ทำ โทรเลขและโทรพิมพ์ ในปริมาณปานกลาง คือมีการทำเป็นประจำทุกสัปดาห์ โดยเอกสารที่แปลแล้วนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้แจกจ่ายแก่บุคลากรในหน่วยงาน สื่อมวลชนหรือเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ และผลวิจัยเดียวกันนี้ยังชี้ด้วยว่า ประเภทของงานแปลทางธุรกิจจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยที่มีการใช้มากที่สุดมี 5 ประเภท โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้คือ งานแปลเกี่ยวกับเรื่องกระบวนการ (Process) จดหมายสั่งสินค้า (Order letters) ข้อบ่งใช้ (Instructions) หนังสือเวียน (Circulations) และลักษณะสินค้า (Specifications)

ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2535 ผู้เขียนได้สัมภาษณ์บุคลากรในบริษัทธุรกิจจำนวน 10 แห่ง เพื่อหาข้อมูลในเรื่องการแปลที่ใช้ในหน่วยงานนั้นๆ สำหรับนำมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและสร้างหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาแปลของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้สอดคล้องกับความต้องการของวงการธุรกิจอย่างแท้จริง

บุคคลที่ให้สัมภาษณ์ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของบริษัทที่เป็นตัวแทนของกิจการธุรกิจทั้ง 5 ประเภท คือ ผู้ผลิต ผู้ค้า สถาบันการเงิน โรงแรม และโรงพยาบาลเอกชน ในจำนวนนี้มีบริษัท 4 แห่งที่จัดอยู่ใน 50 อันดับแรกของบริษัทธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยที่จดทะเบียนกับตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2534 คือ บริษัทการบินไทย (อันดับที่ 1) บริษัทสหยูเนี่ยน (อันดับที่ 4) บริษัทยูนิคอร์น (อันดับ 7) และบริษัทอินเตอร์เนชั่นแนลคอมเมิร์ซ (อันดับที่ 9)

วัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์ก็เพื่อศึกษาหาคำตอบดังต่อไปนี้คือ

1. มีการแปลเอกสารประเภทใดบ้าง และการแปลนั้นเป็นการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย หรือจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ
2. บุคคลใดบ้างในองค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือรับผิดชอบด้านการแปล และบุคคลเหล่านั้นเคยผ่านการศึกษาหรืออบรมวิชาการแปลในสถาบันการศึกษาหรือไม่
3. ปัญหาที่ประสบและวิธีการแก้ไขปัญหา ตลอดจนข้อเสนอแนะ
4. มหาวิทยาลัยควรเปิดวิชาแปลเพื่อผลิตบุคลากรที่จะทำงานด้านการแปลทางธุรกิจหรือไม่ อย่างไร
5. ควรมีการอบรมบุคลากรของบริษัทในเรื่องแปลหรือไม่

ต่อไปนี้เป็นบทสัมภาษณ์บุคลากรจากบริษัทต่างๆ ที่รับผิดชอบในการทำงานแปล หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการแปลในองค์กรของตนทั้งโดยทางตรงหรือทางอ้อม

เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์การตลาด

หน้าที่ ฝ่ายประชาสัมพันธ์ธุรกิจการตลาด

แผนก การตลาด

โรงพยาบาลสมิติเวช

ที่โรงพยาบาลสมิติเวชจะมีแผนกพิเศษเพื่องานแปลโดยเฉพาะ เช่น เจ้าหน้าที่ห้องสมุด เลขานุการแพทย์ เจ้าหน้าที่พิเศษที่ทำเรื่องเอกสารการแพทย์ แม้แต่แพทย์ก็จะเป็นผู้ที่ทำหน้าที่เรื่องแปลด้วย

โดยปกติ จะมีการแปลเอกสารทั้งจากอังกฤษเป็นไทย และจากไทยเป็นอังกฤษ แพทย์จะมีหน้าที่ในการเขียนรายงานการแพทย์ (Record) ให้แก่คนไข้ชาวต่างประเทศหากคนไข้ขอมา ตามธรรมเนียมการแปลเอกสารทางการแพทย์ทั่วไป จะมีเจ้าหน้าที่หลายคนเป็นผู้แปล โดยทางโรงพยาบาลจะดูว่าเรื่องที่แปลเกี่ยวข้องกับหรือเป็นหน้าที่ของแผนกใด ก็จะส่งไปให้แผนกนั้น แต่ถ้าเป็นงานวิจัยโครงการใหม่ๆ หรืองานประชุมทางวิชาการต่างๆ แพทย์จะเป็นผู้แปลเอง และขั้นสุดท้าย ก็จะต้องได้รับการตรวจสอบจากสำนักผู้อำนวยการ

คนที่ทำหน้าที่แปลเอกสาร ควรต้องเป็นผู้มีความรู้ทางการแพทย์ รู้จักศัพท์เทคนิคต่างๆ จึงจะช่วยให้แปลได้อย่างถูกต้อง ควรมีการค้นคว้าศึกษาเพิ่มเติม นอกจากนี้ผู้พิมพ์ควรมีความรู้ด้านแพทย์ด้วยเช่นกัน

การเปิดวิชาสอนนั้น ต้องขึ้นอยู่กับผู้บริหาร การรู้หลักในการแปลและความชำนาญเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ถ้าเป็นเอกสารที่ต้องเผยแพร่ ควรต้องระมัดระวังมากเป็นพิเศษ เพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งทางโรงพยาบาลก็มีเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบงานด้านนี้โดยเฉพาะผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เคยเรียนวิชาแปลมาก่อน

นักโฆษณา

หน้าที่ ผู้บริหารงานลูกค้า (AE)

แผนก โฆษณา 2

บริษัทปูนซีเมนต์ไทย

บริษัทปูนซีเมนต์ไทยเป็นบริษัทในเครือของซีเมนต์ไทย โดยทั่วไปการแปลเอกสารจะมีทั้งการแปลจากไทยเป็นอังกฤษ และจากอังกฤษเป็นไทย โดยจะจ้างบุคคลภายนอกแปล โดยปกติหากเป็นการแปลจากไทยเป็นอังกฤษ ทางบริษัทจะจ้างบริษัทแปลเอกสารทำให้ แต่ปัญหาที่มักเกิดขึ้นก็คือ ปัญหาเรื่องศัพท์เฉพาะศัพท์เทคนิคต่าง ซึ่งทางบริษัทจะแก้ไขโดยการให้คำแปลศัพท์เทคนิคไปด้วยเพื่อช่วยลดความยุ่งยากที่อาจเกิดขึ้น หลังจากนั้น เจ้าหน้าที่ของบริษัทที่รับผิดชอบในการนำเอกสารชิ้นนั้นไปแปลจะตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง พร้อมจัดการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ก่อนที่จะส่งไปให้หัวหน้าแผนก เมื่อหัวหน้าแผนกตรวจทานเรียบร้อยแล้ว ก็จะส่งไปให้ฝ่ายบริหารเพื่อขออนุมัติครั้งสุดท้าย

ส่วนการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นไทยนั้นมักให้อาจารย์เป็นผู้แปล เพราะมีความคุ้นเคยกับภาษามากกว่าคนทั่วไป การแปลส่วนนี้มักเป็นการแปลแถบบันทึกภาพจากต่างประเทศเกี่ยวกับการแนะนำสินค้าสำหรับงานประเภทนี้ จำเป็นที่จะต้องแปลศัพท์เทคนิคต่างๆ ด้วย เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในตัวกลุ่มเป้าหมายของสินค้านั้นอย่างชัดเจน และยังทำให้ลูกค้าเข้าใจตัวสินค้าที่บริษัทนำเสนอมากขึ้น

บริษัทปูนซีเมนต์จัดให้มีการอบรมการสนทนาแก่เจ้าหน้าที่ที่ต้องติดต่อกับลูกค้าต่างประเทศ เมื่อบริษัทรับพนักงานใหม่เข้ามาก็จะมีการฝึกอบรมก่อน นอกจากนี้ในบริษัทก็มีจัดสัมมนาหรือหาหลักสูตรภายนอกที่น่าสนใจมาแนะนำให้แก่พนักงาน ผู้ที่สนใจจะเข้ารับการฝึกอบรม ก็สามารถทำได้ โดยบริษัทจะออกเงินให้ นอกจากนั้นจะมีการเลือกพนักงานไปเข้ารับการอบรมหรือดูงานที่ต่างประเทศด้วย โดยบริษัทจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด คณะที่ควรเปิดสอนเทคนิคการแปล ก็คือ คณะทางด้านสื่อสารมวลชน เช่น นิเทศศาสตร์ หรือคณะที่สอนทางภาษา เช่น อักษรศาสตร์ ครุศาสตร์ ทางบริษัทยินดีจะจ่ายเงินมากขึ้นเพื่อให้ได้งานที่มีคุณภาพสูง ผู้ให้สัมภาษณ์เคยเรียนวิชาการแปลที่คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์

หน้าที่ ประชาสัมพันธ์

แผนก ประชาสัมพันธ์

บริษัท เอ ไอ เอ (AIA)

บริษัท เอ ไอ เอ เป็นบริษัทประกันภัยที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในขณะนี้ เอกสารที่จะต้องแปล ส่วนมากจะเป็นการแปลจากไทยเป็นอังกฤษ พนักงานจะเป็นผู้แปลเอง โดยงานแปลส่วนใหญ่จะแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. งานที่ตีพิมพ์ในหนังสือหรือเอกสารเกี่ยวกับข่าวสังคมซึ่งต้องแปลเป็นภาษาอังกฤษนั้น ผู้จัดการแผนกประชาสัมพันธ์ซึ่งเป็นผู้ออกข่าวจะเป็นผู้แปลเอง

2. หนังสือเวียนภายในบริษัท ผู้จัดการแผนกซึ่งเป็นผู้ออกหนังสือเวียนนั้นจะเป็นผู้แปล

ปัญหาที่พบเสมอคือ การตีความผิด (มักเป็นเอกสารที่พนักงานแปล เป็นพวกเอกสารย่อยๆ ที่ไม่มีความสำคัญ) หรือไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่สั้นกระชับรัดแต่ให้ความหมายครบถ้วน จึงต้องมีการอธิบายอย่างยืดยาว

เอ ไอ เอ ให้ความสำคัญกับการแปลเอกสารมาก งานต้องมีคุณภาพ โดยการเลือกคำจะต้องเลือกคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำไทยมากที่สุดเพราะ เอ ไอ เอ ต้องทำงานร่วมกับชาวต่างชาติและยังมีลูกค้าชาวต่างประเทศมาก สิ่งที่บริษัทสามารถทำเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพความชำนาญให้แก่พนักงานก็คือ การสนับสนุนให้มีการเรียนเพิ่มเติม มีการฝึกปฏิบัติ ลองใช้ภาษาจริงๆ โดยบริษัทจัดให้มีหลักสูตรอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะด้านภาษาอังกฤษมากมายหลายรูปแบบ เช่น หลักสูตรการสนทนา การเขียน และไวยากรณ์ โดยหลักสูตรเหล่านี้จะมีลักษณะกึ่งบังคับ คือจะมีการคัดเลือกพนักงานจากแต่ละแผนกไปเข้าเรียน เช่น พนักงานที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษพูดคุยกับลูกค้ามาก ก็จะต้องเข้าอบรมการสนทนา บริษัทเห็นว่า มหาวิทยาลัยควรสอนเทคนิคการแปล เพราะปัจจุบันการแปลค่อนข้างมีบทบาทสำคัญต่องานธุรกิจ เนื่องจากธุรกิจเติบโตกว้างขวางและเริ่มเป็นแบบนานาชาติมากขึ้น การแปลจึงเป็นทักษะที่จำเป็นในการทำงาน ผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เคยเรียนวิชาแปลมาก่อน

ผู้บริหารลูกค้า (Account Supervisor)

หน้าที่ บริหารงานลูกค้า

แผนก โฆษณา

บริษัทลินดาส ประเทศไทย

ลินดาสเป็นหนึ่งในบริษัทโฆษณาชั้นนำ การแปลเอกสารส่วนมากจะเป็นการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย สำหรับเอกสารการประชุมหรือรายงานประจำปี พนักงานในบริษัทจะเป็นผู้แปลเอง ส่วนเอกสารหรือรายงานที่ต้องเผยแพร่ทางสื่อมวลชน เช่น โฆษณาและแคตาล็อกต่างๆ จะจ้างบุคคลภายนอกแปล

ปัญหาที่พบเสมอเมื่อต้องทำงานแปลเองก็คือ การไม่สามารถแปลศัพท์เทคนิคได้ ซึ่งแก้ไขด้วยการถามผู้อื่นหรือเปิดหาจากพจนานุกรม

สำหรับเอกสารหรือรายงานที่ต้องเผยแพร่ทางสื่อมวลชน บริษัทจะจ้างชาวต่างประเทศซึ่งสามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้ดี หรือจ้างนักวิชาการแปลงานให้ แต่ทั้งนี้คนที่แปลงานจะต้องเป็นคนที่มีความรู้ในเรื่องที่จะแปลด้วย เพราะจะช่วยให้ได้เอกสารที่แปลอย่างถูกต้องใช้คำที่ถูกต้องและข้อความที่สื่อไม่ผิดเพี้ยนไปจากวัตถุประสงค์เดิม

ที่ลินดาส หากเป็นเอกสารที่ไม่มีศัพท์เฉพาะพวกเครื่องกลต่างๆ เจ้าหน้าที่จะแปลเอง เพราะที่นี่จะรับบุคลากรที่จบจากต่างประเทศซึ่งส่วนใหญ่จะมีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างดี

ความรู้ด้านการแปลอาจจำเป็นสำหรับบุคคลบางอาชีพแต่บางอาชีพก็ไม่ต้องใช้ เช่น พนักงานขายอาจไม่จำเป็นต้องใช้การแปลเลย สิ่งที่เราควรเสริมก็คือ มหาวิทยาลัยควรเปิดหลักสูตรที่จะสอนให้นิสิตพูดได้ ควรฝึกอย่างจริงจังจะได้ประโยชน์มากกว่าการให้นิสิตเรียนหลักสูตรต่างๆ มากมาย แต่นิสิตไม่สามารถสื่อความได้เลย

โดยส่วนตัวนอกจากจะเคยเรียนการแปลในมหาวิทยาลัยแล้วยังอาศัยการทำงาน และสร้างความเคยชินกับภาษาด้วยการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษมากๆ และบ่อยๆ

เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์

หน้าที่ ประชาสัมพันธ์

แผนก ประชาสัมพันธ์

โรงแรมดุสิตธานี

โรงแรมดุสิตธานี ถือเป็นโรงแรมชั้นนำของเมืองไทย โรงแรมให้ความสำคัญแก่การบริการและตอบสนองความต้องการลูกค้าเป็นอันดับแรก โดยจัดให้มี Business Center ซึ่งเป็นศูนย์การแปลที่ตั้งอยู่บนชั้น 3 ของโรงแรมเพื่อให้บริการแก่ลูกค้าที่ต้องการแปลเอกสาร

สำหรับการแปลเอกสารของโรงแรมนั้น แต่ละแผนกมีหน้าที่รับผิดชอบแปลเอกสารของแผนกตน ทางโรงแรมไม่มีเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบการแปลโดยเฉพาะ แม้แต่ผู้จัดการใหญ่ก็ต้องแปลเอง บางครั้งพวกเอกสารง่ายๆ ผู้จัดการอาจให้เลขาแปลให้ อย่างไรก็ตาม เมื่อมีเอกสารที่ต้องแจกจ่ายแก่สาธารณชน หัวหน้าแผนกจะต้องเป็นผู้เขียนรวมทั้งแปลเองด้วย เพื่อป้องกันความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น แต่โดยปกติแล้วทางโรงแรมจะมีการแปลเอกสารน้อยมากเพราะเวลาต้องเขียนเอกสารแจกจ่ายแก่สาธารณชน เช่น ประกาศต่างๆ หัวหน้าแผนกจะต้องรับผิดชอบในการเขียนเป็นภาษาอังกฤษอยู่แล้ว พนักงานจึงไม่ต้องแปลเป็นภาษาอังกฤษอีก ยกเว้นเอกสารที่จะแจกให้แก่พนักงานและเจ้าหน้าที่ระดับล่าง เจ้าหน้าที่ในแผนกที่เขียนข่าวแจกก็ต้องรับผิดชอบในการแปลเอกสารนั้นเป็นภาษาไทยเสียก่อน

ในส่วนของปัญหาที่พบบ่อยครั้งเมื่อต้องแปลเอกสารก็คือ เลือกศัพท์ภาษาไทยไม่ใคร่ได้ บางครั้งก็ไม่มีคำไทยที่เหมาะสม บ่อยครั้งที่ประโยคภาษาอังกฤษหนึ่งประโยค เมื่อเอามาแปลเป็นภาษาไทยอาจกลายเป็น 2-3 ประโยค เพราะคำไทยเียนย่อไม่กระชับเหมือนภาษาอังกฤษ บางครั้งจึงต้องอ่านภาษาอังกฤษทั้งหมดก่อนแล้วจึงสรุปเพื่อเลือกเอาคำไทยที่มีความหมายใกล้เคียงที่สุดมาใช้ ซึ่งก็อาจทำให้ขาดความไพเราะและความสละสลวยของภาษาไป ที่โรงแรมมีการอบรมภาษาอังกฤษให้แก่พนักงานโดยเน้นที่การบริการลูกค้า ทางโรงแรมจะจ้างอาจารย์ชาวต่างประเทศมาสอน โดยพนักงานสามารถเข้าเรียนได้ตามใจสมัครในช่วงบ่าย การอบรมโดยทั่วไปจะเป็นการอบรมด้านสนทนาที่เน้นเฉพาะด้าน เช่น ถ้าเป็นพนักงานเสิร์ฟ คำพูดที่จะใช้พูดกับแขกก็จะต่างไปจากพนักงานที่ทำห้องพัก ส่วนการอบรมเรื่องแปลนั้น ไม่จำเป็นเพราะโรงแรมเน้นการบริการลูกค้า และแทบจะไม่ต้องแปลเอกสารเอาเลย เช่น การทำแผ่นพับและแผ่นปลิวทางโรงแรมจะจ้างบริษัทโฆษณาทำให้ ฝ่ายประชาสัมพันธ์มีหน้าที่เพียงตรวจสอบอีกครั้งก่อนจะมีการตีพิมพ์เท่านั้น อย่างไรก็ตามการเปิดหลักสูตรการแปลในมหาวิทยาลัยนั้นน่าจะเป็นสิ่งที่ดีเพราะจะช่วยให้เด็กมีความรู้กว้างกว่าเดิม โดยส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เคยเรียนวิชาแปลมาก่อน

ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายผลิตภัณฑ์

หน้าที่ ฝ่ายการตลาดสินค้าเครื่องสำอาง

แผนก เพียช

บริษัทอินเตอร์เนชั่นแนล คอสเมติกส์ (ไอซีซี)

เพียชเป็นแผนกหนึ่งในไอซีซีที่รับผิดชอบในการผลิตและจำหน่ายสินค้าเครื่องสำอาง โดยปกติ ถ้าเป็นการแปลทั่วไป ฝ่ายการตลาดจะเป็นผู้รับผิดชอบ แต่ถ้าเป็นโครงการใหม่ๆ ซึ่งมีขนาดใหญ่มาก ก็จะตั้งแผนกพิเศษขึ้นมาเพื่อรับผิดชอบโครงการนั้นโดยเฉพาะ และรวมถึงการแปลเอกสารของโครงการใหม่นั้นด้วย สรุปก็คือ ถ้าเป็นสินค้ายี่ห้อใหม่ แผนกพิเศษจะเป็นผู้รับผิดชอบในการแปลเอกสารของสินค้านั้น แต่ถ้าเป็นสินค้าใหม่ที่เป็นตัวย่อยของสินค้ายี่ห้อเดิมที่มีอยู่แล้วในตลาด ฝ่ายการตลาดจะเป็นผู้จัดทำ

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากทางเพียชจะมอบหมายให้บริษัทโฆษณารับผิดชอบในเรื่องการทำโฆษณาให้การแปลหรือการเขียนสคริปต์สำหรับโทรทัศน์และนิตยสารนั้นจึงเป็นหน้าที่ของบริษัทโฆษณา ส่วนปัญหาที่มักพบเสมอเมื่อต้องแปลเอกสารเองก็คือ เรื่องของศัพท์เทคนิค ซึ่งบางครั้งในภาษาไทยยังไม่มีศัพท์บัญญัติของคำพวกนี้ จึงต้องแก้ปัญหาด้วยการค้นคว้าเพิ่มเติม สอบถามผู้รู้หรือสถานที่และหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องกับพวกสารเคมีต่างๆ ที่อาจทราบชื่อเฉพาะเหล่านี้ หรือไม่เช่นนั้น ก็จะถามทางโรงงานหรือบริษัทแม่ โดยส่วนตัวคิดว่า การแปลนั้นสำคัญมาก ผู้ที่จะแปลเอกสารได้ควรมีความรู้ในเรื่องที่จะแปลดีพอสมควร เพราะธุรกิจแต่ละสาขาจะใช้ศัพท์แตกต่างกันไป สาขาที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางก็จะมีศัพท์เฉพาะตัว สาขาที่เกี่ยวกับรถยนต์ก็จะมีศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องยนต์ที่แตกต่างกันไป ดังนั้นในกรณีที่เจ้าหน้าที่บริษัทต้องแปลเอกสารเอง บริษัทแต่ละแห่งควรจะเปิดการอบรมพิเศษให้แก่พนักงานของบริษัท โดยเป็นการอบรมที่ให้ความรู้เกี่ยวกับงานของบริษัท เช่น หากบริษัทนั้นเป็นบริษัทที่ทำเกี่ยวกับเพชรพลอย ก็ควรจะมีการอบรมเกี่ยวกับวิธีการเลือกเพชรที่มีคุณภาพ วิธีการเจียรไน เพื่อให้พนักงานมีความรู้ในเรื่องเหล่านี้ลึกพอสมควร ซึ่งนอกจากจะเป็นการเพิ่มพูนความรู้แก่พนักงานแล้ว ยังเป็นวิธีที่ช่วยสร้างความคุ้นเคยกับศัพท์เทคนิคต่างๆ ไปในตัวอันจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการแปลงาน เพราะจะช่วยให้พนักงานสามารถเลือกคำที่ถูกต้องและตีความได้ตรงไม่ผิดเพี้ยน ผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เคยเรียนวิชาแปลมาก่อน

เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์

หน้าที่ ประชาสัมพันธ์

แผนก การประชาสัมพันธ์

บริษัทโตโยต้า มอเตอร์ส ประเทศไทย จำกัด

ที่โตโยต้าเจ้าหน้าที่ของบริษัทจะเป็นผู้แปลเอกสารต่างๆ เอง โดยบริษัทจะมีแผนกต่างๆ หลายแผนก เมื่อมีเอกสารใดๆ ที่ต้องแปลเจ้าหน้าที่ส่วนกลางจะพิจารณาว่าควรส่งมอบเอกสารนั้นให้ฝ่ายใดหรือแผนกใดแปล เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแปลเสร็จเรียบร้อยแล้ว หัวหน้าแผนกนั้นๆ ซึ่งเป็นคนไทยจะตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง โดยปกติจะมีการแปลทั้งจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ และจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย แต่ส่วนมากจะแปลจากไทยเป็นอังกฤษมากกว่า เนื่องจากผู้บริหารระดับสูงที่เป็นชาวญี่ปุ่นไม่รู้ภาษาไทยแต่จะรู้ภาษาอังกฤษดี เอกสารหรืองานที่เสนอต่อผู้บริหารหรือเจ้าหน้าที่ที่เป็นญี่ปุ่นก็จำเป็นต้องมีการแปลเป็นอังกฤษก่อน อย่างไรก็ตามเอกสารประเภทคู่มือ แคตตาล็อกที่เป็นภาษาไทยนั้นเกือบจะไม่ต้องมีการแปลเลย เพราะมักจะมีต้นฉบับที่เป็นภาษาไทยอยู่แล้ว และในแต่ละปี จะมีการออกสินค้ารุ่นใหม่เพียง 2-3 รุ่น รายละเอียดต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก เช่น ชื่อรุ่น ซีซี ซี ดี ต้นฉบับเดิมจึงยังคงใช้ได้อยู่

ปัญหาที่พบเสมอ คือเรื่องของศัพท์เทคนิคที่เป็นศัพท์เฉพาะของทางราชการ เช่น ศัพท์เกี่ยวกับกฎข้อบังคับ เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบก็มักแก้ไขด้วยการโทรศัพท์ไปสอบถาม หรือเปิดหาจากพจนานุกรม การแปลเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะถ้าแปลผิด คนอ่านก็จะเข้าใจผิด สื่อความไปคนละเรื่องและอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ธุรกิจได้ ดังนั้น เมื่อโตโยต้ารับคนเข้าทำงานก็จะมีการจัดอบรมให้ตั้งแต่เริ่มต้น เพื่อแนะนำหรือให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับบริษัทและสินค้าของบริษัท นอกจากนั้น ก็ยังมีการอบรมอื่นๆ ให้แก่พนักงานระดับต่างๆ เช่น การอบรมด้านภาษาคอมพิวเตอร์และการบริหาร โดยจะจัดให้เหมาะสมตามตำแหน่งและหน้าที่ที่รับผิดชอบ เช่น เจ้าหน้าที่ระดับบริหารก็จะได้รับความรู้เพิ่มเติมจากการอบรมการบริหาร โดยการอบรมต่างๆ เหล่านี้ มีทั้งรอบเย็นหลังเลิกงานและในระหว่างเวลางานด้วย

ผู้ให้สัมภาษณ์อาศัยประสบการณ์การทำงานในฝ่ายประชาสัมพันธ์สร้างความชำนาญในการแปลเอกสารเกี่ยวกับข่าวแจก และเอกสารเวียนภายในบริษัทโดยไม่เคยเรียนวิชาการแปลมาก่อน แต่คิดว่ามหาวิทยาลัยควรเปิดสอนวิชานี้เพื่อเป็นการปูพื้นให้นักศึกษารู้จักวิธีการจับใจความสำคัญและจับประเด็น ซึ่งจะช่วยให้สามารถแปลไปในทิศทางที่ถูกต้อง เพราะหากผู้แปลอ่านเอกสารแล้วไม่สามารถจับใจความสำคัญที่ถูกต้องได้ ก็อาจแปลไปคนละเรื่องเพราะเกิดการตีความที่ผิดไป

ฝ่ายประชาสัมพันธ์

หน้าที่ ประชาสัมพันธ์

แผนก ฝ่ายประชาสัมพันธ์และข้อมูล

บริษัทยูนิคอร์ต

ยูนิคอร์ตเป็นบริษัทที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ปลาทุ่น้ำ บริษัทจะมอบหมายให้บริษัทโฆษณารับผิดชอบเกี่ยวกับงานโฆษณา ส่วนเอกสารต่างๆ สคริปต์ และรายงานประจำปีจะจ้างนักวิชาการแปลให้ โดยนักวิชาการจะต้องมีความรู้ด้านอุตสาหกรรม เศรษฐศาสตร์ และการประมงดีพอสมควร บริษัทจะทดสอบก่อนโดยให้ลองแปลประมาณหนึ่งย่อหน้า ถ้าไม่ดีก็จะหาคนแปลใหม่ ปัญหาที่มักเกิดขึ้นก็คือ ข้อความที่แปลออกมาไม่ตรงกับความต้องการสื่อ ติดเรื่องศัพท์การคำ ดังนั้น จึงต้องมีการตรวจสอบงานทุกครั้ง เจ้าหน้าที่ที่เป็นชาวต่างประเทศจะตรวจสอบเรื่องสำนวนการแปลว่าตรงกับเรื่องที่ต้องการสื่อหรือไม่ แม้ชาวต่างประเทศผู้นั้นจะไม่สามารถแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษได้ แต่เขาสามารถอ่านจากภาษาอังกฤษที่แปลแล้วและบอกได้ว่างานที่แปลออกมานั้น สื่อความหมายที่บริษัทต้องการสื่อถึงลูกค้าหรือไม่ เพราะฉะนั้น คนที่จะแปลเอกสารได้ดีควรจะเป็นนักวิชาการ การแปลเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ถ้าแปลก็จะทำให้การสื่อความหมายนั้นผิดตามไปด้วย การเปิดสอนเทคนิคการแปลในมหาวิทยาลัย คงเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก เพราะปัญหาที่พบมักเกิดในเวลาทำงานจึงทำให้มองไม่เห็นว่าการสอนวิธีการแปลโดยเน้นด้านใดแต่ถ้าจะเปิดสอนจริง ๆ อาจจะเน้นจำเพาะเจาะจงลงไปในแต่ละด้าน เช่น เพชรพลอย การประมงแล้วสอนศัพท์เทคนิคที่เกี่ยวกับธุรกิจนั้น ๆ อันที่จริงบริษัทใหญ่ ๆ มักมีพนักงานที่มีประสิทธิภาพสูงอยู่แล้ว การอบรมพิเศษ เช่น การอบรมการแปลหรือการอบรมด้านภาษาจึงไม่ค่อยจำเป็นนัก ผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เคยเรียนวิชาแปลมาก่อน

เจ้าหน้าที่ฝ่ายกฎหมาย

หน้าที่ นิติกร

แผนก กฎหมาย

บริษัท สหยูเนี่ยน

โดยปกติการแปลเอกสารมักจะจ้างบุคคลภายนอกทำ หากเป็นเอกสารที่เป็นทางการใช้กับต่างประเทศก็จะจ้างสำนักงานกฎหมายแปล โดยเอกสารที่แปลมักเป็นพวกข้อบังคับ หรือสัญญาต่างๆ แต่ถ้าหากเป็นเอกสารทั่วไป ก็จะทำให้อาจารย์จากศูนย์การแปลของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นผู้แปล เมื่องานเสร็จแล้วหน่วยงานที่ส่งเอกสารไปแปลจะต้องทำหน้าที่ตรวจทานความถูกต้อง

ในมหาวิทยาลัยควรจะเปิดสอนเทคนิคการแปลเพราะอย่างน้อยก็เป็นการเพิ่มสมรรถภาพการใช้ภาษาของเยาวชนให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง รู้จักอ่านและจับประเด็นเพื่อนำมาเขียนสรุปได้ และเมื่อต้องแปลงาน การรู้วิธีจับประเด็นสำคัญก็จะช่วยให้แปลเอกสารไปในทิศทางที่ถูกต้อง ไม่เกิดการสื่อความหมายผิดพลาดหรือสื่อความหมายไม่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์

การเปิดการอบรมการแปลในแต่ละบริษัทนั้นก็ขึ้นอยู่กับนโยบายของบริษัท หากพนักงานไม่ต้องการแปลมาก ก็น่าจะเปิดการอบรมด้านภาษาหรืออื่นๆ ซึ่งน่าจะมีประโยชน์มากกว่า บริษัทยินดีที่จะจ่ายเงินเพิ่มขึ้นเพื่อให้ได้งานที่มีคุณภาพสูง โดยส่วนตัวผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เคยเรียนวิชาแปลมาก่อน

ผู้ช่วยประชาสัมพันธ์

หน้าที่ ประชาสัมพันธ์

แผนก ประชาสัมพันธ์

บริษัทการบินไทย จำกัด

ที่การบินไทย ถ้าเป็นการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยจะแปลเกี่ยวกับจดหมายสังคมธุรกิจ โดยส่วนมากจะเป็นจดหมายขอบคุณผู้ที่ให้ความช่วยเหลือแก่บริษัทในด้านต่างๆ หรือจดหมายจากภายนอกที่เขียนมาขอบคุณก็จะมีแปลเพื่อเวียนอ่านเพื่อทราบในแผนก

สำหรับการแปลเกี่ยวกับโฆษณา นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นเอกสารที่บริษัทต่างประเทศเสนอขายเครื่องบิน หรือชิ้นส่วนอะไหล่ต่างๆ ซึ่งต้องมีการแปลเป็นภาษาไทยเพื่อเสนอให้ผู้บริหารระดับสูงได้ทราบและพิจารณา นอกจากนั้นก็มีการแปลข่าวสรุปสั้นๆ รายงานเกี่ยวกับกิจกรรมของบริษัทและการแปลเกี่ยวกับโครงการต่างๆ

ทางด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในการแปลจากไทยเป็นอังกฤษนั้นมักเป็นเรื่องของการจับใจความและประเด็นสำคัญของข้อความที่จะแปล ดังนั้นผู้แปลจึงควรอ่านให้เข้าใจเสียก่อน ถ้าไม่เข้าใจส่วนไหนก็ควรสอบถามแหล่งที่ให้ข้อมูลมาแล้วจึงทำการแปล จะแปลแบบตัวต่อตัวไม่ได้ ส่วนปัญหาเรื่องการแปลไม่ถูกต้องหรือใช้คำไม่เหมาะสมนั้นผู้แปลอาจจะต้องตรวจสอบกับเจ้าของภาษาเพื่อให้แน่ใจว่าคำที่เลือกใช้ใช้นั้นถูกต้องและเหมาะสม

ผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งไม่เคยเรียนวิชาแปลมาก่อนเห็นด้วยที่จะมีการเปิดสอนเทคนิคการแปล เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่าจุดไหนควรแปลหรือไม่ควรแปล และทำให้สามารถจับประเด็นสำคัญมาแปลได้อย่างถูกต้อง อย่างไรก็ตามการเข้ารับการฝึกอบรมก็ไม่ใช่ว่าจำเป็นเสมอไปเพราะผู้แปลอาจเรียนรู้ได้จากการลงมือทำงานจริงๆ ผู้ที่มีหน้าที่แปลควรจะเป็นผู้รักการอ่าน ซึ่งนอกจากจะได้เกร็ดความรู้ต่างๆ แล้วยังได้เรียนรู้ศัพท์ใหม่ๆ ด้วย นอกจากนั้นก็ควรจะมีพจนานุกรมทั้งไทย-อังกฤษ และอังกฤษ-ไทย เพื่อไว้ตรวจหาคำศัพท์ ในกรณีที่พบคำศัพท์ที่ไม่มีอยู่ในพจนานุกรมซึ่งอาจจะเป็นชื่อเฉพาะก็ควรโทรศัพท์สอบถามผู้รู้ และจดบันทึกไว้เพื่อใช้อ้างอิงในโอกาสต่อไป โดยความเห็นส่วนตัว งานแปลที่มีคุณภาพคือ งานแปลที่เสร็จเร็ว อ่านแล้วเข้าใจทันที กระชับ ได้ใจความและไม่คลุมเครือ

สรุป

จากการสัมภาษณ์บุคลากรของบริษัทผู้ผลิต 4 แห่ง บริษัทผู้ผลิต 1 แห่ง บริษัทผู้ค้า 2 แห่ง สถาบันการเงิน 1 แห่ง โรงแรม 1 แห่ง และโรงพยาบาล 1 แห่ง สรุปได้ว่าองค์กรธุรกิจเกือบทุกแห่งมีการใช้การแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ บริษัทส่วนใหญ่จะให้บุคลากรของตนเป็นผู้แปลเอง และมีส่วนน้อยที่จ้างบริษัทแปลเอกสารหรือจ้างนักวิชาการจากมหาวิทยาลัยแปล เรื่องที่แปลส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ที่ตนผลิต สำหรับปัญหาที่ประสบมากที่สุดในการแปลเป็นอันดับแรกก็คือ การแปลศัพท์เทคนิค หรือศัพท์เฉพาะสาขา ตามมาด้วยปัญหาเรื่องการใช้คำที่สั้นกระชับรัด และได้ความหมายชัดเจนถูกต้อง

ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวนมากเห็นว่า มหาวิทยาลัยควรเปิดสอนวิชาแปลเพื่อผลิตบุคลากรที่มีทักษะความรู้ในการแปลได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ สามารถแปลได้อย่างถูกต้องตรงตามภาษาต้นฉบับ ตลอดจนมีการเลือกใช้คำที่กระชับรัดกุมเหมาะสม และสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน

เป็นที่น่าสังเกตว่าบริษัทใหญ่ๆ มักจะมีการจัดอบรมทักษะภาษาอังกฤษต่างๆ แก่บุคลากรของตน โดยบริษัทผู้ค้าหรือบริษัทที่ให้บริการแก่ประชาชนจะให้ความสำคัญแก่การสนทนาภาษาอังกฤษเป็นหลัก บริษัทส่วนใหญ่จะไม่มีการจัดอบรมด้านการแปล นอกจากนั้นบุคลากรที่รับผิดชอบด้านการแปลในบริษัทส่วนมากจะไม่เคยเรียนวิชาแปลมาก่อน แต่จะอาศัยประสบการณ์จากการทำงานมากกว่า

มหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนบางส่วนที่เปิดสอนหลักและเทคนิคในการแปล

ผู้เรียน/เอกสาร/ผู้รับผิดชอบ

1. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

การแปล 1	หลักการแปลเบื้องต้น ผูกแปลประโยคและข้อความสั้นๆ จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ โดยเน้นถึงความสมบูรณ์ของรูปประโยคในการสื่อความหมายและความถูกต้องของไวยากรณ์	- นักศึกษาเอกอังกฤษ ปี 4 - เอกสาร ผู้สอนเตรียมเอง - ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์
การแปล 2	การแปลข้อความต่างๆ ในระดับที่ยากขึ้น จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ศึกษาคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันแต่ใช้ต่างกัน และศึกษาสำนวนต่างๆ เพื่อใช้ในการแปล	

2. มหาวิทยาลัยศิลปากร

การแปล 1 (Translation I)	ศึกษาหลักการแปลและฝึกแปลข้อความจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ โดยฝึกใช้คำในเนื้อความต่างๆ กัน เน้นคำศัพท์ที่ใช้ประจำวัน	- นักศึกษา คณะโบราณคดี วิชาเอกภาษาอังกฤษ และวิชาโทภาษาอังกฤษ - เอกสาร ผู้สอนจัดทำตามความเหมาะสม
การแปล 2 (Translation II)	ฝึกแปลงานเขียนประเภทต่างๆ จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ โดยเลือกจากบทความทางวิชาการ วรรณกรรม และปาฐกถา	- สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะโบราณคดี

3. มหาวิทยาลัยมหิดล

(Practicum in Translation)		- นักศึกษาปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ - เอกสาร 5 เล่ม - ภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะวิทยาศาสตร์
----------------------------	--	--

4. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

อ.351 หลักการแปล, อ.357 การแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย, การแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ อ.457, อ.458 การแปลแบบล่าม หลักการแปล, การแปลทั่วไป : อังกฤษ-ไทย, การแปลทั่วไป : ไทย-อังกฤษ, การแปลงานเขียนทางวรรณกรรม : อังกฤษ-ไทย, การแปลงานเขียนทางวรรณกรรม : ไทย-อังกฤษ, ประกาศนียบัตรบัณฑิต

5. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน

อก. 351 การแปลเบื้องต้น (EN 351: Translation)	ศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะเฉพาะตัวของข้อความภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผีกแปลข้อความจากไทยเป็นอังกฤษ และจากอังกฤษเป็นไทยให้ถูกต้องตามความหมาย	- นิสิตเอกภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ - เอกสาร โดย ดร.ทิพา เทพอัครพงศ์ - ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์
---	--	--

6. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ปริญญาตรี 4 วิชา	การแปลเบื้องต้น, การแปลขั้นสูง, การแปลวรรณกรรม, การแปลทันที	- ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์
ปริญญาโท 4 วิชา	การแปลเชิงการกิจ, การแปลเฉพาะกิจ การแปลวรรณกรรมขั้นสูง, แปล 1	

7. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

การแปล 1(Translation 1) บังคับ		- นักศึกษา สาขาภาษาไทย เพื่อการสื่อสาร ปี 2
การแปล 2 (Translation 2) เลือก ปี 3		- เอกสาร ตัดต่อจากแหล่งต่างๆ
การแปลและเรียบเรียง (Translation for Film Subtitle)		- สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์
แปลอังกฤษขั้นต้น บังคับ ปี 3 (Introduction to Translation)		- นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ

8. มหาวิทยาลัยศรีปทุม

หลักการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย	เพื่อศึกษาหลักและกลวิธีในการแปล เน้นฝึกฝนการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย เปรียบเทียบฉบับแปลสำนวนต่างๆ และสำนวนในทั้งสองภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ	- นักศึกษา ภาควิชา ภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ ปี 2 คณะศิลปศาสตร์ - เอกสาร รวบรวมหลายเล่ม - ภาควิชาภาษาต่างประเทศ
---------------------------------	---	---

9. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันภาษา

การแปลสำหรับ คณะนิเทศศาสตร์ 1	ศึกษาหลักและเทคนิคการแปล ตลอดจนฝึกฝนการแปลข้อความต่างๆ จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยเน้นที่การแปลข่าวและโฆษณา	- นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 - บทเรียนวิชาแปล 1 จัดทำโดยคณะผู้สอน - สถาบันภาษา จุฬาฯ
การแปลสำหรับ คณะนิเทศศาสตร์ 2	ฝึกฝนการแปลสารคดี บทความ เรื่องสั้น บทภาพยนตร์ และบทโทรทัศน์จากภาษาอังกฤษเป็นไทย และฝึกฝนการแปลประโยคและข้อความในรูปแบบต่างๆ จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ	- นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 - บทเรียนวิชาแปล 2 จัดทำโดยคณะผู้สอน - สถาบันภาษา จุฬาฯ

คณะอักษรศาสตร์ (เฉพาะหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต)

เปิด 12 รายวิชา

- นักศึกษาเป็นผู้จบปริญญาตรีแล้ว
- บัณฑิตวิทยาลัย ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์

10. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาการแปลเปิด บัณฑิต 8 รายวิชา เลือก 6 รายวิชา อาจเป็นด้านธุรกิจ 2 รายวิชา เน้นแปลอังกฤษเป็นไทย

- นักศึกษา สาขาการแปล (วิชาเอก)
- เอกสาร ใช้กับวิชาบังคับ อ.211 คือ การแปลอังกฤษไทย : รศ.ปรียา อนุรัตน์ นอกนั้นอาจารย์ผู้สอนจัดเตรียมเอง
- สาขาการแปล ภาควิชาภาษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สรุป

มหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนทั้ง 10 แห่งนี้เปิดสอนหลักและเทคนิคการแปลให้แก่บัณฑิตศึกษาในสายมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ทั้งในระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี บทเรียนส่วนใหญ่จะจัดเตรียมเองโดยอาจารย์ผู้สอนวิชานั้นๆ

มหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนบางส่วนซึ่งเปิดสอนการแปลทางธุรกิจ

ผู้เรียน/เอกสาร/ผู้รับผิดชอบ

1. มหาวิทยาลัยศิลปากร

การแปลเชิงธุรกิจ (Translation for Business)	ฝึกแปลข้อความที่มีเนื้อหาทางด้านธุรกิจต่างๆ เช่น จดหมายและเอกสารทางด้านการค้าต่างๆ จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ โดยคำนึงถึงความถูกต้องของการใช้ศัพท์ทางด้านธุรกิจ	- นักศึกษาวิชาเอก-วิชาโท ภาษาอังกฤษ - เอกสาร อาจารย์จัดทำ - สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาควิชา ภาษาตะวันตก คณะโบราณคดี
--	---	--

2. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

การแปลงานเขียนเฉพาะด้าน (ปริญาตรี), การแปลงานเขียนทางวิชาการ : อังกฤษ-ไทย, การแปลงานเขียนทางวิชาการ : ไทย-อังกฤษ, การแปลเฉพาะบุคคล

3. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การแปลเพื่อธุรกิจ (Business Translation)	ศึกษาหลัก กลวิธี และฝึกการแปลข่าว บทความ สารคดีทางธุรกิจประเภทต่างๆ จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ	- นิสิตปริญญาตรี ศษ.บ. และ กศ.บ. - ภาษาวิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์
---	---	--

4. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

การแปลธุรกิจ 1 (Business Translation 1)	วิชาเลือก	- นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ
การแปลธุรกิจ 2 (Business Translation 2)	วิชาเลือก	- สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์

5. มหาวิทยาลัยศรีปทุม

การแปลภาษา อังกฤษธุรกิจ	แปลข้อความทางธุรกิจ ทั้งจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษเน้น ความสมบูรณ์ของรูปประโยคในการสื่อความหมาย และความถูกต้องของภาษา	- นักศึกษาภาควิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ ปี 4 คณะศิลปศาสตร์ - เอกสารหลายเล่มแล้วแต่ผู้สอน - ภาควิชาภาษาต่างประเทศ
----------------------------	--	---

6. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

แปลทางด้านพาณิชยศาสตร์ วิชาบังคับ จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย I		- นักศึกษาสาขาการแปล - อาจารย์ผู้สอนเตรียมเอกสาร
แปลทางด้านพาณิชยศาสตร์ วิชาเลือก จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย II		- สาขาการแปลภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์

สรุป

มหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนทั้ง 6 แห่งนี้เปิดสอนวิชาการแปลในเชิงธุรกิจทั้งจากภาษาอังกฤษเป็นไทยและภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ผู้เรียนส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาสายมนุษยศาสตร์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

บทสรุป

ผลการสัมภาษณ์บุคคลในหน่วยงานธุรกิจชั้นนำของไทยจำนวน 10 แห่งชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มความสำคัญของการแปลต่อกิจการธุรกิจแขนงต่างๆ ทั้งนี้เพราะบริษัทส่วนใหญ่มีความจำเป็นต้องใช้การแปลในหลายลักษณะและในปริมาณที่แตกต่างกันไป โดยปกติถ้าเป็นเอกสารที่ใช้แจกจ่ายภายในบริษัท บุคลากรของหน่วยงานนั้นจะเป็นผู้รับผิดชอบในการแปลเอกสารนั่นเอง แต่ถ้าเป็นเอกสารที่มีความสำคัญหรือเอกสารที่ต้องเผยแพร่แก่สาธารณชน เช่น แผ่นพับ โฆษณา สคริปต์ แคตาล็อก ฯลฯ บริษัทมักจะมอบหมายให้เป็นความรับผิดชอบของบริษัทโฆษณาหรือว่าจ้างนักวิชาการในมหาวิทยาลัย หรือบริษัทรับแปลเอกสารแปลให้ ส่วนอัตราค่าจ้างในการแปลนั้นจะแตกต่างกันไปตามลักษณะของงานและคุณภาพที่ผู้ว่าจ้างคาดหวัง ซึ่งนักแปลที่สามารถผลิตงานแปลที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับก็มีจำนวนไม่มากนักในตลาด

ด้วยเหตุที่ความต้องการใช้งานแปลในวงการธุรกิจมีสูง การผลิตบุคลากรที่มีทักษะความรู้ด้านการแปลจึงเป็นการตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานที่ตรงจุด สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งทั้งของรัฐและเอกชนเปิดสอนวิชาการแปลทั้งในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีให้แก่บัณฑิตศึกษาในสายมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เช่น คณะศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์โดยส่วนใหญ่จะเน้นที่การสอนหลักและเทคนิคการแปล มีมหาวิทยาลัยเพียงไม่กี่แห่งเท่านั้นที่เปิดสอนการแปลเกี่ยวกับธุรกิจโดยตรง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรเปิดสอนวิชาการแปลให้แก่บัณฑิตทั่วไปที่สนใจโดยไม่จำกัดอยู่เฉพาะนิสิตในสายมนุษยศาสตร์หรือสังคมศาสตร์ ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้แก่บัณฑิตเหล่านี้ซึ่งอาจจะต้องทำงานเกี่ยวข้องกับการแปลเมื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานในอนาคต
2. ควรเปิดอบรมด้านการแปลให้แก่บุคคลภายนอกที่สนใจจะทำงานด้านการแปลหรือบุคคลที่ทำงานในด้านนี้อยู่แล้ว แต่ประสงค์ที่จะเพิ่มพูนทักษะความรู้ใหม่ๆ ด้านการแปลให้แก่ตนเอง
3. ควรเปิดสอนการแปลด้านกฎหมายโดยอาจขอความร่วมมือจากนักวิชาการด้านกฎหมายโดยตรง ส่วนเนื้อหาหนั้นอาจจะเน้นที่การแปลสัญญาต่างๆ เป็นหลัก
4. ควรจัดทำหนังสือเกี่ยวกับการแปลที่นำเสนอหลักและเทคนิคในการแปล ตลอดจนแบบฝึกหัดในลักษณะต่างๆ เพื่อให้สามารถใช้เป็นคู่มือในการเรียนรู้ด้วยตนเองได้
5. ควรมีการจัดทำพจนานุกรมศัพท์เทคนิคสาขาต่างๆ เพิ่มเติมจากที่มีอยู่ในท้องตลาด

ภาคผนวก ตัวอย่างงานแปลทางธุรกิจพร้อมข้อเสนอแนะในการแปล

I. ตัวอย่างงานแปลแคตตาล็อกรถยนต์ ซึ่งถือเป็นเครื่องมือส่งเสริมการขายที่สำคัญอย่างหนึ่งในวงการรถยนต์

The Mazda 121 will not only turn your head--it will change your mind about small cars.

An original personality

From the very first glance, you will realize this is something special. A charming new kind of small car with a personality of its own. Meet the Mazda 121. It is based on a design concept we call the "2.5 box" where each compartment--engine, cabin, and boot--is treated as a separate unit. Unlike most other small cars, which are hatchbacks, we gave the 121 a compact but spacious boot separate from the cabin.

The result is the world's shortest 4-door saloon. Short nose, short rear deck, big cabin. Tall yet stable proportions. Take another look. This little car really does make sense.

Smooth, living contours

The rounded, natural lines of the 121 set it apart from conventional small cars with their sharp, angular styling. Lights styled to match the body's smooth, curving lines are flush mounted, and seamless mouldings are employed throughout. This attention to detail not only contributes to the 121's good looks but also improves its aerodynamics.

The finishing touch is provided by brilliant china surface paint--its quality providing a rich visual identity for this totally original car.

Here's what makes the 121 stop.

And go, go, go.

Gasoline-injected 16-valve engine

Under the short bonnet is an all-new 1.3 litre engine with single-point Electronic Gasoline Injection (EGI-S). It delivers responsive performance while maintaining excellent fuel economy. Four valves per cylinder ensure optimum combustion efficiency with smooth power delivery, especially in the practical low-to-medium RPM range. Sophisticated touches abound. Like roller-type cam followers that sharply reduce friction in the valve train. A stainless steel exhaust manifold to improve emissions performance. And interactive ignition timing that reduces engine vibration and noise.

The ideal small car suspension

A proven suspension and braking package has been carefully engineered to match the engine's performance. In front, strut-type suspension with I-shaped lower arms is employed.

Torsion beam rear suspension helps maximise cargo space while ensuring driving stability and comfort. Integrated front disc brakes and rear drum brakes with auto adjusters provide excellent feel and sure stopping power.

Modified rack-and-pinion steering gives the 121 a tight minimum turning circle.

มาสด้า 121 ไม่เพียงสวยจนคุณต้องเหลียวหลัง แต่มันจะเปลี่ยนความคิดของคุณเกี่ยวกับรถยนต์ขนาดเล็กนับจากนี้ไป

บุคลิกโดดเด่นไม่เหมือนใคร

เพียงครั้งแรกที่ได้ยลโฉม คุณก็รู้ได้ทันทีว่า นี่เป็นบางสิ่งที่คุณไม่เคยเห็นใคร เชิญสัมผัสมาสด้า 121 รถยนต์ขนาดเล็กรุ่นใหม่ที่ยังคงเสน่ห์ และโดดเด่นด้วยบุคลิกเฉพาะตัว มาสด้า 121 ใช้แนวความคิดการออกแบบที่เรียกว่า "2.5 BOX" โดยแต่ละตอนคือ เครื่องยนต์ ห้องโดยสาร และส่วนเก็บสัมภาระตอนท้ายจะถือว่าเป็นหน่วยที่แยกจากกัน ดังนั้น ขณะที่รถยนต์ขนาดเล็กอื่นๆ ส่วนมากจะเป็นแบบแฮตช์แบ็ก แต่มาสด้า 121 จะมีส่วนเก็บสัมภาระตอนท้ายขนาดกะทัดรัด แต่กว้างขวางแตกต่างหากจากห้องโดยสาร ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ รถยนต์ชาลูน 4 ประตูที่มีขนาดเล็กที่สุดในโลก มาสด้า 121 มีช่วงหน้าและช่วงท้ายสั้น พร้อมห้องโดยสารขนาดใหญ่และรูปทรงที่สูงแต่ได้สัดส่วนมั่นคง เมื่อพิศดูตลอดทั้งคัน คุณจะยอมไม่ปฏิเสธว่า รถยนต์ขนาดเล็กคันนี้สวยลงตัวทุกส่วนจริงๆ

โค้งมนกลมกลืนตลอดคัน

โครงเส้นสายที่โค้งมนกลมกลืนเป็นธรรมชาติทำให้มาสด้า 121 โดดเด่นจากรถยนต์ขนาดเล็กทั่วไปที่มีรูปทรงเป็นเหลี่ยมมุม ใฝ่หน้าซึ่งได้รับการออกแบบให้เข้ากับเส้นสายของตัวรถที่โค้งมนกลมกลืน เพิ่มความสว่างเป็นพิเศษ และทุกดวงยังเป็นแบบเรียบไร้รอยต่อ ความใส่ใจในรายละเอียดเหล่านี้ไม่เพียงแต่เพิ่มความหรูหราสวยงามให้แก่มาสด้า 121 เท่านั้น แต่ยังช่วยให้อากาศพลศาสตร์ของรถดีขึ้นด้วย

ประติสัมพันธ์สุดท้ายของมาสด้า 121 คือ สีรถที่มีพื้นผิวเงางามดูกระเบื้องเคลือบชั้นดี อันเป็นคุณสมบัติที่เพิ่มความโดดเด่นทางสายตาแก่รถคันนี้

นี่คือสิ่งที่ทำให้มาสด้า 121 พุ่งทะยานไปข้างหน้า และเบรคหยุดได้อย่างมั่นใจ

เครื่องยนต์หัวฉีด 16 วาล์ว

ภายใต้ฝากระโปรงสันด้านหน้าคือเครื่องยนต์ขนาด 1.3 ลิตรใหม่พร้อมระบบ EGI-S (Single-point Electronic Gasoline Injection) ที่ให้สมรรถนะการตอบสนองเป็นเยี่ยม แต่ประหยัดน้ำมันเป็นยอด วาล์ว 4 ตัวต่อกระบอกสูบให้ประสิทธิภาพการเผาไหม้ที่หมดจด ช่วยให้เครื่องยนต์เดินเรียบ โดยเฉพาะในช่วงอัตราเร็วรอบของการหมุน (RPM) ต่ำถึงปานกลาง นอกจากนี้ องค์ประกอบเครื่องยนต์อื่นๆ ในมาสด้า 121 ใหม่ ล้วนช่วยเสริมสร้างสมรรถนะในการขับขี่ ไม่ว่าจะเป็นลูกกระทุ้งแบบลูกกลิ้งที่ช่วยลดแรงเสียดทานในกลไกวาล์ว ท่อรวมไอเสียทำด้วยโลหะสแตนเลสเพื่อเพิ่มสมรรถนะในการระบายไอเสีย และไทมิ่งจุกะเปิดแบบปฏิกิริยาสัมพันธ์ที่ช่วยลดเสียงและการสั่นสะเทือนของเครื่องยนต์

ระบบการสะท้อนที่เยี่ยมที่สุดในบรรดารถยนต์ขนาดเล็ก

ระบบเบรคและกันสะเทือนของมาสด้า 121 ได้รับการออกแบบทางวิศวกรรมยานยนต์อย่างพิถีพิถันเพื่อให้ตอบสนองกับสมรรถนะของเครื่องยนต์ ระบบกันสะเทือนช่วงหน้าเป็นแบบสตรัทพร้อมแกนด้านล่างรูปตัว I ส่วนระบบกันสะเทือนช่วงหลังแบบทอร์ชันบาร์ช่วยเพิ่มเนื้อที่บรรทุก ขณะเดียวกันก็ให้ความมั่นคงและสะดวกสบายในการขับขี่ ระบบเบรคผสมแบบดิสค์เบรคล้อหน้าและดรัมเบรคล้อหลังพร้อมตัวปรับอัตโนมัติให้ความรู้สึกและความมั่นใจในพลังการหยุดรถที่เป็นเยี่ยม และพวงมาลัยแร็คแอนด์พินเนียนยังทำให้มาสด้า 121 มีวงเลี้ยวที่แคบเพียง 9.4 เมตรเท่านั้น

ข้อเสนอแนะในการแปลแคตาล็อกสินค้า

1. เนื่องจากแคตาล็อกถือเป็นเครื่องมือส่งเสริมการขายที่สำคัญอย่างหนึ่ง ภาษาที่ใช้จึงควรมีลักษณะที่โน้มน้าวใจให้ผู้อ่านเกิดความสนใจที่จะซื้อสินค้านั้น การเรียบเรียงประโยคควรให้มีความสละสลวยเพื่อดึงดูดความสนใจให้อยากอ่านต่อเนื่องไปจนจบ ในบางครั้งอาจจะต้องมีการเพิ่มคำหรือข้อความขึ้นมาเอง เพื่อให้ประโยคมีความไหลลื่นและสละสลวย

แต่เพียงหวังว่าคำหรือข้อความที่เพิ่มเข้ามานั้น จะต้องไม่บิดเบือนหรือกระทบต่อเนื้อหาหรือใจความสำคัญในต้นฉบับ ตัวอย่างเช่น

From the very first glance, you will realize this is something special. A charming new kind of small car with a personality all of its own"

"เพียงครั้งแรกที่ได้ยล คุณก็รู้ได้ทันทีว่า นี่เป็นบางสิ่งพิเศษไม่เหมือนใคร เชิญสัมผัสมาสด้า 121 รถยนต์ขนาดเล็ก รุ่นใหม่ที่ทรงเสน่ห์และโดดเด่นด้วยบุคลิกเฉพาะตัว"

ในตัวอย่างนี้ วลี "เชิญสัมผัสมาสด้า 121" ถูกเพิ่มเข้ามาเพื่อเชื่อมประโยคสองประโยคให้ต่อเนื่องกลมกลืน นอกจากนั้นยังเป็นการเชื้อเชิญผู้อ่านให้ลองสัมผัสสินค้าด้วยตัวเองอีกด้วย

2. คำศัพท์เฉพาะหรือศัพท์เทคนิคบางคำที่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในหมู่มุขปาฐะของสินค้านั้นอาจไม่จำเป็นต้องแปล การทับศัพท์บางครั้งอาจทำให้เกิดความเข้าใจได้ดีกว่า เช่น

direct injection	อาจทับศัพท์ว่า	ไดเร็กอินเจคชัน แทนที่จะแปลว่า การฉีดตรง
disc brake	อาจทับศัพท์ว่า	ดิสก์เบรก แทนที่จะแปลว่า เบรกแบบจาน
compressor	อาจทับศัพท์ว่า	คอมเพรสเซอร์ แทนที่จะแปลว่า เครื่องอัดอากาศ

3. ควรใช้ระดับภาษาให้เหมาะกับกลุ่มเป้าหมายของสินค้านั้นๆ เช่น ในการแปลแคตตาล็อกของรถยนต์นั่งราคาแพงที่มุ่งจับกลุ่มเป้าหมายที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม (Socio-economic status) สูง อาจต้องใช้ภาษาที่บ่งบอกถึงความหรูหรา มีระดับมากกว่าแคตตาล็อกสำหรับรถยนต์นั่งระดับราคาปานกลางหรือต่ำ ตัวอย่างเช่น

คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	คำแปลสำหรับรถยนต์นั่งราคาแพง	คำแปลสำหรับรถยนต์นั่งราคาต่ำ
car	ยนตรกรรม, วิศวกรรมยานยนต์	รถยนต์
a sheer driving pleasure	ความพิสดารในการขับขี่ ความอภิรมย์ในการขับขี่	ความเพลิดเพลินในการขับขี่

ตัวอย่างงานแปลที่ใช้ระดับภาษา แตกต่างกันไปตามกลุ่มเป้าหมาย

รถไดฮัทสึ มิรา มุ่งจับกลุ่มเป้าหมายระดับล่างที่เป็นผู้หญิงและกลุ่มวัยรุ่น

"ไดฮัทสึ มิรา รถเล็กที่เคลื่อนไหวได้เหนือกว่า คล่องตัวกว่าด้วยรัศมีวงเลี้ยว 4.7 เมตร และเครื่องยนต์ 847 ซี.ซี.ที่ตอบสนองการขับขี่ได้ตั้งใจ ขับง่าย จอดง่าย ประหยัดน้ำมัน"

รถ BMW ซีรีส์ 5 มุ่งจับกลุ่มเป้าหมายระดับสูง

"รถ BMW ซีรีส์ 5 เป็นต้นแบบแห่งการผสมผสานศิลปความงามและระบบการทำงานที่สมบูรณ์แบบที่สุด สองสิ่งนี้จะสะท้อนให้เห็นถึงสัดส่วนที่สมดุลและเส้นสายอันทรงพลัง อาทิเช่น ความเสียดทานอากาศของ BMW ซีรีส์ 5 ต่ำได้ถึง 0.31 การทรงตัวจึงมั่นคงแม้ในอัตราความเร็วสูง การประหยัดน้ำมันสูงสุด"

4. ในกรณีที่ไม่น่าสนใจในเนื้อหาหรือคำศัพท์ ควรสอบถามจากผู้รู้เพื่อป้องกันความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น

5. หนังสือพจนานุกรมศัพท์เฉพาะสาขา เช่น คอมพิวเตอร์ วิศวกรรมยานยนต์ เครื่องจักรกล ฯลฯ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการแปลเพราะจะช่วยให้ผู้ใช้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่แปลมากยิ่งขึ้นและสามารถใช้คำศัพท์เฉพาะต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง

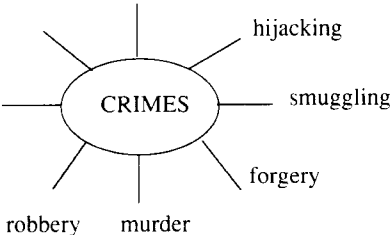
II. ตัวอย่างงานแปลข้อบ่งชี้ของสินค้าประเภทเครื่องซักผ้า

CAUTION

- 1) Don't install the washer where it would be exposed to direct sunlight.
*Plastic parts and the painted cabinet may be deformed and/or the color may fade.
- 2) Keep washer away from fire (a heater, burning cigarette, etc.).
*The washer may be deformed or a fire may break out.

รายละเอียดของบทเรียนมีดังนี้

1. การแข่งขันแสดงท่าไม้ (Competitive Mime)

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของผู้เรียน
1.1 เมื่อเริ่มต้นกิจกรรม ครูถามผู้เรียนว่า รู้จักคำอะไรบ้างที่เป็นชื่อของอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ โดยการเขียนบนกระดานดำดังนี้ 	ผู้เรียนคงจะให้คำตอบเป็นคำง่าย ๆ เช่น robbery, murder
1.2 ครูทำท่าไม้แสดงความหมายของคำ ที่เขียนไว้บนกระดานดำตามที่ผู้เรียนตอบ หรือคำที่อยู่นอก List 1 หรือ 2 คำเพื่อให้นักเรียนทายว่าเป็นคำอะไร	ผู้เรียนทายคำที่เป็นชื่อของอาชญากรรม จากท่าไม้ที่ครูแสดง
1.3 ครูแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5-6 คน และแจกคำที่เป็นชื่อ อาชญากรรม ที่รวบรวมได้ให้กลุ่มละ 1 คำ และให้แต่ละกลุ่มมาแสดงฉากของอาชญากรรมนั้นๆ เพื่อให้เพื่อนทาย โดยมีข้อบังคับว่าจะต้องเป็นเรื่องที่สมาชิกในกลุ่มทุกคนมีบทบาททำท่าไม้ กลุ่มที่ทายถูกต้อง 1 คะแนน กลุ่มที่สามารถทำท่าของคำที่ไม่มีผู้ใดทายถูกต้องจะได้ 2 คะแนน	ผู้เรียนทำท่าไม้สื่อความหมายของคำนั้นเป็นกลุ่ม

เอกสารอ้างอิง

บังอร สว่างวโรรส, การศึกษาความสอดคล้องระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของวงการธุรกิจไทย. ชวนพิมพ์, กรุงเทพฯ 2526.

อารยา มั้วรีส, วิจัยเชิงคุณภาพกับการเรียนการสอนภาษา. วารสารภาษาปริทัศน์, 8/1(2530) : 86-91.

Economic Report. *Asian Business*. March, 1992 : 38-39.

ลองใช้ทำใบสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ*

อัญชลี ชยานุวัชร

การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถของครูอย่างยิ่ง เพราะในสังคมสมัยใหม่ ครูสอนภาษาอังกฤษต้องเรียกร้องความสนใจจากนักเรียนโดยต้องแข่งขันกับสิ่งจูงใจอื่น ๆ เช่น ทีวี วีดีโอ วิทยุ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ และนิตยสารประเภทต่าง ๆ ที่พร้อมจะให้ปฏิสัมพันธ์ที่ก่อให้เกิดความสนุกสนาน (enjoyable interaction) กับผู้เรียน ในขณะที่ครูในห้องเรียนที่มีแต่เพียงกระดานดำ โต๊ะ และเก้าอี้ ต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะทำให้บทเรียนของตนน่าสนใจ และสนุกชวนติดตาม ปัญหาที่ครูสอนภาษาแทบจะทุกคนประสบก็คือ ครูจะอย่างไรได้บ้าง เพื่อให้ผู้เรียนคงความสนใจไปตลอดชั่วโมง และอย่างไรผู้เรียนจึงจะจำสิ่งที่เรียนได้ดี

การใช้ทำใบสอนคำศัพท์เป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ได้ดี เพราะกิจกรรมที่ใช้ทำใบให้ความสำคัญต่อผู้เรียน (learner-centred) ผู้เรียนจะต้องคิดค้นหาวิธีใช้ทำใบในกิจกรรมที่ครูสั่ง การใช้ทำใบประกอบกิจกรรม ทำให้ชั้นเรียนเกิดความบันเทิง ผู้เรียนจะเรียนอย่างตั้งอกตั้งใจเพราะกิจกรรมสนุกไม่ยากเกินความสามารถ ผู้เรียนมีโอกาสร่วมกันเป็นกลุ่ม คนที่เก่งและไม่เก่งสนุกกับบทเรียนได้เท่า ๆ กัน การใช้ทำใบมีประโยชน์มาก เพราะใช้ได้กับผู้เรียนที่มีความสามารถต่าง ๆ กัน การใช้ทำใบ คือ การใช้ทำทาง เช่น สัญญาณมือ หรือ สีหน้า กริยาอาการ สื่อความหมายให้อีกฝ่ายหนึ่งเข้าใจ แต่ห้ามพูดออกเสียง ในชีวิตความเป็นจริง เราใช้ทำใบสื่อความหมายไม่น้อยทีเดียว เช่น เมื่อผู้เขียนไปเสนอบทความนี้ที่ญี่ปุ่น จำเป็นต้องใช้ทำใบบ่อยครั้งในการถามทาง ในการซื้อของเพราะพูดภาษาถิ่นไม่รู้เรื่อง

*บทความเรื่องนี้เขียนจากเนื้อหาของ presentation เรื่อง MIME - A FUN WAY TO LEARN VOCABULARY ที่นำเสนอโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อัญชลี ชยานุวัชร ในการประชุมนานาชาติเชิงปฏิบัติการที่จัดขึ้นที่ Language Institute of Japan, Odawara ระหว่างวันที่ 9 - 14 สิงหาคม 2535

การใช้ท่าไม้มี 2 แบบ คือ การไปเป็นรายคำและไปสื่อความหมายของทั้งหมดรวม ๆ กัน ถ้าครูสอนสุภาษิตต่าง ๆ อาจจะการใช้การไปรายคำ โดยครูจะเป็นผู้ไปเองให้นักเรียนทาย หรือ แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มให้แข่งขันทายสุภาษิต โดยมีตัวแทนของกลุ่มเป็นผู้ทำท่าไม้ ตัวอย่างเช่น "Time and tide waits for no man" ผู้ไปจะต้องเริ่มโดยยกสัญญาณนิ้วมือว่ามีคำในสุภาษิตนี้ทั้งหมด 7 คำ เมื่อเริ่มคำที่ 1(time) ผู้ไปอาจจะชี้ไปที่นาฬิกาเพื่อให้ผู้ทายหาคำทั้งหลายที่มีความสัมพันธ์กับนาฬิกาคำที่ (and) ต้องให้สัญญาณว่าเป็นคำเล็ก ๆ ซึ่งเป็นคำพยางค์เดียว เป็นพวก articles, คำเชื่อมประโยค และ prepositions ต่าง ๆ คำที่ 3 (tide) ทำมือให้พริ้วไปมา เป็นสัญญาณของกระแสน้ำ ถ้าผู้ทายนึกไม่ออก ต้องใช้วิธีการอื่น เช่น sounds like คือ เอามือจับใบหูเป็นสัญลักษณ์ว่า คำที่ให้ทายเสียงเหมือนคำที่กำลังแสดงให้ดู เช่น tide คงจะต้องเสียงเหมือน hide ส่วนคำที่ 4 (waits) ผู้ไปอาจจะทำท่าเดินไปเดินมาด้วยความกระวนกระวายใจแสดงว่า รอใครสักคน ถ้าผู้ทายตกตัว S ไป ต้องทำมือเป็นสัญญาณยึดคำออกไปให้เห็นว่าคำนี้ยาวกว่าที่ทายมาว่า wait คำที่ 5(for) เป็นคำเล็ก ๆ อีกคำหนึ่ง คำที่ 6 ผู้ไปทำท่าห้าม เช่น ทำท่าห้ามสูบบุหรี่ เมื่อได้คำว่า No smoking ให้ทำสัญญาณว่า ไซ้ คำว่า No คำเดียว man ซึ่งเป็นคำที่ 7 ให้ชี้ไปที่สมาชิกที่เป็นชายในกลุ่ม

กรณีที่ 2 การไปคำโดยรวม ถ้าจะสื่อความหมายคำว่า bank robbery ผู้ไปคำคงจะต้องมีมากกว่า 1 โดยให้ 2-3 คน แสดงท่านับเงินอยู่ที่เคาน์เตอร์ อีก 1-2 คน มาติดต๋อฝากเงิน ถอนเงินกับเจ้าหน้าที่ธนาคาร แล้วมีโจรเดินเข้ามาปล้นเงินไป จะเห็นได้ว่าสิ่งเหล่านี้ทำได้โดยไม่ต้องพูดเลย

ผู้อ่านอาจจะสงสัยว่าเราจะรู้สัญญาณได้อย่างไร คำตอบก็คือ เป็นเรื่องที่ต้องตกลงกันในกลุ่ม และการจะโยงคำหนึ่งไปสัมพันธ์กับอีกคำหนึ่งขึ้นอยู่กับความคิดสร้างสรรค์ของผู้ไปเอง เช่น before การทำท่าไม้คำนี้ยากมากคงจะต้องให้สัญญาณว่าคำที่ไม้มี ๒ พยางค์ พยางค์แรกคือ be (ทำท่าผึ่ง) และ fore (ให้สัญญาณว่าเสียงเหมือน four ตัวเลขใช้การยกนิ้วได้)

John Morgan and Mario Rinvulcri กล่าวเกี่ยวกับคำศัพท์ (Vocabulary 1986) ไว้ดังนี้

1. 'Each word is a world and we ask the student to explore this world'. คำแต่ละคำเป็นโลกหนึ่ง ๆ และเราอยากให้ผู้เรียนสำรวจโลกนี้ ถ้าพิจารณาให้ดีจะเห็นว่าคำกล่าวนี้นี้เป็นความจริงอย่างที่สุด เพียงคำว่า robbery ภาพที่ปรากฏในจินตนาการของผู้เรียนจะแตกต่างกันไปอย่างสิ้นเชิง ภาพของการโจรกรรมของผู้เรียนคนหนึ่งจะแตกต่างไปจากภาพที่ผู้เรียนอีกคนหนึ่งเห็น คดีที่มีตีพิมพ์อยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์เปลี่ยนไปวันแล้ววันเล่า แต่ตัวละครของแต่ละคดีไม่เคยซ้ำกันเลย
2. 'For the learner, if not always for the teacher, words are exciting and even lists, if uninhibitedly approached, can open up unexpected vistas

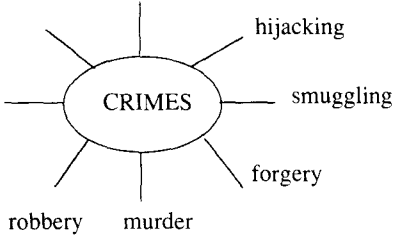
สำหรับผู้เรียนและครู (แม้จะไม่เสมอไป) คำศัพท์เป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น ถ้าผู้เรียนไม่กลัวที่จะเรียน สิ่ง que ผู้เรียนได้ไป คือ แนวความคิดใหม่ ๆ และ จำนวนคำศัพท์มากมายมหาศาลที่รออยู่ให้ค้นคว้า

คงจะสรุปได้ว่า ผู้เรียนจะต้องเรียนคำศัพท์ด้วยความสนุกสนาน จะต้องไม่เกิดความกลัวในการเรียน และจากนั้น ผู้เรียนจะก้าวไปสู่ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของตนเองมีคำศัพท์ที่มีความคิดเกี่ยวกับศัพท์ที่พร้อมจะนำมาใช้โดยไม่มีขอบเขตจำกัด

ตัวอย่างที่จะเห็นต่อไปนี้ คือ บทเรียนที่ใช้ท่าไม้ในการสอนกลุ่มคำเกี่ยวกับ อาชญากรรม โดยใช้ท่าไม้หุ่นเครื่องเพื่อนำผู้เรียนเข้าสู่กิจกรรมอื่น ๆ ของบทเรียนนี้

รายละเอียดของบทเรียนมีดังนี้

1. การแข่งขันแสดงท่าไม้ (Competitive Mime)

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของผู้เรียน
1.1 เมื่อเริ่มต้นกิจกรรม ครูถามผู้เรียนว่า รู้จักคำอะไรบ้างที่เป็นชื่อของอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ โดยการเขียนบนกระดานดำดังนี้ 	ผู้เรียนคงจะให้คำตอบเป็นคำง่าย ๆ เช่น robbery, murder
1.2 ครูทำท่าไม้แสดงความหมายของคำ ที่เขียนไว้บนกระดานดำตามที่ผู้เรียนตอบ หรือคำที่อยู่นอก List 1 หรือ 2 คำเพื่อให้นักเรียนทายว่าเป็นคำอะไร	ผู้เรียนทายคำที่เป็นชื่อของอาชญากรรม จากท่าไม้ที่ครูแสดง
1.3 ครูแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5-6 คน และแจกคำที่เป็นชื่อ อาชญากรรม ที่รวบรวมได้ให้กลุ่มละ 1 คำ และให้แต่ละกลุ่มมาแสดงฉากของอาชญากรรมนั้นๆ เพื่อให้เพื่อนทาย โดยมีข้อบังคับว่าจะต้องเป็นเรื่องที่สมาชิกในกลุ่มทุกคนมีบทบาททำท่าไม้ กลุ่มที่ทายถูกต้อง 1 คะแนน กลุ่มที่สามารถทำท่าของคำที่ไม่มีผู้ใดทายถูกต้องจะได้ 2 คะแนน	ผู้เรียนทำท่าไม้สื่อความหมายของคำนั้นเป็นกลุ่ม

2. สอนชนิดของคำ (Parts of Speech for crime, person and act)

หลังจากที่จบกิจกรรมแข่งขันแสดงทำใบบอกความหมายของคำที่ถือว่าเป็นการอ่านเครื่องแล้ว ครูจะได้ถือโอกาสสอนชนิดของคำ คือ อาชญากรรมชนิดนั้นชื่ออะไร จะเรียกคนทำความผิดว่าอะไร และอะไรคือคำที่บอกการกระทำของคน ๆ นั้น ตามแบบฝึกหัดที่ให้มาดังนี้ (ครูอาจจะอ้างถึงทำใบที่เพิ่งผ่านไปในกิจกรรมแรกที่แต่ละกลุ่มเสนอว่า ผู้ที่ทำความผิดเรียกว่าอะไร การกระทำเรียกว่าอะไร เป็นต้น)

CRIME	PERSON	ACT
bribery		
		kidnap
	blackmailer	
		mug
vandalism		
pickpocketing		
	arsonist	set fire on
forgery		
	burglar	
	murderer	
shoplifting		
		smuggle
	vote buyer	
		assault

ที่เหลือในตาราง 3 ช่องสุดท้าย ให้ไว้สำหรับผู้เรียนคิดคำในกลุ่มนี้มาเพิ่มเติม

3. ทำแบบฝึกหัดเรื่องความหมายของคำศัพท์ที่ได้เรียนมาเพื่อทดสอบว่าผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ได้เห็นในกิจกรรมที่ 2 หรือไม่ โดยให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม จับคู่คำศัพท์กับความหมายที่ให้มา แล้วครูเฉลยคำตอบให้กับทั้งชั้นเรียนภายหลัง

Match the words in Column A with the definitions given in Column B.

Column A

Column B

_____ 1. Bribery	A. Paying a voter to elect a candidate in an election
_____ 2. Kidnapping	B. Deliberately setting fire to something, especially a building
_____ 3. Fraud	C. Stealing from a shop
_____ 4. Blackmail	D. Robbery from a person often with physical violence
_____ 5. Mugging	E. Deliberate destruction of something useful or beautiful on purpose and for no good reason
_____ 6. Vandalism	F. Deliberate and unlawful killing of a person
_____ 7. Picking Pockets	G. Taking goods or people into or out of the country illegally
_____ 8. Arson	H. A physical attack
_____ 9. Forgery	I. Offering money or something valuable to someone in order to persuade them to do something for you
_____ 10. Burglary	J. Immitation of money, documents, painting etc.
_____ 11. Murder	K. Breaking into a building and stealing things
_____ 12. Shoplifting	L. Stealing things from people's pockets, handbags, etc. in public places
_____ 13. Smuggling	M. Taking somebody away by force and demanding money from their family
_____ 14. Vote Buying	N. Gaining money or other benefits by deceit or trickery
_____ 15. Assault	O. Demand for goods or services accompanied by threat to do something unpleasant

4. กิจกรรมการอ่าน เพื่อเสริมความเข้าใจคำศัพท์ที่เรียนไป และเป็นการอ่านเอาเรื่องข่าวสั้น 3 ข่าว โดย ครูให้ผู้เรียนตอบ-คำถามที่เกี่ยวกับแต่ละข่าวอย่างย่อ ๆ

4.1 Five banks robbed in hour

Los Angeles (Reuter)--Los Angeles lived up to its reputation as the US bank robbery capital on Tuesday when five Bank of America branches were held up in little more than an hour.

"We have a lot of bank robberies in this area, but five in one hour at branches of one bank is definitely unusual", said Joanne Wilfert, a spokeswoman for the Federal Bureau of Investigation.

Later in the day, a sixth Bank of America branch was robbed, she said.

No one was hurt and no shots were fired in the Bank of America robberies, and authorities refused to say how much money was stolen.

Type of Crime :

What happened ? _____

How many ? _____

When did it happen ? _____

Where did it happen ? _____

How much money was taken ? _____

4.2 Two men held in arms racket

Ta Phraya-- Rangers arrested two men trying to smuggle war weapons through a checkpoint in this district bordering Cambodia yesterday.

Sathien Harnchana, 18, and Boontan Sawangchuen, 28, were pushing a cart in Tambon Nonmarkmoon when they came to the checkpoint and were told to stop.

The rangers found seven M-16 assault rifles and 12,600 rounds of KA-47 ammunition in a sack.

The rangers quoted both men as saying they were hired by two other men in the same village for 3,000 baht in all to smuggle the weapons from a meeting point near the border. They had been waiting for the arms since midnight.

The two men who allegedly hired them could not be found at the village after apparently hearing of the arrest.

The rangers said there has been a spate of weapons smuggling into Thailand from Cambodia since the United Nations began disarming the Khmer factions.

Type of Crime :

Name of those arrested :

Who caught them ?

Why ?

Who would buy the weapons ?

4.3 Butler accused of sexual harassment

Canberra (UPI) -- Foreign Affairs Minister Senator Gareth Evans yesterday rejected suggestions that Australia's Ambassador to the United Nations, Richard Butler, should stand aside pending the outcome of sexual harassment charges against him.

According to reports in the Australian media yesterday, the charges have been made by a former female secretary and relate to alleged incidents at the Australian Embassy in Bangkok earlier this year. Butler was promoted from Thailand to New York and is Australia's most senior diplomat abroad.

According to the reports, the woman claims Butler made "sexually suggestive comments" to her while she was taking dictation and also placed his hands on her buttocks.

Type of Crime ;

Who was said to have committed the crime ?

What position is he holding ?

Who accused him of this crime ?

What did the woman say Butler did to her ?

สำหรับกิจกรรมนี้ ครูอาจจะสั่งให้ผู้เรียนไปหาข่าวมากลุ่มละ 1 ข่าว แล้วนำมาให้เพื่อนกลุ่มอื่น ๆ อ่าน พร้อมทั้งตั้งคำถามท่อนี้มาด้วย เพราะการที่ผู้เรียนสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้แสดงว่าผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ตนอ่าน

5. การใช้ทำใบเล่าเรื่องอาชญากรรม 1 เรื่อง (Contextualized Mime) ทุกคนในกลุ่มจะต้องมีบทบาทแสดง เมื่อแสดงเสร็จ ให้ผู้เรียนในกลุ่มอื่นเล่าเรื่องราวเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างไร โดยสมมุติชื่อของตัวละครและสถานที่ และครูช่วยด้วยเพื่อให้เรื่องไม่ติดขัด สำหรับกิจกรรมนี้ ครูอาจจะให้กลุ่มที่คิดว่าทำทำไปได้ดีแสดงเพียงกลุ่มเดียว เพื่อเป็นการประหยัดเวลา

6. งานเขียน อาจจะสั่งเป็นงานแต่ละบุคคลหรืองานกลุ่ม โดยมีคำสั่งดังนี้

Write a story about one of the crimes under the following headline :

(ข้อคนทำผิด ให้ผู้เรียนเติมเอง) Denied the Charge.

ผู้เรียนจะต้องเขียนเล่าเรื่องอาชญากรรมสั้น ๆ ว่า เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างไร เมื่อไหร่ที่ไหน มีใครเกี่ยวข้อง จนกระทั่ง ถูกจับมา

mime มีประโยชน์มากตรงที่ผู้สนใจไม่ต้องพูดอยู่เพียงคนเดียว ในการอธิบายคำศัพท์ต่าง ๆ ผู้อ่านจะนำ mime ไปใช้ในการสอนบ้าง ถึงแม้จะไม่ใช้กับกลุ่มคำ อาชญากรรม (crimes) ก็อาจจะใช้ในการสอนกลุ่มคำ อาชีพ (occupations) และงานอดิเรก (hobbies) เป็นต้น คงจะต้องอ้างถึงคำกล่าวของ John Morgan และ Mario Rinvoluceri อีกครั้งหนึ่ง โดยขอเปลี่ยนแปลงดังนี้

'Each word is a world and we ask ... the teacher to help the student to explore this world.

เอกสารอ้างอิง

1. Morgan, John and Rinvoluceri Mario. *Vocabulary*. Hong Kong : Oxford University Press, 1986.
2. Ladousse, Gillian Porter. *Role Play* : Hong Kong : Oxford University Press, 1987.

ABC ไม่ง่ายเหมือน ABC เสียแล้ว?

สมติล ภาณุวงศ์

เรื่อง ABC สำหรับคนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่แล้วถือเป็นหน้าปากคอก เพราะ A B และ C เป็นอักษร 3 ตัวแรกในชุดอักษรภาษาอังกฤษซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 26 ตัว เด็กที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่วันแรกก็รู้จัก ABC กันแล้ว ด้วยเหตุนี้เองในภาษาอังกฤษจึงมีสำนวนพูดเกี่ยวกับคำว่า **ABC** อยู่ 2-3 สำนวน ดังนี้

1. **ABC** หมายถึง ตัวอักษรทั้งหมด ตั้งแต่ A ถึง Z ซึ่งถือเป็นพื้นฐานของการอ่านออกเขียนได้ ABC ในความหมายนี้มีที่ใช้ดังในตัวอย่างว่า *children learning their ABC* หรือ *Does the boy know his ABC?*

อนึ่ง มีข้อควรสังเกตว่า **ABC** ในความหมายนี้อาจเทียบเคียงได้กับคำว่า **alphabet** ซึ่งมาจากชื่ออักษรกรีก 2 ตัวแรก แต่ใช้หมายถึงชุดอักษรของภาษาที่ใช้การประสมสระและพยัญชนะในระบบตัวเขียน เช่น *the Devanagari alphabet* หรือ *the Roman alphabet* นอกจากนี้ยังอาจเทียบเคียงได้กับสำนวนไทยว่า ก ข ซึ่งหมายถึงพยัญชนะตั้งแต่ ก ถึง ข และสำนวนว่า ก ข ไม่กระดิกหู ซึ่งหมายความว่า อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

2. โดยปริยาย **ABC** หมายถึง ความรู้พื้นฐานในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น *the ABC of gardening/cooking* หรือ *An ABC of English Usage* ซึ่งเป็นชื่อหนังสือที่อธิบายวิธีใช้ถ้อยคำที่อาจเป็นปัญหาในภาษาอังกฤษ

3. ใช้ในสำนวนว่า *as easy as ABC* ซึ่งหมายความว่า ง่ายเหมือน ABC

ถึงตรงนี้ท่านผู้อ่านอาจสงสัยว่า ก็ในเมื่อ ABC เป็นเรื่องง่ายๆ เช่นนี้ ไฉนผู้เขียนจึงตั้งชื่อบทความนี้ว่า "ABC ไม่ง่ายเหมือน ABC เสียแล้ว?" ผู้เขียนก็ขอตอบอย่างรวบรัดว่า ABC อาจเป็นเรื่องง่ายสำหรับฝรั่งเจ้าของภาษา แต่สำหรับคนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศกลับมิใช่ของง่ายเลย เพราะแม้แต่ชื่อเรียกตัวอักษรแต่ละตัวเราก็ก็นึกออกเสียงคลาดเคลื่อนและสับสนโดยไม่รู้ตัว ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้ได้แพร่

กระจายในวงกว้างและฝังลึกในความเข้าใจของคนทั่วไปจนยากที่จะแก้ไขได้ ดังที่ผู้เขียนจะอธิบายขยายความต่อไป

ในหนังสือที่สอนวิธีใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษ Underhill (1980, หน้า 19) ได้ตั้งคำถามว่า เหตุใดอักษรทั้ง 26 ตัวในภาษาอังกฤษจึงจำแนกได้เป็น 7 กลุ่ม (ตามแนวดิ่ง) ดังแผนภูมิต่อไปนี้

1	2	3	4	5	6	7
A	B	F	I	O	Q	R
H	C	L	Y		U	
J	D	M			W	
K	E	N				
	G	S				
	P	X				
	T	Z				
	V					

จากนั้นผู้แต่งได้แนะนำให้ผู้ใช้หนังสือตรวจสอบวิธีออกเสียงเรียกชื่อตัวอักษรจากพจนานุกรมแล้วเขียนสัญลักษณ์กำกับไว้ในตาราง (ดังที่ผู้เขียนจะแสดงให้เห็น) ดังต่อไปนี้

1	2	3	4	5	6	7
A /eɪ/	B /bi:/	F /ef/	I /aɪ/	O /əʊ/	Q /kju:/	R /ɑ:/
H /eɪtʃ/	C /si:/	L /el/	Y /waɪ/		U /ju:/	
J /dʒeɪ/	D /di:/	M /em/			W /'dʌblju:/	
K /keɪ/	E /i:/	N /en/				
	G /dʒi:/	S /es/				
	P /pi:/	X /eks/				
	T /ti:/	Z /zed/				
	V /vi:/					

ในหน้า 53 ของหนังสือเล่มเดียวกัน ผู้แต่งได้เฉลยว่าอักษรในแต่ละกลุ่ม (ตามแนวดัง) มีเสียงสระเดียวกัน เช่น กลุ่มที่ 1 มีเสียงสระ /eɪ/ กลุ่มที่ 2 มีเสียงสระ /i:/ ฯลฯ

เมื่อพิจารณาจากวิธีออกเสียงในตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าเป็นวิธีออกเสียงแบบมาตรฐานอังกฤษทั่วไป (General British) หรือที่เรียกกันว่าวิธีออกเสียงแบบ BBC (BBC pronunciation) เพราะเป็นแบบฉบับวิธีออกเสียงของโฆษก BBC นอกจากนี้ยังเป็นวิธีออกเสียงมาตรฐานของคนอังกฤษที่มีการศึกษาในภาคใต้ของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมหาวิทยาลัยชั้นนำเช่น Oxford และ Cambridge ส่วนสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงนี้เป็นระบบสัทอักษรสากล (International Phonetic Alphabet หรือ IPA) การออกเสียงแบบ BBC และการใช้สัทอักษรระบบ IPA นี้ถือเป็นบรรทัดฐานสำคัญที่ชาวอังกฤษใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในสมัยปัจจุบัน (ในบทความนี้ จึงใช้สัทอักษรระบบ IPA เป็นหลัก และใช้ตัวอักษรไทยประกอบเท่าที่อักษรวิธีของไทยจะอำนวย แต่จะยังไม่กล่าวถึงเรื่องอิทธิพลของวรรณยุกต์ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญ ดังที่ผู้เขียนจะชี้แจงในโอกาสต่อไป)

อนึ่ง หากต้องการแสดงวิธีออกเสียงแบบมาตรฐานอเมริกันทั่วไป (General American) ก็คงต้องมีการเปลี่ยนแปลงใน 3 ประเด็น คือ

1. O ออกเสียงว่า /oʊ/ แทนที่จะเป็น /əʊ/
2. R ออกเสียงว่า /ɑːr/ แทนที่จะเป็น /ɑː/
3. Z ออกเสียงว่า /ziː/ แทนที่จะเป็น /zed/

แต่เมื่อพิจารณาถึงการออกเสียงของคนไทยโดยทั่วไป ก็จะได้ข้อสรุปว่า เราออกเสียงกันคลาดเคลื่อนและสับสนกันมากมาย ประเด็น ดังนี้

1. ในภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ /əʊ/ เป็นสระประสม (complex vowel) ของ /ə/ ([เอะ]) กับ /ʊ/ ([อุ]) ส่วนในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน /oʊ/ ก็เป็นสระประสมเช่นกัน คือ /o/ ([โอะ]) กับ /ʊ/ ([อุ]) แต่เราออกเสียงเป็นสระเดี่ยว (simple vowel) เป็น [โอ] ([oː])

2. ในภาษาอังกฤษ /eɪ/ เป็นสระประสมของ /e/ ([เอะ]) กับ /i/ ([อี]) แต่เราออกเสียงเป็นสระเดี่ยวคือ [เอ] ([eː])

3. อักษร Q /kjuː/ ([คยู]) และ W /'dʌbljuː/ ([ดับลยู]) เรามักออกเสียงเพี้ยนไปเป็น [คิว] ([kiʊ]) และ [ดับลิว] ([dʌbliʊ]) แทนที่จะออกเสียงเป็นพยัญชนะกล้ำ

ในแง่ของการสื่อสาร ความคลาดเคลื่อนใน 3 ประเด็นนี้ยังพอจะยอมรับโดยอนุโลมได้ เพราะไม่ถึงกับทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดว่าเป็นเสียงอื่น

4. อักษร H /eɪtʃ/ ([เอช]) เรามักออกเสียงสั้นเป็น [เอ็ช] ([etʃ]) ที่ร้ายยิ่งกว่านั้นคือ แม้แต่ครูอาจารย์ภาษาอังกฤษเองตลอดจนผู้มีการศึกษาในระดับสูงหลายคนก็ออกเสียงผิดเพี้ยนเป็น [เอ็ช] ([hetʃ])

5. สระ /e/ ในภาษาอังกฤษอาจเทียบเคียงได้กับ [เอะ] ในภาษาไทย ชื่อตัวอักษรที่มีสระเสียงนี้ประสมอยู่ ส่วนใหญ่เราออกเสียงถูก คือ F /ef/ ([เอฟ]), M /em/ ([เอ็ม]), N /en/ ([เอ็น]), S

/es/ ([เอ็ส]) และ X /eks/ ([เอ็กส]) ส่วนอักษร L /el/ ([เอ็ล]) และ Z /zed/ ([เซ็ด]) เรามักจะออกเสียงเพี้ยนไปเป็น [แอ็ล] ([æɪ]) และ [แซ็ด] ([zæd]) ตามลำดับ

หลักฐานอ้างอิงที่จะช่วยชี้ชัดในประเด็นนี้มีปรากฏในพจนานุกรมภาษาอังกฤษฉบับมาตรฐานโดยทั่วไป ทั้งของสำนักพิมพ์อังกฤษและสำนักพิมพ์อเมริกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Wells (1990, หน้า 397) ได้ให้คำพ้องเสียงกำกับวิธีออกเสียงชื่อเรียกอักษร L /el/ ไว้ว่า **ell** ซึ่งออกเสียงว่า /el/ ([เอ็ล]) เช่นกัน ส่วนชื่อฝรั่งเศสชาย คือ **Al** ซึ่งย่อมาจาก **Albert** นั้นออกเสียงว่า /æɪ/ ([แอ็ล]) (หน้า 19 ในเล่มเดียวกัน) จึงเห็นได้ว่า /e/ กับ /æ/ เป็นคนละหน่วยเสียงกัน

อีกหนึ่ง พยางค์ /el/ นี้มีปรากฏในคำทั่วไปในภาษาอังกฤษ เช่น **elf** /elf/, **elm** /elm/, และ **else** /els/ คนที่เรียกอักษร L ว่า แอล กลับออกเสียงคำต่างๆ เหล่านี้ด้วยเสียงสระ เอะ เป็น [เอ็ลฟ], [เอ็ลม], และ [เอ็ลส] ตามลำดับ

ส่วนอักษร Z นั้นต้องออกเสียงว่า /zed/ (ดังเช่นที่ปรากฏใน Wells, 1990 หน้า 800) คำว่า **zed** ("ชื่ออักษร Z") นี้มีปรากฏในคู่เทียบเสียง (minimal pair) ร่วมกับคำว่า **said** /sed/ ในหนังสือสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษทั่วไป เช่น O'Connor (1989, หน้า 40) ได้แสดงคู่เทียบเสียงเพื่อให้ฝึกเฉพาะเสียงที่แตกต่างกันเพียงเสียงเดียวระหว่าง /s/ กับ /z/ ดังนี้ **Sue — zoo, said — zed, seal — zeal** ฯลฯ

6. อักษร I /ai/ ต้องออกเสียงว่า [อาย] คือมีเสียงสัมผัสกับชื่อเรียกอักษร Y /wai/ ซึ่งออกเสียงว่า [วาย] แต่เรามักออกเสียงลักลั่น โดยเรียกอักษร I ว่า [ไอ] ในขณะที่เรียกออกเสียงเรียกอักษร Y ว่า [วาย]

สำหรับวิธีออกเสียงเรียกอักษร I นั้น Wells (1990, หน้า 353) ได้ให้คำพ้องเสียงกำกับไว้ว่า **eye** ซึ่งเราก็ออกเสียงถูกว่า [อาย] นอกจากนี้ยังมีหลักฐานปรากฏในชื่อถนนสายหนึ่งในกรุงวอชิงตัน ดีซี ว่า **I Street** ซึ่งบางครั้งฝรั่งเศสอเมริกันจะเขียนเป็น **Eye Street** แทน

ในภาษาอังกฤษ หน่วยเสียง (phoneme) คือ /ai/ อาจออกเสียงได้ 2 แบบ (กล่าวคือมี allophone 2 ตัว) คือ [aɪ] ([ไอ]) และ [aɪɪ] ([อาย]) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน Gimson, 1980) โดยมีหลักอยู่ว่า

(1) ถ้ามีเสียงพยัญชนะอโฆษะ (voiceless consonant) อยู่ท้ายเสียงนี้ /ai/ ก็จะออกเสียงสั้นเป็น [aɪ] เช่น **ice, tight, height, life** และ **like**

(2) ถ้ามีเสียงพยัญชนะโฆษะ (voiced consonant) ต่อท้าย /ai/ ก็จะออกเสียงยาวเป็น [aɪɪ] เช่น **eyes, tide, hide, live (adj.), bribe** และ **isle**

(3) ถ้าไม่มีเสียงพยัญชนะใดๆ ต่อท้ายเลย /ai/ ก็จะออกเสียงยาวเป็น [aɪɪ] เช่นกัน เช่น **die, my, eye, high** และ **pi**

ความคลาดเคลื่อนในประเด็นต่างๆ ที่แสดงมานี้ เมื่อมองในแง่หนึ่ง ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้แค่ระดับพื้นฐานในภาษาอังกฤษ จึงไม่น่าจะสลักสำคัญแต่อย่างใด แต่เมื่อมองในอีกแง่หนึ่ง กลับสะท้อนให้เห็นถึงความละเลยในระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่เห็นความสำคัญของการออกเสียงให้ถูกต้อง เพราะเมื่อเรียนหรือสอนกันไม่ถูกต้องตั้งแต่เริ่มต้นเสียแล้ว โอกาสที่จะแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องในภายหลัง

ย่อมเป็นไปได้ยากยิ่ง ปรากฏการณ์ที่พบเห็นบ่อยในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยวาจาก็คือ การพูดคนละเรื่องเดียวกัน กล่าวคือ การที่คนไทยพูดกับฝรั่งเจ้าของภาษาไม่รู้เรื่อง นอกจากสืบเนื่องจากปัญหาเรื่อง ไวยากรณ์ ศัพท์และสำนวนแล้ว ในหลายๆ สถานการณ์อาจสืบเนื่องมาจากการออกเสียงไม่ถูกต้องนั่นเอง เมื่อเจ้าของภาษาออกเสียงถูกต้อง เรากลับฟังไม่เข้าใจเพราะเคยชินกับวิธีออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง และในทางกลับกัน เมื่อเราออกเสียงไม่ถูกต้อง เจ้าของภาษาที่ไม่คุ้นเคยกับวิธีออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง ก็อาจฟังไม่เข้าใจเช่นกัน ทั้งๆ ที่ต่างก็กำลังพูดถึงสิ่งเดียวกัน

ความคลาดเคลื่อนในการเรียกชื่อตัวอักษรภาษาอังกฤษนี้นอกจากจะได้ยินได้ฟังในแวดวงการสอนภาษาอังกฤษแล้ว ยังอาจพบเห็นได้ในการทับศัพท์คำที่มาจากภาษาอังกฤษแม้แต่ในหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (หน้า 16) ก็มีข้อกำหนดให้เขียนชื่อตัวอักษร 26 ตัว เป็นภาษาไทยดังนี้

A = เอ	B = บี	C = ซี	D = ดี
E = อี	F = เอฟ	G = จี	H = เอช
I = ไอ	J = เจ	K = เค	L = แอล
M = เอ็ม	N = เอ็น	O = โอ	P = พี
Q = คิว	R = อาร์	S = เอส	T = ที
U = ยู	V = วี	W = ดับเบิลยู	X = เอกซ์
Y = วาย	Z = แซด		

ในการกำหนดหลักเกณฑ์การทับศัพท์นี้ คงต้องยอมรับว่ามีข้อจำกัดอยู่มาก เพราะเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษกับภาษาไทยมีทั้งที่คล้ายกันและต่างกัน เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย เช่น /dʒ/, /v/ และ /z/ เมื่อมาปรากฏในชื่อเรียกตัวอักษร ในการทับศัพท์เราจึงทำได้แต่เพียงเลือกตัวพยัญชนะไทยที่ออกเสียงได้ใกล้เคียงมาแทนเท่านั้น กล่าวคือ ใช้ จ แทน /dʒ/, ใช้ ว แทน /v/ และ ใช้ ซ แทน /z/ ในชื่อเรียกตัวอักษร G, J, V และ Z ตามลำดับ ส่วนรูปและเสียงสระไทยที่ใช้ในการทับศัพท์ก็นิยมเลือกรูปที่ทั้งออกเสียงใกล้เคียงและอ่านง่ายด้วย เช่น ใช้ เอ แทน /eɪ/ และ โอ แทน /oʊ/ หรือ /oʊ/

แม้กระนั้นก็ตาม ผู้เขียน* เห็นว่า หลักเกณฑ์ดังกล่าวยังสามารถปรับปรุงให้รัดกุมยิ่งขึ้นเท่าที่อักษรวิธีของไทยจะอำนวยให้ และไม่ขัดต่อความรู้สึกของผู้ใช้ภาษาไทยจนเกินไป ดังนี้

* ผู้เขียนมีชื่อปรากฏเป็นอนุกรรมการปรับปรุงหลักเกณฑ์การทับศัพท์อยู่ด้วย แต่ไม่ได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นเพื่อท้วงติง เนื่องจากได้ลาออกจากตำแหน่งไปก่อน เพื่อเดินทางไปศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ เมื่อ พ.ศ. 2524

1. สำหรับอักษร F, S และ X ควรเขียนว่า เอฟ, เอส และเอ็กซ์ ตามลำดับ เพื่อให้เห็นว่ามีเสียงสระสั้น เหมือนกับ เอ็ม (M) และ เอ็น (N) และเพื่อให้ต่างจาก เอช (H) ซึ่งมีสระเสียงยาว ในกรณีของ เอ็กซ์ (X) ควรใช้ ส์ แทน ช์ เพื่อให้สอดคล้องกับเอส (S) ซึ่งใช้ ส เป็นตัวสะกด และสอดคล้องกับคำว่า ฟิสิกส์ (physics)

2. สำหรับอักษร L และ Z ควรเขียนว่า เอ็ล และ เซ็ด ตามลำดับ โดยใช้สระอะ ให้เหมือนกับ เอ็ม (M) และ เอ็น (N)

3. สำหรับอักษร I ควรเขียนว่า อาย เพื่อให้เห็นว่ามีเสียงสระยาว ให้เหมือนกับวาย (Y)

4. สำหรับอักษร Q คงจะต้องเขียนแบบเดิมคือ คิว แม้จะเพี้ยนจากวิธีออกเสียงในภาษาอังกฤษไปบ้าง ก็ยังพอจะยอมรับได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับของการทับศัพท์ ในทำนองเดียวกัน สำหรับอักษร W ควรเขียนว่า ดับบลิว ให้ล้อกับ คิว (Q) เพราะน่าจะช่วยให้ออกเสียงได้ใกล้เคียงกับวิธีออกเสียงในภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น หากเขียนว่า ดับเบิลยู ก็จะมีคนออกเสียงว่า [ดับเบิ้ลยู] ซึ่งคลาดเคลื่อนไปจากภาษาอังกฤษมากจนเกินไป

การปรับปรุงเกณฑ์การทับศัพท์ในส่วนที่เป็นชื่อเรียกตัวอักษรอาจสรุปให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นโดยเทียบกับข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องในตารางต่อไปนี้

ตัวอักษร	วิธีออกเสียง	คำอังกฤษที่ใช้แทน	ทับศัพท์ตามเกณฑ์เดิม	ทับศัพท์ตามเกณฑ์ใหม่
A	/eɪ/	-	เอ	เอ
B	/biː/	bee	บี	บี
C	/siː/	cee	ซี	ซี
D	/diː/	dee	ดี	ดี
E	/iː/	-	อี	อี
F	/ef/	ef	เอฟ	เอ็ฟ
G	/dʒiː/	gee	จี	จี
H	/eɪtʃ/	aitch	เอช	เอช
I	/aɪ/	-	ไอ	อาย
J	/dʒeɪ/	jay	เจ	เจ
K	/keɪ/	kay	เค	เค
L	/el/	el	แอล	เอ็ล
M	/em/	em	เอ็ม	เอ็ม
N	/en/	en	เอ็น	เอ็น
O	/əʊ/, /oʊ/	-	โอ	โอ
P	/piː/	pee	พี	พี
Q	/kjuː/	cue	คิว	คิว
R	/ɑː/, /ɑːr/	ar	อาร์	อาร์
S	/es/	es	เอส	เอ็ส
T	/tiː/	tee	ที	ที
U	/juː/	-	ยู	ยู
V	/viː/	vee	วี	วี
W	/ˈdʌbljuː/	double-u	ดับเบิลยู	ดับบลิว
X	/eks/	ex	เอกซ์	เอ็กส์
Y	/waɪ/	-	วาย	วาย
Z	/zed/, /ziː/	zed, zee	แซด	เซ็ด

การที่ผู้เขียนต้องกล่าวพาดพิงถึงหลักเกณฑ์การทับศัพท์ซึ่งเป็นเรื่องของการเขียนและมีใช่เรื่องของการพูดก็เพราะว่า หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถานดังกล่าวข้างต้นสะท้อนถึงวิธีการออกเสียงของคนไทยทั่วไปเป็นอย่างดี เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ ต้องการชี้ให้เห็นว่าในการเรียนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา ส่วนใหญ่เรามักจะเรียนจากการอ่านมากกว่าการฟัง ในการฟังก็เป็นการฟังสิ่งที่ผู้สอนออกเสียงเองมากกว่าฟังจากแถบบันทึกเสียงในการสอนภาษาที่ได้มาตรฐาน แม้กระทั่งในการฝึกออกเสียง ผู้สอนก็มักจะสอนผู้เรียนตั้งแต่ชั่วโมงแรกๆ ให้หัดอ่านออกเสียงโดยดูจากตัวสะกด พร้อมทั้งให้กฎเกณฑ์อย่างหละหลวมประกอบว่า ถ้าเขียนอย่างนี้ ก็ต้องออกเสียงอย่างนี้ จากนั้นผู้เรียน (รวมทั้งผู้สอนเองซึ่งถูกสอนมาด้วยวิธีเดียวกัน) ก็อาศัยกฎเกณฑ์ที่หละหลวมนั้นคาดเดาวิธีออกเสียงคำต่างๆ โดยที่ไม่เคยเฉลียวใจหรือพยายามตรวจสอบดูว่าถูกต้องหรือไม่ เมื่อกระบวนการเรียนการสอนดำเนินมาเช่นนี้เป็นเวลาหลายสิบปี และมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มแรกทั้งในการออกเสียงของผู้สอนเอง และกฎเกณฑ์ที่ผู้สอนแนะนำให้ผู้เรียน ข้อผิดพลาดต่างๆ จึงสืบทอดกันมาถึงปัจจุบัน จนยากที่จะแก้ไขได้

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่า สถานการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีน่าจะช่วยเอื้อให้ผู้เรียนในยุคปัจจุบันสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ผลยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการออกเสียง เพราะผู้เรียนมีโอกาสรับฟังข่าวสารภาษาอังกฤษจากวิทยุและโทรทัศน์ มีโอกาสฝึกการออกเสียงจากแถบบันทึกเสียงและวีดิทัศน์ที่ใช้ในการสอนภาษา และมีโอกาสติดต่อสื่อสารด้วยวาจากับเจ้าของภาษาโดยตรง ในแง่ของหลักสูตรภาษาอังกฤษ ก็น่าจะหันมาใส่ใจในเรื่องการออกเสียงให้มากขึ้นกว่าเดิม ตั้งแต่ชั่วโมงแรกที่เรียน ABC เลยทีเดียว ในการแก้ไขปรับปรุงนี้ มีประเด็นที่ควรพิจารณาดังต่อไปนี้

1. ต้องรณรงค์ให้ผู้สอนและผู้เรียนภาษาอังกฤษทุกระดับตระหนักถึงปัญหา
2. ส่งเสริมการใช้สื่อโสตทัศนในการสอนภาษาให้มากขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แถบบันทึกเสียงในการสอนการออกเสียงที่ถูกต้องและได้มาตรฐาน
3. ส่งเสริมการใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษล้วนที่ได้มาตรฐาน ในการตรวจสอบวิธีออกเสียง แม้กระทั่งคำธรรมดาสามัญที่คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าออกเสียงถูกต้องแล้ว ก็อาจออกเสียงผิดโดยไม่รู้ตัวก็ได้
4. การแนะนำหลักเกณฑ์เรื่องตัวสะกดกับวิธีออกเสียงยังเป็นสิ่งจำเป็นอยู่ แต่ตัวผู้สอนเองจำต้องศึกษาเรื่องนี้อย่างจริงจังและเข้าใจให้ถูกต้องเสียก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องย้าให้ผู้เรียนตระหนักว่า ตัวสะกดอย่างเดียวกัน อาจมีวิธีออกเสียงได้หลายอย่าง และในทำนองเดียวกัน เสียงเดียวกัน ก็อาจเขียนด้วยตัวสะกดได้หลายอย่างเช่นกัน
5. โดยหลักการ เราควรมุ่งให้ผู้เรียนฝึกฝนการออกเสียงให้ถูกต้องหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด แม้ต้องยอมรับความจริงว่า ในทางปฏิบัติอาจไม่สามารถบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ในทางตรงข้าม หากผู้สอนปล่อยปละละเลยให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงเองตามยถากรรมดังที่เป็นอยู่ในสภาพปัจจุบัน คุณภาพในการพูดภาษาอังกฤษก็คงไม่มีโอกาสที่จะปรับปรุงให้ดีขึ้นได้

จากข้อเท็จจริงและสภาพปัญหาดังที่ได้นำมาเสนอทั้งหมดนี้ ท่านผู้อ่านก็คงจะสรุปเช่นเดียวกับผู้เขียนได้ว่า “ABC ไม่ง่ายเหมือน ABC เสียแล้ว!”

หนังสืออ้างอิง

ราชบัณฑิตยสถาน. 2532. *หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.

Cowie, A.P. (ed.). 1989. *Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English*. 4th edition. Oxford: Oxford University Press.

Gimson, A.C. 1980. *An Introduction to the Pronunciation of English*. 3rd edition. London: Edward Arnold.

Mish, Frederick (ed.). 1983. *Webster's Ninth New Collegiate Dictionary*. Springfield, MA: Merriam-Webster.

O'Connor, J.D. 1989. *Sounds English*. London: Longman.

Underhill, Adrian. 1980. *Use Your Dictionary*. Oxford: Oxford University Press.

Wells, J.C. 1990. *Longman Pronunciation Dictionary*. London: Longman.

การวิเคราะห์หาความลำเอียง ของข้อทดสอบ 3 วิธี

สุวัฒน์ สุขมลสันต์

การวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อ เพื่อพัฒนาแบบทดสอบให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้นนั้นสามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น ใช้รูปแบบประเพณีนิยม (classical model) รูปแบบราสช์ (Rasch Model) และรูปแบบโลจิส (Logistic Model) แต่วิธีการใหม่ที่เพิ่งได้รับความสนใจอย่างจริงจังเมื่อประมาณ ปี ค.ศ. 1970 คือการวิเคราะห์หาความลำเอียง (item bias) ของข้อทดสอบ (Berk, 1982 : 1) ปัจจุบันนี้นักทดสอบได้นำวิธีการทางสถิติหลายวิธีมาใช้ในการวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบ แต่วิธีที่ได้รับความนิยมมากมี 3 วิธีคือ

1. วิธีกำหนดจุดเดลต้า (Delta-Plot Method)
2. วิธีทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนระหว่างกลุ่มด้วยไคสแควร์ (Chi-square Method)
3. วิธีการตอบสนองของข้อทดสอบ ชนิด 3 พารามิเตอร์ (Three-parameter Logistic Method)

เพื่อให้ผู้อ่านที่สนใจสามารถทำการวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบได้โดยง่าย ผู้เขียนใคร่ขอแนะนำวิธีการสำหรับการวิเคราะห์ทั้ง 3 ดังกล่าวแล้ว ดังต่อไปนี้

1. วิธีกำหนดจุดเดลต้า (Delta-Plot Method)

ก. แนวคิด

การวิเคราะห์วิธีนี้มีความเชื่อว่าความลำเอียงของข้อทดสอบหมายถึงข้อทดสอบที่มีค่าความยากง่ายหรือเดลต้า (Δ) ของผู้สอบแต่ละกลุ่มเรียงลำดับแตกต่างกัน

ข. เกณฑ์การตัดสินความลำเอียง

การจะทราบว่าข้อทดสอบใดมีความลำเอียงหรือไม่ ตัดสินจากระยะตั้งฉากของคู่อันดับเดลต้า (Δ) ไปยังเส้นแกนหลัก (d) ว่ามากกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ ในทางปฏิบัติยังไม่มีเกณฑ์ที่แน่นอน นักทดสอบบางท่านใช้เกณฑ์ $d = \pm 2S_d$ หรือ $d = \pm 1.964S_d$ สำหรับความเชื่อมั่น (reliability) ร้อยละ 95 และ $d = \pm 3S_d$ หรือ $d = \pm 2.64S_d$ สำหรับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 รวมทั้งบางท่านใช้ $d = \pm 0.75$ z-score unit หรือ $d = \pm 1.5$ z-score unit เป็นต้น (Augoff, 1982 : Osterlind, 1963 : 35)

ค. ขั้นตอนการวิเคราะห์

การวิเคราะห์หาความลำเอียงวิธีนี้เป็นวิธีที่ง่ายที่สุด เสียเวลาน้อยที่สุด แต่เป็นวิธีที่มีลักษณะอนุรักษ์มากที่สุด (most conservative method) การวิเคราะห์ทำได้ดังนี้

1. แบ่งกระดาษคำตอบแบบทดสอบ (ปรนัย) ออกเป็น 2 กลุ่ม ตามที่ผู้ศึกษาต้องการศึกษาความลำเอียง เช่น ถ้าต้องการศึกษาความลำเอียงของข้อทดสอบต่อเพศ ก็แบ่งกระดาษคำตอบของผู้สอบออกเป็น 2 กลุ่มคือ กระดาษคำตอบของผู้สอบเพศชายและเพศหญิง

2. นำคำตอบของผู้สอบแต่ละกลุ่มไปวิเคราะห์ข้อทดสอบตามรูปแบบประเพณีนิยม (classical model) เพื่อหาค่าความยากง่ายของข้อทดสอบ คือค่า p แล้วจึงแปลงค่า p เป็นค่าเดลต้า (Δ) ซึ่งเป็นค่าความยากง่ายอีกชนิดหนึ่ง โดยอาจใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ชื่อ ITEMX ถ้าใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ หรือใช้โปรแกรม CTIA ถ้าใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ (ผู้สนใจอาจศึกษาจาก สุพรรณ สุขมลสันต์, 2533; 2534 a)

3. บันทึกค่า Δ ของข้อทดสอบแต่ละข้อและของแต่ละกลุ่มลงในแผ่น diskette เพื่อใช้กับเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์

4. ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ชื่อ BIAS ตามที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้น ทำการคำนวณหาระยะห่างของคู่อันดับ เดลต้าไปยังแกนหลัก (d) โดยอาศัยสูตรดังนี้ (Osterlind, 1983 : 34) คือ

$$d_i = \frac{bx_i + a - Y_i}{\sqrt{b^2 + 1}}$$

$$a = M_x - bM_y$$

$$b = \frac{(\sigma_y^2 - \sigma_x^2) \pm \sqrt{(\sigma_y^2 - \sigma_x^2)^2 + 4r_{xy}^2 \sigma_x^2 \sigma_y^2}}{2r_{xy} \sigma_x \sigma_y}$$

ในเมื่อ d_i = ระยะห่างตั้งฉากจากคู่อันดับเดลต้าของข้อทดสอบข้อที่ i ไปยังแกนหลัก

x, y = ค่าเดลต้าของข้อทดสอบข้อที่ i จากกลุ่มที่ 1 และ 2

a = ค่าที่ตัดแกน y

b = ค่าความชันของ slope

M_x, M_y = ค่าเฉลี่ยของค่าเดลต้าของกลุ่มที่ 1 และ 2

σ_x, σ_y = ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเดลต้าของกลุ่มที่ 1 และ 2

r_{xy} = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของค่าเดลต้าของกลุ่มที่ 1 และ 2

5. คำนวณค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระยะห่างตั้งฉาก จากสูตร

$$S_d = \sqrt{1 - r_{xy}}$$

6. กำหนดเกณฑ์การตัดสินความลำเอียง เช่น ในกรณีความเชื่อมั่นในการตัดสินร้อยละ 95 อาจใช้เกณฑ์ = $d = 1.96 S_d$ เป็นต้น

7. เปรียบเทียบค่า d ที่คำนวณได้จากข้อ 4 กับเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นในข้อ 6 ถ้าข้อทดสอบข้อใดมีค่า $d >$ เกณฑ์ แสดงว่าเป็นข้อที่มีความลำเอียง ข้อทดสอบข้อใดที่ค่า d เป็นค่า + แสดงว่า ข้อทดสอบนั้นลำเอียงต่อผู้สอบในกลุ่มแนวตั้ง (ผู้สอบในกลุ่มแนวตั้งเสียเปรียบ) แต่ถ้าค่า d เป็น - แสดงว่าข้อทดสอบนั้นลำเอียงต่อผู้สอบในกลุ่มแนวนอน (ผู้สอบในกลุ่มแนวนอนเสียเปรียบ)

8. ผู้ที่ทำการศึกษามักจะใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ชื่อ SPSS หรือ SPSS/PC ทำการ Plot กราฟ ค่าเดลต้าของแบบทดสอบทั้งฉบับ เพื่อศึกษาการกระจายของค่าเดลต้าว่ามีลักษณะอย่างไร และจะพบว่าข้อที่ลำเอียงคือข้อที่อยู่ห่างจากแกนหลักกว่าข้ออื่นๆ (อาจจะ plot ค่าเดลต้าด้วยมือเองก็ได้)

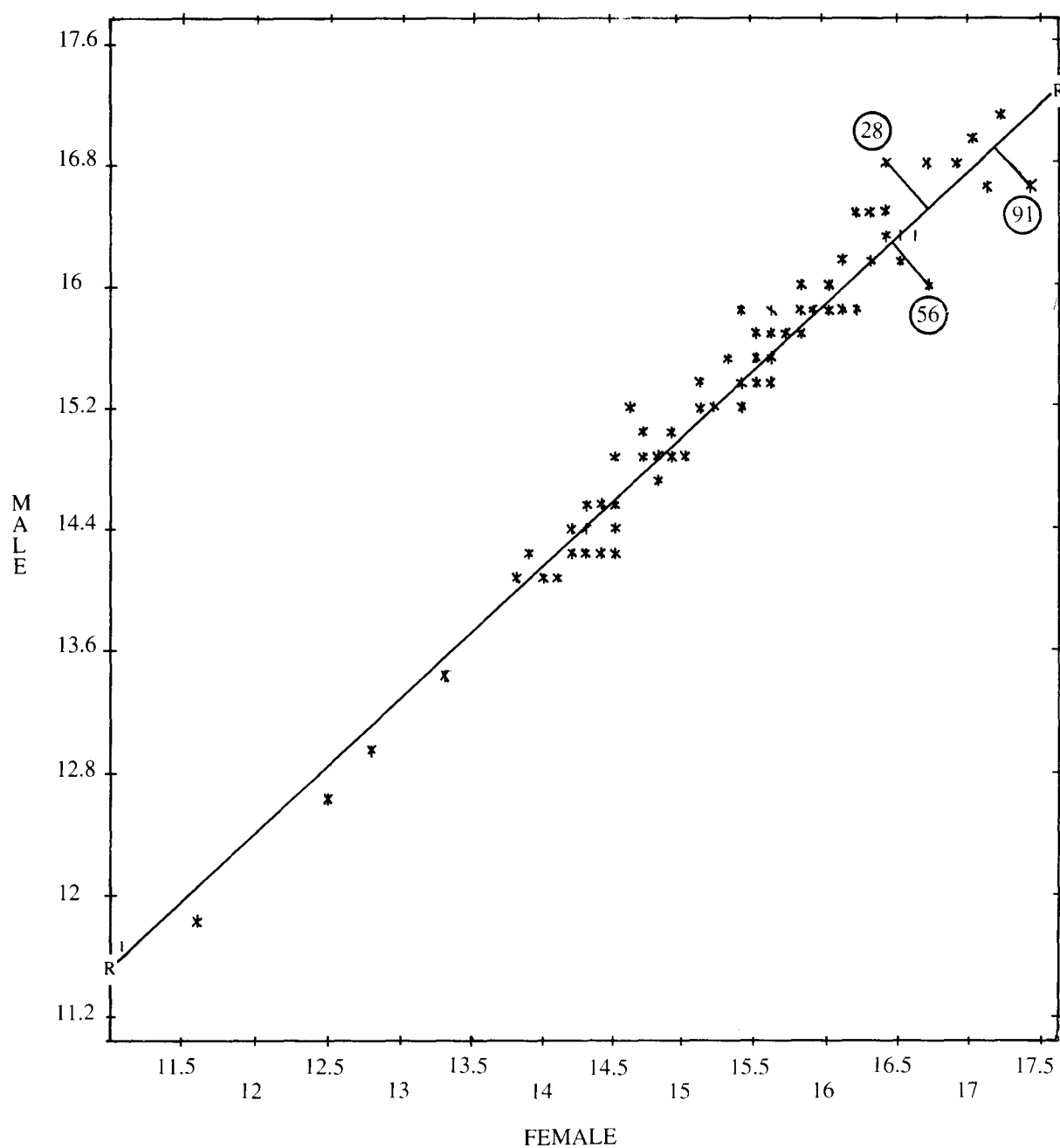
ง. ตัวอย่างผลการวิเคราะห์

ความลำเอียงของข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัยชุด กข. ปี พ.ศ. 2531 ซึ่งวิเคราะห์จากข้อมูลจริง มีลักษณะดังนี้ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2536 ; ภาคผนวก ง)

ตัวอย่างที่ 1 : ลักษณะของกราฟและระยะห่างตั้งฉากจากแกนหลัก (d_1)

กรณีของแบบทดสอบภาษาอังกฤษชุด กข. ปี 2531

PLOT OF MALE WITH FEMALE

2. วิธีทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนระหว่างกลุ่มด้วยไคสแควร์ (Chi-square Method)

ก. แนวคิด

การวิเคราะห์วิธีนี้มีความเชื่อมั่น ความลำเอียงของข้อทดสอบ หมายถึง ข้อทดสอบซึ่งผู้สอบที่ได้คะแนนในช่วงระดับคะแนนเดียวกัน (ผู้สอบมีความสามารถในระดับเดียวกัน) มีสัดส่วนของการตอบข้อทดสอบถูกหรือผิดแตกต่างกัน เนื่องจากกลุ่มที่แตกต่างกัน (Shepard, 1982 : 23)

ข. เกณฑ์การตัดสินใจความลำเอียง

ใช้ระดับความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของสัดส่วนของการตอบถูกหรือผิดข้อทดสอบแต่ละข้อ ซึ่งอาจเป็น $\alpha = 0.05$ หรือ 0.01 แล้วแต่ความต้องการของผู้ต้องการศึกษา

อนึ่ง เกณฑ์การตัดสินใจดังกล่าวอาจมีความเข้มงวดแตกต่างกันตามจำนวนกลุ่มระดับความสามารถของผู้สอบ แต่ละกลุ่มที่ผู้ศึกษาต้องการหาความลำเอียงของข้อทดสอบ กล่าวคือหากแบ่งผู้สอบเพศชายออกเป็น 3 กลุ่มตามระดับความสามารถ เกณฑ์การตัดสินใจมีความเข้มงวดน้อยกว่าการแบ่งผู้สอบนั้นออกเป็น 5 กลุ่ม ทั้งนี้เพราะระดับความมีนัยสำคัญของ χ^2 -test เมื่อปรับค่าความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 แล้วคือ

$$\alpha = \frac{1}{j} \alpha_t$$

ในเมื่อ α_t = ระดับนัยสำคัญรวม

α = ระดับนัยสำคัญที่ปรับค่า type I error แล้ว

ดังนั้น หากว่าเราแบ่งผู้สอบแต่ละกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่มย่อยตามระดับความสามารถ เกณฑ์การตัดสินใจความลำเอียงก็คือ $\chi^2_{1,0.017} = 5.7242$

ค. ขั้นตอนการวิเคราะห์

การวิเคราะห์หาความลำเอียงวิธีนี้ ยุ่งยากกว่าวิธีที่ 1 เพราะมีการคำนวณหลายขั้นตอนมากกว่า แต่เป็นวิธีที่มีความไว (sensitive) มากกว่าวิธีที่ 1 และที่สำคัญมากก็คือ เป็นวิธีที่มีเกณฑ์ในการตัดสินใจแน่นอนมากกว่า การวิเคราะห์ทำได้ดังนี้

1. แบ่งกระดาษคำตอบแบบทดสอบออกเป็น 2 กลุ่ม ในลักษณะเดียวกับข้อที่ 1 ของวิธีที่ 1
2. นำกระดาษคำตอบไปตรวจให้คะแนน แล้วพิจารณาแบ่งผู้สอบออกเป็นกลุ่มย่อย โดยอาศัยคะแนนรวมเป็นเกณฑ์ การจะแบ่งผู้สอบออกเป็นกี่กลุ่มย่อยอาจพิจารณาเช่นเดียวกับการกำหนดระดับคะแนน (“ตัดเกรด”) ข้อควรคำนึงก็คือ แต่ละกลุ่มย่อยควรมีผู้ตอบข้อทดสอบแต่ละข้อไม่น้อยกว่า 5 คน (ซึ่งเป็นข้อตกลงเบื้องต้นอย่างหนึ่งของ χ^2 -test) หรือไม่ก็ต้องใช้วิธีการปรับแก้ค่า χ^2
3. ใช้เกณฑ์เดียวกันกับข้อ 2 แบ่งผู้สอบอีกกลุ่มหนึ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ซึ่งจะได้จำนวนกลุ่มย่อยเท่ากัน
4. บันทึกผลการตอบข้อทดสอบแต่ละข้อของแต่ละกลุ่มลงแผ่น diskette หรือ computer tape
5. นำข้อมูลที่บันทึกแล้วไปวิเคราะห์ โดยอาจใช้โปรแกรมย่อย ชื่อ Crosstabs ของโปรแกรม SPSS หรือ SPSS/PC การวิเคราะห์ให้ใช้การหาค่า χ^2 ระหว่างกลุ่ม (1, 2) $\times$ กลุ่มย่อย i (ถูก, ผิด) ตามจำนวนครั้งของกลุ่มย่อย
6. เปรียบเทียบค่า χ^2 ที่คำนวณได้จากข้อ 5 กับเกณฑ์ที่กำหนดขึ้น เช่นในกรณีนี้แบ่งผู้สอบแต่ละกลุ่มเป็น 3 กลุ่มย่อย เกณฑ์ก็คือ ค่า 5.7242 หากค่า χ^2 ของกลุ่มใด > เกณฑ์ แสดงว่าข้อทดสอบข้อนั้น มีความลำเอียงต่อผู้สอบกลุ่มนั้น

ง. ตัวอย่างผลการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อทดสอบเพื่อหาความลำเอียงโดย Chi-square Method อาจทำได้หลายวิธี แต่วิธีที่ได้กล่าวมาแล้วเรียกว่า Marascuilo Method One ซึ่งผลการวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ชุด กข. ปี พ.ศ. 2531 ข้อ 4 จากข้อมูลจริงมีลักษณะดังนี้ (สุพรรณ สุกมลสันต์ , 2534b : ภาคผนวก ง)

ตัวอย่างที่ 2 การคำนวณหาความลำเอียงของข้อทดสอบ โดยวิธี Chi-square Method (ข้อที่ 4 ชุด กข. ปี 2531)

กลุ่มคะแนนต่ำ

	ชาย	หญิง	รวม
ผิด	705	597	1302
	5401	45.9	50.0
	52.4	47.4	
ถูก	641	662	1303
	49.2	50.8	50.0
	47.6	52.6	
รวม	1346	1259	26.5
	51.7	48.2	100.0

$$\chi^2 = 6.2017$$

กลุ่มคะแนนปานกลาง

	ชาย	หญิง	รวม
ผิด	601	611	1212
	49.6	50.4	55.7
	56.1	55.3	
ถูก	470	494	964
	48.8	51.2	44.3
	43.9	44.7	
รวม	1071	1105	2176
	49.2	50.8	100.0

$$\chi^2 = 0.1173$$

กลุ่มคะแนนสูง

	ชาย	หญิง	รวม
ผิด	228	268	496
	46.0	54.0	40.7
	39.1	42.1	
ถูก	355	368	723
	49.1	50.9	59.3
	60.9	57.9	
รวม	583	636	1219
	47.8	52.2	100.0

$$\chi^2 = 1.0352$$

การตัดสินใจ

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{เกณฑ์การตัดสินใจ} = \frac{\alpha}{k} = \frac{0.05}{3} = 0.0167$$

$$\text{และ } \chi^2_{1,00167} = 5.7246$$

ดังนั้น ข้อทดสอบข้อที่ 4 มีความลำเอียงต่อผู้สมัครสอบเพศชาย (เนื่องจากอัตราส่วนของผู้ที่ตอบถูกเป็นผู้สมัครสอบเพศชายน้อยกว่าเพศหญิง ทั้ง ๆ ที่เป็นผู้ที่มีคะแนนรวมอยู่ในกลุ่มคะแนนรวมเดียวกัน)

3. วิธีการตอบสนองของข้อทดสอบชนิด 3 พารามิเตอร์ (Three-parameter Logistic Method)

ก. แนวคิด

การวิเคราะห์วิธีนี้มีความเชื่อว่าความลำเอียงของข้อทดสอบหมายถึงข้อทดสอบซึ่งผู้สอบที่มีระดับความสามารถเท่ากันมีโอกาสตอบข้อทดสอบได้ถูกต้องแตกต่างกัน เนื่องจากมาจากกลุ่มที่แตกต่างกัน

ข. เกณฑ์การตัดสินใจความลำเอียง

เกณฑ์การตัดสินใจของการวิเคราะห์วิธีนี้ยังไม่แน่นอน แต่จากงานวิจัยที่ค้นพบจะใช้ค่าดัชนีแสดงพื้นที่ระหว่างโค้งลักษณะของข้อทดสอบ (Item Characteristic Curve : ICC) ของผู้ตอบจากกลุ่มที่แตกต่างกันตามเกณฑ์ดังนี้ (Rudner. 1977 อ้างจาก ทศนีย์ พิรมนตรี, 2530 : 9) คือ

1. $\phi < 0.40$ แสดงว่าข้อทดสอบมีความลำเอียงน้อย
2. $0.40 < \phi < 0.70$ แสดงว่าข้อทดสอบมีความลำเอียงปานกลาง
3. $\phi > 0.70$ แสดงว่าข้อทดสอบมีความลำเอียงมาก

แต่อย่างไรก็ตาม ยังไม่ปรากฏว่ามีงานวิจัยใด ที่กล่าวว่าความลำเอียงระดับใดจึงถือว่ามีนัยสำคัญ

ค. ขั้นตอนการวิเคราะห์

การวิเคราะห์หาความลำเอียงวิธีนี้เป็นวิธีที่ซับซ้อนที่สุด เสียเวลามากที่สุด เสียค่าใช้จ่ายมากที่สุด และผู้วิเคราะห์ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ทางสถิติขั้นสูง แต่ผลการวิเคราะห์มีความละเอียดและถูกต้องตามหลักการวัดผลมากที่สุด จึงถือกันว่าเป็นวิธีที่มีความไวมากที่สุด (most sensitive method) การวิเคราะห์ทำได้ดังนี้

1. นำผลการสอบเป็นรายชื่อของแบบทดสอบทั้งฉบับไปทดสอบก่อนว่าแบบทดสอบนี้วัดความสามารถ เพียงมิติเดียว (unidimensionality) หรือไม่ซึ่งอาจทำได้หลายวิธีเช่นวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ของแบบทดสอบด้วยวิธี Principal Component Analysis แล้วหมุนแกนด้วยวิธี Varimax หากค่า eigenvalue ขององค์ประกอบที่ 1 มีขนาดแตกต่างจาก eigenvalue ขององค์ประกอบที่ 2 มากและ eigenvalue ขององค์ประกอบที่ 2 แตกต่างจาก eigenvalue ขององค์ประกอบอื่น ๆ ที่เหลือเล็กน้อย แสดงว่าแบบทดสอบนั้นวัดเพียงมิติเดียว (Lord, 1980 : 21) หรือคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ระหว่างค่า biserial correlation ของข้อทดสอบแต่ละข้อกับค่า factor loading หากค่า r_{yy} ดังกล่าว > 0.80 ก็แสดงว่าแบบทดสอบนั้นวัดเพียงมิติเดียว (Warm, 1978 : 104)

อนึ่ง การวิเคราะห์องค์ประกอบและการหาค่า factor loading รายข้อ อาจใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ชื่อ SPSS หรือ SPSS/PC โดยใช้โปรแกรมย่อยชื่อ FACTOR ส่วนการหาค่า biserial correlation รายข้อนั้น อาจใช้ โปรแกรม ITEMX ดังกล่าวมาแล้ว

สำหรับการทดสอบความมิติเดียวของแบบทดสอบนี้ เป็นข้อกำหนดเบื้องต้นของการวิเคราะห์ข้อทดสอบตามทฤษฎีการตอบสนองของข้อทดสอบ (Item Response Theory) หรือที่รู้จักกันทั่วไป คือ Logistic Model หากปรากฏว่าแบบทดสอบไม่ได้วัดเพียงมิติเดียวแล้ว จะวิเคราะห์ข้อทดสอบด้วยวิธีการดังกล่าวไม่ได้เว้นแต่จะได้รับการแก้ไขก่อน ซึ่งอาจทำได้หลายวิธี (ผู้สนใจอาจศึกษาได้จาก Warm, 1978)

2. แบ่งกระดาษคำตอบแบบทดสอบออกเป็น 2 กลุ่มในลักษณะเดียวกับข้อที่ 1 ของวิธีที่ 1 (หลังจากทราบว่าเป็นแบบทดสอบวัดเพียงมิติเดียวแล้ว)

3. นำกระดาษคำตอบของแต่ละกลุ่มไปวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ชื่อ LOGIST การวิเคราะห์ขั้นนี้จะต้องให้เครื่องคอมพิวเตอร์วิเคราะห์อย่างน้อยจนถึงระยะที่ 25 (stage 25) เพื่อให้ได้ค่า พารามิเตอร์ที่คงที่ทั้ง 3 ค่า คือ

- a = ค่าอำนาจจำแนก
- b = ค่าความยากง่าย และ
- c = ค่าการเดาถูก

ในขณะที่ทำการวิเคราะห์ข้อทดสอบนี้ หากข้อทดสอบใด “ไม่ดี” ผู้วิเคราะห์ควรตัดข้อทดสอบนี้ออกจากการวิจัย และทำการวิเคราะห์ใหม่จนกว่าการวิเคราะห์จะได้พารามิเตอร์ที่คงที่ ในกรณีที่ไม่สามารถทำให้ค่าดังกล่าวคงที่ได้ ควรต้องขยายระยะการวิเคราะห์ให้มากกว่า 25 ระยะ (ผู้สนใจอาจศึกษาวิธีการวิเคราะห์ข้อทดสอบด้วย LOGIST ได้จาก สุปัทธ์ สุกมลสันต์, 2533)

4. ใช้ค่าพารามิเตอร์ของผู้สอบกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นหลักแล้วปรับเทียบ (equate) ค่าพารามิเตอร์ของอีกกลุ่มหนึ่ง เพื่อปรับให้ค่าเหล่านี้อยู่ในมาตรวัด (scale) เดียวกัน ดังนี้ (Osterlind, 1983 : 49) :

$$\begin{aligned}
 a_{12}^* &= (1/A) a_{12} \\
 b_{12}^* &= Ab_{12} + B \\
 A &= \sigma_{bi1}^2 / \sigma_{bi2}^2 \\
 B &= b_{.1} - Ab_{.2} \\
 \text{ในเมื่อ } A &= \text{ค่าอำนาจจำแนก (a) ของข้อทดสอบก่อนปรับเทียบ} \\
 B &= \text{ค่าความยากง่าย (b) ของข้อทดสอบก่อนปรับเทียบ} \\
 \delta_{bi1} &= \text{ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่า b ของกลุ่มหลัก} \\
 \delta_{bi2} &= \text{ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่า b ของกลุ่มปรับเทียบ} \\
 b_{.1} &= \text{ค่าเฉลี่ยของค่า b ของกลุ่มหลัก} \\
 b_{.2} &= \text{ค่าเฉลี่ยของค่า b ของกลุ่มที่ปรับเทียบ} \\
 a^*, b^* &= \text{ค่า a และ b ที่ปรับเทียบแล้ว}
 \end{aligned}$$

5. คำนวณหาพื้นที่ของโค้งลักษณะของข้อทดสอบของผู้สอบแต่ละกลุ่มเมื่อผู้สอบมีความสามารถที่แท้จริง (true ability) ระหว่าง $\theta = \pm 3$ หรือ ± 5 จากสูตรต่อไปนี้ (Hambleton and Cook, 1977 : 82) :

$$\int_{-5}^5 P(\theta) = c_i + (1 - c_i) \frac{e^{Da(\theta - b_i)}}{1 + e^{Da(\theta - b_i)}}$$

ในเมื่อ D = ค่า scale factor มีค่า 1.7

6. หาความแตกต่างระหว่างพื้นที่ของโค้งลักษณะของข้อทดสอบ (ICC) แต่ละข้อของผู้สอบแต่ละกลุ่ม คือ

$$\phi_i = \int_{-5}^5 P_1(\theta) \Delta\theta - \int_{-5}^5 P_2(\theta) \Delta\theta$$

7. เปรียบเทียบค่า ϕ ของข้อทดสอบแต่ละข้อ กับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ถ้าหากว่าค่า $\phi >$ เกณฑ์ แสดงว่าข้อทดสอบ นั้นมีความลำเอียง

8. นำ ICC ของข้อทดสอบที่ลำเอียงมา plot ในภาพเดียวกัน หากว่าเส้นกราฟของกลุ่มใดอยู่เหนือกว่าเส้นกราฟของอีกกลุ่มหนึ่ง แสดงว่าข้อทดสอบนั้นมีความลำเอียงต่อกลุ่มที่เส้นกราฟอยู่ต่ำกว่า นอกจากนี้เส้นโค้งลักษณะของข้อทดสอบ ข้อหนึ่งอาจตัดกัน 1-2 ครั้ง ดังนั้นการตีความลำเอียงต้องสังเกตดู ICC แต่ละจุดก่อนและหลังตัดกันด้วย เช่น ข้อทดสอบอาจลำเอียงต่อผู้สอบกลุ่มที่ 1 ในบางความสามารถแต่ลำเอียงต่อกลุ่มที่ 2 ในบางความสามารถก็ได้

อนึ่ง ท่านที่สนใจอาจใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้นชื่อ ICC.TEST ทำการวิเคราะห์ในขั้นที่ 4 - 6 ได้ ส่วนในขั้นที่ 8 นั้นอาจใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับรูปชื่อ Math Cad ช่วยในการคำนวณหาพื้นที่ และ plot กราฟได้

8. ตัวอย่างผลการวิเคราะห์

ความลำเอียงของข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ชุด กข. ปี พ.ศ. 2531 ข้อ 41 ซึ่งวิเคราะห์จากข้อมูลจริง มีลักษณะดังนี้ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2534b : ภาค ผนวก ง)

ตัวอย่างที่ 3 : ผลการวิเคราะห์หาความลำเอียงด้วย Three-parameter Logistic Method

$$a : = 0.5413$$

$$b : = -1.1482$$

$$c : = 0.0767$$

$$t : = -5, -4.95 \dots 5$$

$$d : = 1.7$$

2531-ENGLISH EXAM FORM AB, ITEM NO. 41

ITEM BIASES AGAINST SEXES

$$f(t) := c + (1 - c) \frac{e \times p(d \cdot a \cdot (t - b))}{1 + e \times p(d \cdot a \cdot (t - b))} \int_{-5}^5 f(t) dt = 5.518$$

MALE

transformed
parameters

$x : = 0.8412$

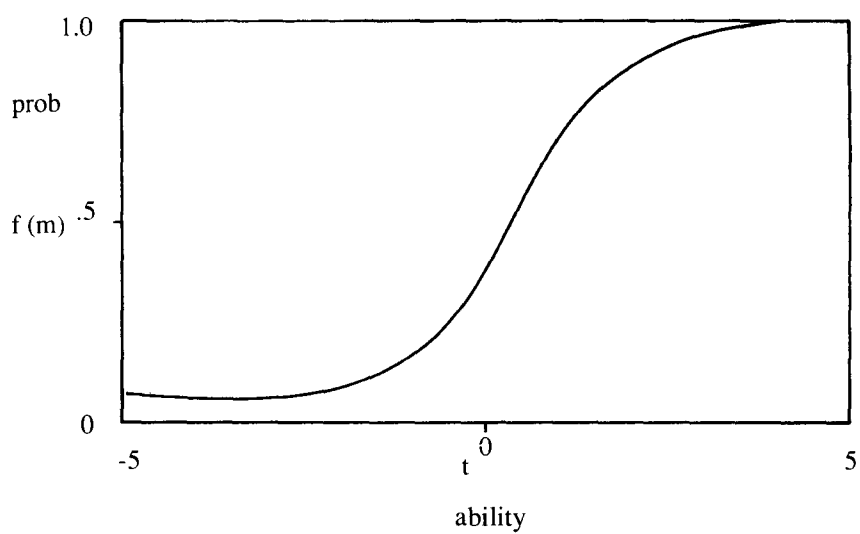
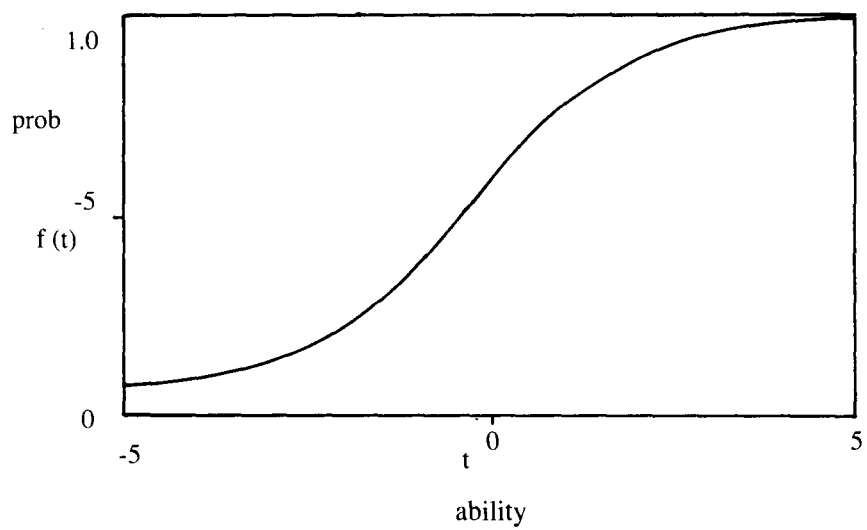
$y : = 0.6094$

$z : = 0.0758$

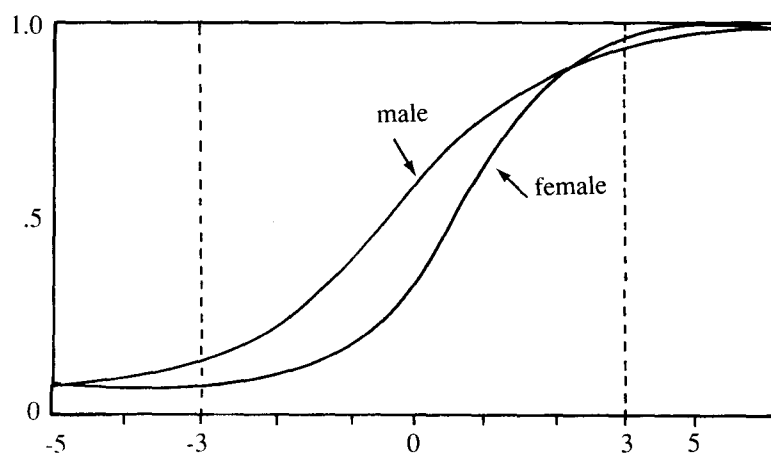
$m : = -5, -4.95 \dots 5$

$$f(m) : = z + (1 - z) \frac{\exp(d \cdot x \cdot (m - y))}{1 + \exp(d \cdot x \cdot (m - y))} \int_{-5}^5 f(m) \, dm = 4.817$$

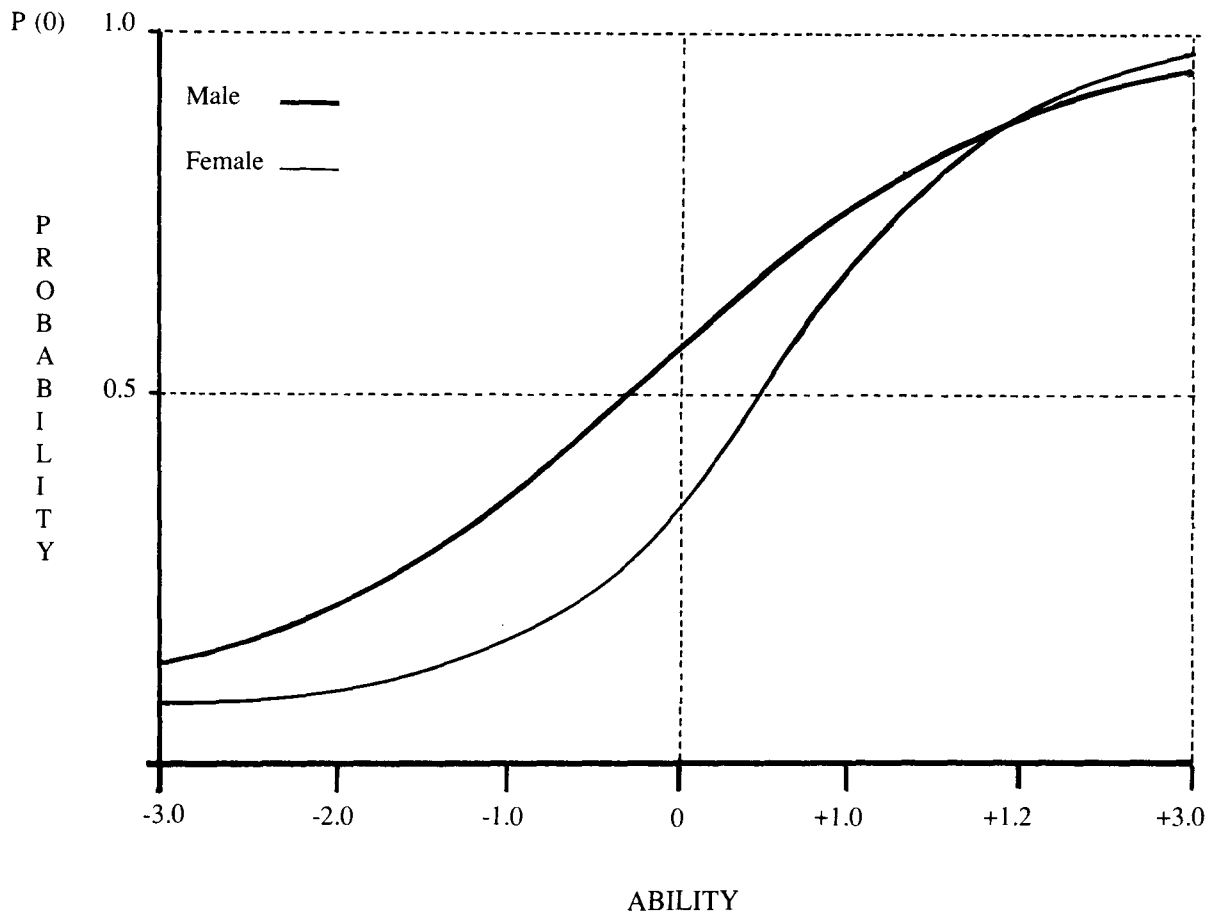
FEMALE

ภาพซ้อน

ภาพขยายระหว่าง $\theta = \pm 3$

DETAIL OF BIAS

I_NO	FROM ABILIT	TO ABILITY	AGAINST	INDEX
1	-3.0000000000E+00	1.9799999994E+00	FEMALE	6.8347039691E-01
2	1.9799999994E+00	2.9999999993E+00	MALE	1.4187977449E-02
TOTAL INDEX				6.9765837436E-01

ความเหมือนและความแตกต่างของการวิเคราะห์หาความลำเอียง 3 วิธี

การวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบ 3 วิธีดังกล่าวแล้ว เนื่องจากใช้แนวคิดและเกณฑ์ตัดสินความลำเอียงต่างกันจึงคงทำให้ได้ผลการวิเคราะห์ต่างกัน เช่นในการวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษ ปี พ.ศ. 2531-2535 ได้ผลแตกต่างกัน แต่บางวิธีก็ได้ผลเหมือนกันดังต่อไปนี้ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2534b : 79)

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบจำนวนข้อทดสอบที่มีความลำเอียงต่อเพศของผู้สอบเมื่อวิเคราะห์ด้วย 3 วิธี

ปี พ.ศ.	แบบทดสอบชุด	n ที่ลำเอียงต่อเพศ			ข้อที่ลำเอียงต่อเพศเกิน 1 วิธี	
		DPM	CSM	TPLM	n	ข้อที่
2531	กข	3	16	23	3	7, 13, 92
2532	กข	13	28	54	22	16, 19, 24, 28, 34, 39, 40, 43, 49, 51, 55-57, 63, 71, 76, 77, 81, 87, 96-98,
2533	กข	4	9	8	3	59, 69, 100
$\bar{X}$		6.67	17.67	28.33	9.33	14.86%
2531	กขค	6	22	8	7	16, 25, 31, 76, 90, 91, 96
2532	กขค	4	17	61	15	4, 7, 8, 10, 11, 13, 19, 28, 30, 34, 55, 65, 67, 78, 84
2533	กขค	2	14	55	9	7, 12, 16, 20, 23, 30, 36, 48, 98
$\bar{X}$		4.00	17.67	41.33	10.33	16.80%
$\bar{\bar{X}}$		5.33	17.67	34.83	9.83	15.83%
F-test		**	**	**		
r_{xy}		-	0.84*	0.18*		
			-	0.29*		

* $P > 0.05$ ** $P < 0.05$

ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Ironson และ Subkoviak (1979) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของการวิเคราะห์ความลำเอียงของแบบทดสอบหลายวิธีและพบว่า Three-parameter Logistic Method เป็นวิธีที่ดีที่สุด รองลงมา ได้แก่ Chi-square Method และ Delta-Plot Method ซึ่งในปีเดียวกัน Laksana (1979) ก็ศึกษาพบว่า Three-parameter Logistic Method เป็นวิธีวิเคราะห์ความลำเอียงที่ดีกว่า ANOVA Method แต่ยังไม่เหมาะสมในทางปฏิบัติ เนื่องจากต้องใช้กลุ่มขนาดใหญ่

ในอีก 5 ปีต่อมา Shepard และคณะ (อ้างจาก Subkoviak, และคณะ : 1984 : 50) ได้ทำการวิเคราะห์ความลำเอียงของข้อทดสอบหลายวิธีและพบว่า Three-parameter Logistic Method เป็นวิธีที่ดีที่สุด รองลงมาได้แก่ Chi-square Method และ Delta-Plot Method เป็นวิธีที่ใช้ได้ดีในทางปฏิบัติ เพราะคำนวณง่าย ซึ่งจะสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Subkoviak และคณะ (1984) Rudner และคณะ (1980) และสุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2534b)

สรุป

ดังนั้น ในทางปฏิบัติ หากเป็นไปได้ผู้สนใจควรทำการวิเคราะห์ความลำเอียงด้วย Three-parameter Logistic Method เพราะว่าแม้จะเสียเวลามาก เสียค่าใช้จ่ายสูง ใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ และต้องอาศัยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ แต่ก็จะได้ข้อ

สนเทศ (information) มากกว่าวิธีอื่น หากวิธีดังกล่าวไม่อาจทำได้ ก็ควรเลือกใช้ Chi-square Method โดยเฉพาะวิธี Marascuilo Method One ที่แบ่งผู้สอบแต่ละกลุ่มออกเป็น 5 กลุ่มย่อย ตามระดับความสามารถ (Burrill, 1982 : 162) และหากยังไม่สามารถทำการวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบได้ด้วยวิธีที่ 2 ดังกล่าวแล้ว ก็ควรใช้ Delta-Plot Method เพราะเป็นวิธีที่ง่ายที่สุด แม้ว่าจะเป็นวิธีที่มีลักษณะอนุรักษ์มากที่สุด (most conservative method) ก็ตาม แต่ก็ดีกว่าที่ผู้สร้างแบบทดสอบจะไม่ให้ความสนใจทำการวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบที่สร้างขึ้นเลย เพราะผู้สร้างแบบทดสอบอาจทำให้เกิด “บาปบริสุทธิ์” แก่ผู้รับการทดสอบได้

เอกสารอ้างอิง

ทัศนีย์ พิรมนตรี. “การวิเคราะห์หาความลำเอียงของแบบสอบวิชาคณิตศาสตร์ โครงการตรวจสอบคุณภาพการศึกษา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต.

สุพัฒน์ สกมลสันต์. *คู่มือการใช้โปรแกรม CTIA/GRADING*. กรุงเทพมหานคร : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2534a.

_____. “การวิเคราะห์ความลำเอียงของข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2531-2533”. รายงาน
วิจัย. กรุงเทพมหานคร : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2534b.

_____. *การวิเคราะห์ข้อทดสอบแนวใหม่ด้วยคอมพิวเตอร์*. กรุงเทพมหานคร : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2533.

Angoff, W.H. “Use of Difficulty and Discrimination Indices for Detecting Item Bias.” *In Handbook of Methods
for Detecting Test Bias*. R.A. Berk (ed.) Maryland : The Johns Hopkins University Press. 1982.

Berk, R.A. *Handbook of Methods for Detecting Test Bias*. Maryland : The Johns Hopkins University Press,
1982.

Burill, L.E. “Comparative Studies of Item Bias Methods”. *In Handbook of Methods for Detecting Test Bias*.
R.A. Berk (ed.) Maryland : The Johns Hopkins University Press, 1982.

Hambleton, R.K. and Cook, L.L. “Latent Trait Models and Their Use in the Analysis of Educational Test Data.”
Journal of Educational Measurement. 14 (Summer, 1977) : 75-95.

Ironson, G.H. and Subkoviak, M.J. “A Comparison of Several Methods of Assessing Item Bias.” *Journal of
Educational Measurement* 16 (1976) : 209-225.

Lord, F.M. *Applications of Item Response Theory to Practical Testing Problems*. New Jersey : Lorence
Erlbaum. 1980

Osterlind, S.J. *Test Item Bias*, California : SAGE Publications, Inc., 1983.

Rudner, L.M. and Others. “A Monte Carlo Comparison of Seven Biased Item Detection Techniques.” *Journal
of Educational Measurement*. 17 (Spring, 1980) : 1-10.

Shepard, L.A. “Definitions of Bias.” *In Handbook of Methods for Detecting Test Bias*. R.A. Berk (ed.)
Maryland : The Johns Hopkins University Press, 1982.

Subkoviak, M.J. and Others. “Empirical Comparison of Selected Item Bias Detection Procedures with Bias
Manipulation.” *Journal of Educational Measurement*. 21 (Spring 1984) : 49-58.

Warm, T.A. *A Primer of Item Response Theory*. Oklahoma : US Coast Guard Institute. 1978.

รายงานวิจัยเรื่อง

การประเมินโปรแกรมสอนทักษะการฟัง ที่ประกอบ ด้วยแถบบันทึกภาพและแถบบันทึกเสียงของหลักสูตร ฝึกอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นภาคฤดูร้อน พ.ศ. 2532

วัฒนวรรณ สงวนเรือง
(หัวหน้าโครงการ)
ลลิตา หมอกพริ้ง
ศราวุธ ชูติชูเดช

หลักการและเหตุผลที่สำคัญของการวิจัย

ทักษะการฟังเป็นทักษะที่มีความสำคัญ เนื่องจากผู้เรียนสามารถนำความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการฟังไปใช้ในชีวิตประจำวันและเพื่อการสอบแข่งขัน ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นลักษณะการเรียนการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ผู้เรียนมิใช่เป็นเพียงแต่ผู้ฟังข้อมูลและตอบคำถาม แต่ยังมีบทบาทในการใช้ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษา และในการเรียนการสอนภาษาต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการ เพื่อให้การเรียนการสอนนั้นบรรลุผลและมีประสิทธิภาพ สถาบันภาษาได้จัดให้มีการฝึกอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นภาคฤดูร้อนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 โดยมีการเรียนการสอนทั้ง 4 ทักษะ แต่เท่าที่ผู้วิจัยสำรวจยังไม่เคยมีการประเมินโปรแกรมการสอนทักษะการฟังด้านกิจกรรมการเรียนการสอนกิจกรรมที่ใช้ห้องเรียน เนื้อหา อุปกรณ์ การสอน และส่วนอื่นๆ ดังนั้น เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเพื่อให้ได้ข้อมูลส่วนหนึ่งที่จะนำไปปรับปรุงโปรแกรมการสอนทักษะการฟังโดยมุ่งให้ประโยชน์แก่ผู้เรียนมากที่สุด ผู้วิจัยจึงประเมินโปรแกรมการสอนทักษะการฟังที่ประกอบด้วยแถบบันทึกภาพ และ

แถบบันทึกเสียงของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นภาคฤดูร้อน พ.ศ. 2532

วัตถุประสงค์

- เพื่อสำรวจความต้องการกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้เข้าอบรมสามระดับคือ ระดับเก่ง ระดับปานกลาง และระดับอ่อน
- เพื่อสำรวจทัศนคติและแรงจูงใจของผู้เข้าอบรมเกี่ยวกับการใช้แถบบันทึกภาพและแถบบันทึกเสียง
- เพื่อประเมินผลโปรแกรมการสอนทักษะการฟังของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นภาคฤดูร้อนปี พ.ศ. 2532 สำหรับนำไปประกอบการปรับปรุงบทเรียน อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะ การฟังให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้

- ทราบกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการฟังที่เหมาะสมกับผู้เข้ารับการฝึกอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ภาคฤดูร้อนทั้ง 3 ระดับ คือ ระดับเก่ง ระดับปานกลาง และระดับอ่อน เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องนำไปปรับปรุงแก้ไขให้สิ่งเหล่านี้มีความเหมาะสมสำหรับผู้เรียนแต่ละกลุ่มยิ่งขึ้น

2. ทราบทัศนคติและแรงจูงใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้ม เกี่ยวกับโปรแกรมทักษะการฟังของหลักสูตรการฝึกอบรมแบบเข้มภาคฤดูร้อน สถาบันภาษา ว่าเป็นอย่างไร และมีมากหรือน้อยเพียงใด เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องนำมาประกอบการพิจารณาปรับปรุงโปรแกรมการเรียนให้ดียิ่งขึ้นได้

3. ทราบว่าโปรแกรมทักษะการฟังที่ประกอบด้วยแถบบันทึกเสียงและแถบบันทึกภาพของหลักสูตรอบรมภาษาอังกฤษ เหมาะสมกับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเพียงใด เพื่อให้ผู้สอนครั้งต่อ ๆ ไปมีข้อมูลสำหรับการปรับปรุงแก้ไขสื่อการสอนดังกล่าวได้

4. ทราบข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับการเรียนการสอนทักษะการฟัง ซึ่งอาจนำไปประกอบการปรับปรุงโปรแกรมการเรียนการสอนทักษะการฟังแก่ผู้เข้าอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มภาคฤดูร้อนต่อไป เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการเรียนการสอนมากขึ้น

ประชากรและพลวิจัย

ประชากร (population) ประชากรการวิจัยเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่เข้าอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มภาคฤดูร้อนปี พ.ศ. 2532 จำนวน 156 คน ซึ่งต้องเรียนวิชาทักษะการฟังตลอดการฝึกอบรมรวมทั้งสิ้น 22 ชั่วโมง

พลวิจัย (subjects) ได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างจงใจ (purposive sampling technique) จากผู้เข้าอบรมทั้ง 3 ระดับ (ระดับเก่ง ระดับปานกลาง และระดับอ่อน) โดยอาศัยคะแนนการสอบการฟังเข้าใจความก่อนการอบรม (pre-test) และคะแนนแบบสอบสมิทธิภาพมาตรฐาน (English Proficiency Test) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม โดยผู้วิจัยทำการสุ่มเลือกพลวิจัยที่ยินดีให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลบ่อยๆ และจะมาเรียนสม่ำเสมอ มาตรฐานจะประมาณร้อยละ 70-80 ซึ่งเชื่อว่าเป็นขนาดที่ใหญ่เพียงพอสำหรับการวิจัยครั้งนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

ก. ประชากรและพลวิจัย

ประชากร ได้แก่ ผู้เรียนวิชาทักษะการฟังตามโครงการการอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มภาคฤดูร้อน ปี พ.ศ.2532 จำนวน 156 คน พลวิจัยได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบจงใจจำนวน 121 คน จากผู้เข้าอบรมทั้ง 3 ระดับ คือ ระดับเก่ง ระดับปานกลาง และระดับอ่อน โดยอาศัยคะแนนการฟังเข้าใจความก่อนการอบรมและคะแนนแบบสอบสมิทธิภาพมาตรฐานเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม ผู้วิจัยสุ่มเลือกพลวิจัยที่ยินดีให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล และมาเรียนสม่ำเสมอ

ข. เครื่องมือการวิจัย

1. แบบทดสอบการฟังเข้าใจความก่อนเข้ารับการอบรม (Pre-test)
2. บทเรียนการฝึกทักษะการฟัง 17 บท บทเรียนเสริม 10 เรื่อง
3. แบบทดสอบย่อย (Quiz) 5 แบบทดสอบ
4. แบบสอบถามชุดที่ 1
5. แบบสอบถามชุดที่ 2
6. แบบทดสอบการฟังเข้าใจความเมื่อการอบรมสิ้นสุด (Post-test)

แบบสอบถามชุดที่ 1 เป็นแบบสอบถามมาตรฐานประเมินค่า แบ่งออกเป็น 7 ตอน ตอนที่ 1 เป็นการเติมคำเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดส่วนตัวของผู้กรอกแบบสอบถาม เช่น เพศ กลุ่มที่เรียน หน่วยงานที่สังกัด จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ ตอนที่ 2-7 เป็นแบบมาตรฐานประเมินค่า โดยตอนที่ 2 เป็นส่วนที่สอบถามทัศนคติและแรงจูงใจด้านเนื้อหา ตอนที่ 3 เป็นส่วนที่สอบถามทัศนคติและแรงจูงใจด้านกิจกรรมในชั้นเรียน ตอนที่ 4 เป็นส่วนที่สอบถามทัศนคติและแรงจูงใจ ด้านอุปกรณ์การสอน ได้แก่ แถบบันทึกเสียงและแถบบันทึกภาพ ตอนที่ 5 เป็นส่วนที่สอบถามทัศนคติและแรงจูงใจด้านการประเมินผลย่อย ตอนที่ 6 เป็นส่วนที่สอบถาม ทัศนคติและแรงจูงใจด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและตอนที่ 7 เป็นส่วนที่สอบถามความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับโปรแกรมการสอนทักษะการฟัง

เกณฑ์มาตรฐานประเมินค่าที่ใช้คือ

- 5 หมายถึง มากที่สุด หรือ เหมาะสมที่สุด
- 4 หมายถึง มาก หรือ เหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง ปานกลาง หรือ เหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง น้อย หรือ เหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง น้อยที่สุด หรือ เหมาะสมน้อยที่สุด

แบบสอบถามชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด และนำเสนอเป็นความเรียง

วิธีเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

โดยสรุปผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ทำการทดสอบผู้เรียนก่อนเข้ารับการอบรม (Pre-test) โดยให้ผู้เข้ารับการอบรมเข้าทดสอบการฟังเข้าใจความแล้วนำคะแนนไปรวมกับคะแนนที่สอบได้จากทักษะอื่นๆ เพื่อใช้ในการจัดกลุ่มการเรียนการสอนโดยมีการแบ่งกลุ่มเป็น 3 กลุ่มระดับตามความสามารถ

2. ให้อาจารย์ผู้สอนทำการสอนโดยใช้บทเรียนนิเวศวิทยาทักษะการฟัง 17 บท และบทเรียนเสริม 10 เรื่อง และใช้อุปกรณ์การสอนประกอบด้วยแถบบันทึกภาพและแถบบันทึกเสียง

3. ให้อาจารย์ผู้สอนจัดให้มีการประเมินผลย่อยทุกสัปดาห์เมื่อเรียนจบ 1 บท แบบทดสอบประเมินย่อยมีจำนวนทั้งหมด 5 แบบทดสอบ มีคะแนน แบบทดสอบละ 20 คะแนน

4. ให้อาจารย์ผู้สอน นำแบบสอบถามชุดที่ 1 แจกให้ผู้เข้าอบรม เมื่อสอนจบแต่ละชั่วโมง

5. เมื่อการอบรมสิ้นสุด นำแบบสอบถามชุดที่ 2 แจกให้อาจารย์ผู้สอนนิเวศวิทยาทักษะการฟังทั้ง 6 หมู่ เขียนเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน

6. ทำการทดสอบผู้เรียนเมื่อการอบรมสิ้นสุด (Post-test) โดยให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเข้ารับการทดสอบการฟังเข้าใจความอีกครั้งหนึ่ง คะแนนที่ได้จากการทดสอบเป็นส่วนหนึ่งในการประเมินพัฒนาการทางภาษาอังกฤษของผู้เข้าอบรม

7. นำแบบสอบถามชุดที่ 1 ที่ได้ทั้งหมดลงรหัส ข้อมูลแล้วนำไปวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่สถาบันบริการคอมพิวเตอร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยโดยใช้โปรแกรม SPSSX

8. สังเกตการสอน และสอบถามผู้เข้าอบรมและอาจารย์ผู้สอนเป็นครั้งคราวอย่างไม่เป็นทางการ และให้ผู้เข้าอบรมเขียนบรรยายความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน และด้านอื่นๆ

9. สรุปผลแบบสอบถามชุดที่ 2 ทั้งหมด เป็นความเรียง

10. นำผลการวิเคราะห์มาใช้ในการเขียนนำเสนอ

สรุปและข้อเสนอแนะ

1. การสำรวจความต้องการกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้เรียนสามกลุ่มระดับ คือ กลุ่มระดับเก่ง กลุ่มระดับปานกลาง และกลุ่มระดับอ่อน กิจกรรมการเรียนการสอน 7 ข้อ มีดังนี้คือ

1. อาจารย์คนไทยเป็นผู้สอน
2. อาจารย์ชาวต่างประเทศเป็นผู้สอน
3. การให้คำอธิบายเป็นภาษาไทยเท่านั้น
4. การให้คำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น
5. การให้คำอธิบายเป็นทั้งภาษาไทยและอังกฤษ
6. การทำกิจกรรมเดี่ยวเท่านั้นในชั้นเรียน
7. การทำกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มในชั้นเรียน

เมื่อพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละด้านสำหรับผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ปรากฏว่าผู้เรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีความคิดเห็นว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางที่ 1) อาจารย์คนไทยเป็นผู้สอน 2) การให้คำอธิบายเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 3) การจัดกิจกรรมเดี่ยวเท่านั้นในชั้นเรียน และ 4) การจัดกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มในชั้นเรียน ความคิดเห็นของผู้เรียนแต่ละกลุ่มดังกล่าวมาแล้วแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

แต่อย่างไรก็ตามผู้เรียนทั้ง 3 กลุ่มหรือบางกลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเกี่ยวกับความเหมาะสมในด้าน 1) การให้อาจารย์ชาวต่างประเทศเป็นผู้สอน

2) การให้คำอธิบายเป็นภาษาไทยเท่านั้น 3) การให้คำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น

ในการสำรวจความต้องการการเรียนการสอนด้านการให้อาจารย์ชาวต่างประเทศเป็นผู้สอนพบว่า เมื่อพิจารณาระดับของค่าเฉลี่ยเลขคณิตประกอบแสดงว่า ผู้เรียนกลุ่มระดับเก่ง มีความเห็นว่า การสอนโดยอาจารย์ชาวต่างประเทศมีความเหมาะสมปานกลางค่อนข้างมาก และสูงกว่าความคิดเห็นของผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลางและกลุ่มระดับอ่อนซึ่งต่างก็เห็นว่าเหมาะสมปานกลางค่อนข้างน้อย และด้านการให้คำอธิบายเป็นภาษาไทยเท่านั้น เมื่อพิจารณาระดับของค่าเฉลี่ยเลขคณิตประกอบ แสดงว่า ผู้เรียนกลุ่มระดับเก่ง และกลุ่มระดับอ่อนมีความเห็นว่าการสอนโดยการให้คำอธิบายเป็นภาษาไทยเท่านั้นมีความเหมาะสมน้อย แต่ผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลางเห็นว่ากิจกรรมดังกล่าวมีความเหมาะสมน้อยแต่ค่อนข้างปานกลาง และด้านการให้คำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น เมื่อพิจารณาระดับค่าเฉลี่ยเลขคณิตประกอบแสดงว่า ผู้เรียนกลุ่มระดับเก่งและกลุ่มระดับอ่อนมีความเห็นว่าการสอนโดยการให้คำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้นมีความเหมาะสมปานกลางค่อนข้างมากและสูงกว่าความคิดเห็นของผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลาง ซึ่งเห็นว่ากิจกรรมดังกล่าวมีความเหมาะสมปานกลางแต่ค่อนข้างน้อย

ดังนั้น โดยสรุปแล้วผู้เรียนทั้งสามกลุ่มระดับมีความเห็นว่า อาจารย์ที่สอนทักษะการฟังเป็นคนไทยจะมีความเหมาะสมกว่าชาวต่างประเทศ ภาษาที่ใช้สอนควรเป็นทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ กิจกรรมในชั้นเรียนเป็นได้ทั้งกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่หรือกิจกรรมหมู่

2. ทศนคติและแรงจูงใจของผู้เข้าอบรมเกี่ยวกับการใช้แถบบันทึกภาพและแถบบันทึกเสียง

2.1 ทศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียนสามกลุ่มระดับด้านเนื้อหา

ผลสรุปทศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียนสามกลุ่มระดับด้านเนื้อหา ซึ่งมี 8 ข้อดังนี้

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้
2. มีประโยชน์นำไปใช้ได้

3. มีปริมาณเพียงพอในชั่วโมงเรียน

4. เรียงลำดับอย่างเหมาะสม

5. ความยากง่าย

6. ความน่าสนใจ

7. ทันสมัย

8. ความรู้ใหม่ที่ได้รับจากบทเรียน

โดยสรุป ผู้เรียนสามกลุ่มระดับแสดงความเห็น

ดังนี้

ผู้เรียนกลุ่มระดับเก่ง มีความเห็นว่า เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในระดับปานกลาง มีประโยชน์ปานกลาง มีปริมาณเพียงพอปานกลาง การเรียงลำดับเนื้อหาเหมาะสมดีปานกลาง มีความยากง่ายปานกลาง ทันสมัยค่อนข้างมากและให้ความรู้ใหม่ปานกลาง

ผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลาง มีความเห็นว่า เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในระดับปานกลาง มีประโยชน์ปานกลาง มีปริมาณไม่เพียงพอ การเรียงลำดับเนื้อหาเหมาะสมดีปานกลาง เนื้อหาค่อนข้างยาก มีความน่าสนใจปานกลาง ทันสมัยปานกลาง และให้ความรู้ใหม่ปานกลาง

ผู้เรียนกลุ่มระดับอ่อน มีความเห็นว่า เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ค่อนข้างน้อย ไม่ค่อยมีประโยชน์ มีปริมาณไม่เพียงพอ การเรียงลำดับเนื้อหาไม่ค่อยเหมาะสมมากนัก เนื้อหาค่อนข้างยาก มีความน่าสนใจน้อย ไม่ค่อยทันสมัย และได้รับความรู้ใหม่จากบทเรียนค่อนข้างน้อย

ดังนั้น โดยสรุปแล้วผู้เรียนส่วนใหญ่คือผู้เรียนกลุ่มระดับเก่ง และผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลางมีความเห็นค่อนข้างไปทางมีความพอใจเนื้อหาของหลักสูตรในระดับปานกลาง ซึ่งขัดแย้งกับผู้เรียนกลุ่มระดับอ่อนที่ไม่ค่อยพอใจในด้านเนื้อหา

อนึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้เรียนกลุ่มระดับเก่งโดยมากแล้วมีความพอใจเนื้อหาของหลักสูตรในระดับปานกลาง แต่สูงกว่าระดับความพอใจของผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลาง ซึ่งก็มีความพอใจในระดับที่สูงกว่าของผู้เรียนในกลุ่มระดับอ่อน ความพอใจต่อเนื้อหาของผู้เรียนทั้ง 3 กลุ่มมีลักษณะคู่ขนานกันตลอดในทุก ๆ ด้านของความคิดเห็น

จนอาจกล่าวได้ว่า ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถยิ่งสูงก็ยิ่งมีความพึงพอใจเนื้อหาของหลักสูตรมากขึ้น แต่ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถยิ่งต่ำก็ยิ่งมีความพึงพอใจเนื้อหาหลักสูตรน้อยลง ที่เป็นเช่นนี้อาจกล่าวได้ว่า เนื้อหาของหลักสูตรนี้เหมาะสมกับผู้เรียนในกลุ่มระดับเก่ง และกลุ่มระดับปานกลางมากกว่ากลุ่มระดับอ่อน

2.2 ทศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียนสามกลุ่มด้านกิจกรรมที่ใช้สอน

ผลสรุปการแสดงความเห็นของผู้เรียนสามกลุ่มระดับด้านกิจกรรมที่ใช้สอน 9 ข้อ คือ

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้
 2. มีความหลากหลาย
 3. ทำให้ผู้เรียนเกิดความเครียด
 4. มีความน่าสนใจ
 5. ช่วยเพิ่มทักษะการฟัง
 6. นำไปใช้ในประโยชน์ประจำวันได้
 7. เน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย
 8. คำอธิบายชัดเจน
 9. เตรียมผู้เรียนให้ใช้ภาษาในชีวิตจริง
- โดยสรุปผู้เรียนสามกลุ่มระดับแสดงความเห็น

ดังนี้

ผู้เรียนกลุ่มระดับเก่ง มีความเห็นว่า กิจกรรมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ปานกลาง กิจกรรมมีความหลากหลายปานกลาง ทำให้เกิดความเครียดน้อย มีความน่าสนใจปานกลางค่อนข้างสูง ช่วยเพิ่มทักษะการฟังปานกลาง นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ปานกลาง การเรียนเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในระดับปานกลางค่อนข้างสูง คำอธิบายกิจกรรมการเรียนรู้ชัดเจนปานกลาง และเตรียมผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาในชีวิตจริงได้ในระดับปานกลาง

ผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลาง มีความเห็นว่า กิจกรรมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ปานกลาง กิจกรรมไม่ค่อยมีความหลากหลายทำให้เกิดความเครียดน้อย มีความน่าสนใจค่อนข้างน้อย ช่วยเพิ่มทักษะการฟังได้ปานกลาง นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ปานกลาง การเรียนเน้นการใช้ภาษาสื่อความหมายในระดับปานกลาง คำ

อธิบายกิจกรรมการเรียนรู้ชัดเจนปานกลาง และเตรียมผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาในชีวิตจริงได้ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน

ผู้เรียนกลุ่มระดับอ่อน มีความเห็นว่า กิจกรรมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้น้อย กิจกรรมไม่ค่อยมีความหลากหลาย ไม่ทำให้เกิดความเครียด มีความน่าสนใจค่อนข้างน้อย เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายค่อนข้างน้อย คำอธิบายกิจกรรมการเรียนรู้ไม่ค่อยชัดเจน และเตรียมผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาในชีวิตจริงได้น้อย

อนึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้เรียนกลุ่มระดับเก่งและผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลางมีความเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมที่ใช้สอนในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ แต่ผู้เรียนกลุ่มระดับอ่อนมีความเห็นค่อนข้างตรงไปตรงมาต้องการให้มีการปรับปรุงกิจกรรมในด้านต่าง ๆ นอกจากนี้หากพิจารณาแล้ว จะพบว่าผู้เรียนทั้งสามระดับมีความเห็นพ้องกันว่า กิจกรรมไม่ได้ทำให้เกิดความเครียด

2.3 ทศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียนสามกลุ่มระดับด้านอุปกรณ์การสอน

ผลสรุปการแสดงความเห็นของผู้เรียนสามกลุ่มระดับด้านอุปกรณ์การสอนมี 4 ข้อคือ

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้
2. เหมาะสมกับเนื้อหา
3. จูงใจผู้เรียน
4. มีความชัดเจนทั้งเสียงและภาพ

โดยสรุป ผู้เรียนสามกลุ่มระดับแสดงความเห็นดังนี้

ผู้เรียนกลุ่มระดับเก่ง มีความเห็นว่า การใช้อุปกรณ์การสอนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ปานกลางและค่อนข้างสูง เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียนปานกลางสามารถจูงใจผู้เรียนได้ปานกลาง แต่เสียงและภาพไม่ค่อยชัดเจน

ผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลาง มีความเห็นว่า การใช้อุปกรณ์การสอนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ปานกลางหรือค่อนข้างน้อย เหมาะสมกับเนื้อหาปานกลางสามารถจูงใจผู้เรียนได้ปานกลาง และคิดว่าเสียงและภาพไม่ค่อยชัดเจน ความคิดเห็นดังกล่าวแล้วมีแนว

โน้มน้าวจะคล้ายคลึงกับผู้เรียนกลุ่มเก่ง

ผู้เรียนกลุ่มระดับอ่อน มีความเห็นว่าการใช้อุปกรณ์การสอนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ค่อนข้างน้อย ไม่ค่อยเหมาะสมกับเนื้อหาการเรียน สามารถดึงดูดใจผู้เรียนได้น้อยและทั้งภาพและเสียงมีความชัดเจนน้อยมาก

ดังนั้น โดยสรุปแล้วผู้เรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าอุปกรณ์การสอนที่ประกอบด้วยแถบบันทึกเสียงและแถบบันทึกภาพ ดึงดูดใจผู้เรียน แต่คุณภาพอุปกรณ์การสอนโดยเฉพาะแถบบันทึกเสียงและแถบบันทึกภาพยังไม่ดีนัก

2.4 ทศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียนสามกลุ่มระดับด้านการประเมินผลย่อย

ผลสรุปการแสดงความเห็นของผู้เรียนสามกลุ่มระดับด้านการประเมินผลย่อย 4 ข้อ คือ

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้
2. เกณฑ์การให้คะแนนเหมาะสม
3. ใช้รูปแบบการประเมินเหมาะสม
4. ความเหมาะสมของความยาวการประเมินย่อย

3. การประเมินโปรแกรมการสอนทักษะการฟัง

3.1 ผลการทดสอบก่อนเข้ารับการอบรมและเมื่อการอบรมสิ้นสุด

ตาราง N แสดงค่าความแตกต่างของคะแนนการฟังก่อนเข้ารับการอบรมและเมื่อการอบรมสิ้นสุดของผู้เรียน 3 กลุ่มระดับ

กลุ่ม	Pre-test		Post-test		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ระดับเก่ง	31.9000	4.2438	34.8000	3.7789	5.0609*
ระดับปานกลาง	24.1556	3.4574	29.1556	4.9439	7.9833*
ระดับอ่อน	20.2653	3.1218	25.8542	3.2080	10.8365*

*P < 0.05

โดยสรุป ผู้เรียนสามกลุ่มระดับแสดงความเห็นดังนี้

ผู้เรียนกลุ่มระดับเก่งและกลุ่มระดับปานกลาง มีความเห็นว่าการประเมินผลย่อยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เกณฑ์การให้คะแนนมีความเหมาะสมน้อย รูปแบบการประเมินมีความเหมาะสมน้อย และความยาวของการประเมินมีความเหมาะสมน้อย

ผู้เรียนกลุ่มระดับอ่อน มีความเห็นแตกต่างจากผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มดังกล่าวแล้ว กล่าวคือ มีความเห็นว่าการประเมินผลย่อยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้มาก เกณฑ์การให้คะแนนเหมาะสมมาก รูปแบบการประเมินเหมาะสมมาก และความยาวของการประเมินเหมาะสมมาก

ดังนั้น โดยสรุปแล้วผู้เรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การประเมินผลย่อยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เกณฑ์การให้คะแนน รูปแบบการประเมิน และความยาวของแบบทดสอบมีความเหมาะสมน้อย อย่างไรก็ตามกลุ่มผู้เรียนระดับเก่ง และระดับปานกลางมีความคิดเห็นแตกต่างไปจากกลุ่มผู้เรียนระดับอ่อน โดยที่กลุ่มผู้เรียนระดับอ่อนมีความเห็นในทางบวกเกี่ยวกับการประเมินผลย่อย

จากตาราง N ปรากฏว่าคะแนนการฟังก่อนเข้ารับการอบรมและเมื่อการอบรมสิ้นสุดของผู้เรียนกลุ่มระดับเก่ง กลุ่มระดับปานกลาง และกลุ่มระดับอ่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่าผู้เรียนทุกกลุ่มได้รับความรู้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่า โปรแกรมการสอนนี้ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการฟังเพิ่มขึ้นได้

3.2 ผลการประเมินผลย่อย

โดยสรุป ผู้เรียนกลุ่มระดับเก่งได้คะแนนเฉลี่ยจากการสอบ 5 ครั้ง อยู่ระหว่าง 15.40 - 16.73 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลางได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 12.50 - 16.73 และผู้เรียนกลุ่มระดับอ่อนได้คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 12.98 - 16.22 ปรากฏว่าคะแนนที่สอบได้ของแต่ละกลุ่มเกือบคงที่ แสดงว่าอัตราการเพิ่มของความรู้ ที่ได้รับของแต่ละกลุ่มมีอัตราการเพิ่มความรู้ค่อนข้างคงที่ในการสอนแต่ละครั้ง

3.3 ความคิดเกี่ยวกับโปรแกรมการสอนทักษะการฟังของผู้เรียนสามกลุ่มระดับ

ผลสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับโปรแกรมการสอนทักษะการฟังของผู้เรียนสามกลุ่มระดับ 4 ข้อคือ

1. การได้ความรู้เพิ่มขึ้น
2. การนำไปใช้ชีวิตประจำวันได้
3. การเพิ่มความสนใจ
4. ความพอใจในการจัด

โดยสรุปผู้เรียนสามกลุ่มระดับแสดงความเห็นดังนี้

ผู้เรียนกลุ่มระดับเก่ง มีความเห็นว่าการโปรแกรมการสอนทักษะการฟังทำให้ได้ความรู้ขึ้นมาก ผลของการเรียนโปรแกรมการสอนทักษะการฟังสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากสามารถเพิ่มความสนใจในการฟังภาษาอังกฤษมากและมีความพอใจในโปรแกรมที่จัดให้มาก

ผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลางและกลุ่มระดับอ่อน มีความเห็นไปในทำนองเดียวกัน แต่ในระดับที่ต่างกับกับผู้เรียนกลุ่มระดับเก่ง กล่าวคือ มีความเห็นว่าการโปรแกรดังกล่าวทำให้ได้ความรู้เพิ่มขึ้นมาก สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ในระดับปานกลางค่อนข้างไปทางมาก

สามารถเพิ่มความสนใจในการฟังภาษาอังกฤษได้ในระดับปานกลางค่อนข้างไปทางมาก และมีความพอใจในโปรแกรมที่จัดให้ในระดับปานกลางค่อนข้างไปทางมาก

3.4 ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนวิชาทักษะการฟัง

3.4.1 ด้านเนื้อหา อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่าเนื้อหาการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลางมากที่สุด

3.4.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนทั้งสามระดับมีความเหมาะสมดีอยู่แล้ว เพราะผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนทุกชนิดและมีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมต่าง ๆ

3.4.3 ด้านอุปกรณ์การสอน อุปกรณ์ที่ใช้เป็นสื่อการสอน มีความเหมาะสมกับเนื้อหาบทเรียน แต่คุณภาพของแถบบันทึกเสียงและแถบบันทึกภาพจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุง

3.4.4 ด้านการประเมินผล การประเมินผลย่อย (Quiz) มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เพราะผู้เรียนเกิดความเครียด สำหรับการทดสอบเมื่อการอบรมสิ้นสุดอาจารย์ผู้สอนเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีเพราะสามารถวัดสัมฤทธิ์ผลของการเรียนการสอน

3.4.5 ด้านโปรแกรมการสอนทักษะการฟัง อาจารย์ผู้สอนเห็นว่าให้ประโยชน์แก่ผู้เรียน มีบทเรียนทันสมัย ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ แต่สิ่งสำคัญและจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงคือปริมาณเนื้อหา และคุณภาพอุปกรณ์การสอน

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้สอนทักษะการฟัง

จากผลการวิจัยข้อที่ 1 พบว่าผู้เรียนทั้งสามกลุ่มระดับต้องการอาจารย์คนไทยเป็นผู้สอนโดยมีคำอธิบายเป็นทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นได้ทั้งกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมหมู่ ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนวิชาการฟังควรเป็นคนไทยและการสอนควรให้คำอธิบายเป็นภาษาไทยและอังกฤษโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ ประกอบด้วย กิจกรรมเดี่ยว

กิจกรรมคู่ และกิจกรรมหมู่ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้เรียนกลุ่มระดับเก่ง ซึ่งเป็นผู้ที่ได้คะแนนสอบในการจัดกลุ่มเรียนอยู่ในระดับสูง ซึ่งความสามารถในการเรียนรู้ภาษาย่อมมีมาก และหากเป็นไปได้ อาจารย์ผู้สอนควรเป็นอาจารย์ชาวต่างประเทศเจ้าของภาษา เนื่องจากผู้เรียนสามารถรับประโยชน์มากขึ้นไม่ว่าจะเป็นการฟังสำเนียงโดยตรงจากเจ้าของภาษา การได้เห็นกิริยาท่าทาง และตระหนักถึงวัฒนธรรมที่สอดคล้องระหว่างการเรียนรู้ การสอน ควรมีทุกประเภทไม่ว่าจะเป็น กิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ และกิจกรรมหมู่เนื่องจากผู้เรียนระดับเก่งมีความชำนาญด้านภาษา การที่จะให้ร่วมกิจกรรมประเภทใด ย่อมไม่เป็นปัญหา แต่กิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ๆ จะต้องดึงดูดความสนใจและท้าทายความสามารถ

ผู้เรียนกลุ่มระดับอ่อน เป็นผู้ที่ต้องการความเอาใจใส่จากอาจารย์ผู้สอนเป็นพิเศษ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนควรเป็นอาจารย์คนไทยที่มีอารมณ์ขันมีความอดทน ไม่แสดงท่าทีเบื่อหน่ายผู้เรียน และควรสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษที่ชัดและฟังง่ายโดยอาจารย์ผู้สอนควรพร้อมที่จะอธิบายทวนซ้ำเป็นภาษาไทย หากผู้เรียนไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียนหรือกิจกรรมที่ต้องร่วมมือแสดงในชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนไม่ควรใช้ภาษาไทยอย่างเดียวเป็นสื่อในการสอนเพราะผู้เรียนจะไม่ได้รับประโยชน์เต็มที่ในด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจกิจกรรมการเรียนการสอนควรมีหลายแบบและเน้นการร่วม-กิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมคู่เพราะผู้เรียนระดับนี้สามารถเรียนรู้เพิ่มเติมได้จากกลุ่มเพื่อนและยังเป็นการเพิ่มความมั่นใจเมื่อผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการฝึกทักษะการฟังสักระยะหนึ่งแล้ว ผู้สอนควรให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเดี่ยว

2. ด้านเนื้อหา บทเรียนและแบบฝึกหัด อุปกรณ์การสอน

2.1 เนื้อหา เมื่อผู้วิจัยและคณะได้เตรียมบทเรียนทักษะการฟังตามแบบ communicative approach เพื่อประเมินโปรแกรมการสอนทักษะการฟังตามวัตถุ-

ประสงค์ข้อที่ 3 ผลจากการวิจัยข้อที่ 2 ด้านทัศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียน และผลจากการสอนในชั้นเรียน ประกอบกับการสังเกตในชั้นเรียน พบว่าน่าจะเป็นไปในลักษณะต่อไปนี้

ปัจจุบันเป็นที่เข้าใจโดยทั่วกันว่าภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อความหมาย ฉะนั้นจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาก็คือให้มีความสามารถในการสื่อความหมาย ดังนั้นเพื่อพัฒนาสมรรถภาพเกี่ยวกับการใช้ภาษา การจัดโปรแกรมการสอนควรเป็นแบบ Functional Syllabus โดยกำหนดเนื้อหาที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นต้นว่าผู้เรียนต้องสามารถเล่า หรือ รายงานเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น บรรยายความรู้สึกต่าง ๆ ดีใจ เสียใจ ตกใจ สนุก ตื่นเต้น ตัดสินใจ แสดงความเห็นด้วยไม่เห็นด้วย รู้จักต้อนรับ ชื่นชม ขอบคุณ เสียใจ ปฏิเสธ ชักชวน เสนอแนะ ขอร้อง บังคับ เป็นต้น

ดังนั้น เนื้อหาที่จัดในโปรแกรมการสอนสำหรับผู้เรียน 3 ระดับ ควรประกอบด้วย communicative functions เช่น

1. requesting and giving information
2. expressing thought processes
3. expressing opinions
4. making judgement
5. modifying people's behavior
6. expressing personal feelings
7. interacting socially

อนึ่ง จากการสำรวจทัศนคติและแรงจูงใจเกี่ยวกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อ 2 พบว่าความคิดเห็นดังกล่าวมีประโยชน์ต่อการจัดเนื้อหา เพื่อการเรียนการสอนมาก ดังนั้นเมื่อคัดเลือกเนื้อหาให้ครบถ้วนแล้วควรมีการสำรวจความต้องการของผู้เข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้ม เกี่ยวกับเนื้อหา และจัดลำดับเนื้อหาตามความต้องการด้วย

2.2 บทเรียนและแบบฝึกหัดการฟัง

จากผลของการวิจัยข้อที่ 2.2 ผู้วิจัยขอเสนอแนะไว้ดังนี้

เนื่องจากมีการแบ่งกลุ่มผู้เรียนเป็นสามระดับ คือ กลุ่มระดับเก่ง กลุ่มระดับปานกลาง และกลุ่มระดับอ่อน ผู้สอนจึงควรมีการเตรียมบทเรียนที่มีเนื้อหาเดียวกัน ตามความต้องการที่ได้จากการสำรวจ ในบทเรียน 1 unit ประกอบด้วย Part A, Part B และ Part C สำหรับ Part A เป็นขั้นเตรียมตัวผู้เรียนให้เข้าใจภาษามากขึ้น เป็นต้นว่า สอนให้ผู้เรียนรู้จักภาษาพูด ให้รู้จักความแตกต่างของคำที่ได้รับเสียงเน้นหนักหรือไม่ได้รับการเน้นหนักระดับเสียงสูงต่ำ และการลงเสียงสูงต่ำในประโยค นอกจากนั้น แบบฝึกหัดใน Part A เป็นแบบฝึกหัดสอนให้ผู้รู้จักฟังคำที่เป็นการบอกให้รู้ว่าต่อไปผู้พูดจะกล่าวถึงอะไร และฝึกจับใจความเป็นช่วง ๆ โดยใช้ความจำเพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจ Part B เป็นขั้นฝึกทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจโดยจัดให้มีแบบฝึกหัดที่เน้นความเข้าใจเป็นหลัก Part C เป็นขั้นติดตามผล และเสริมความรู้ให้แน่นด้วยการเพิ่มกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเน้นความเข้าใจในการฟัง เป็นต้นว่า การจดบันทึกเรื่องที่ได้อ่านการบรรยาย การสรุปสั้น ๆ ผู้เรียนระดับอ่อนควรได้ฝึกฝนแบบฝึกหัด Part A มาก่อนที่จะไปถึง Part B และ C ผู้เรียนระดับปานกลางและผู้เรียนระดับเก่ง อาจจะเริ่มต้นที่ Part B และ C ตามความเหมาะสมโดยผู้สอนจะเป็นผู้พิจารณาว่าผู้เรียนในกลุ่มนั้น ๆ ควรเริ่มแบบฝึกหัดที่ Part ไດ

3. อุปกรณ์การสอน

เนื่องจากผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2.3 พบว่า แถบบันทึกเสียง และแถบบันทึกภาพของบทเรียนบางบทควรได้รับการปรับปรุง ผู้สอนควรใช้อุปกรณ์เหล่านั้นที่เป็นต้นฉบับและมีความชัดเจนทั้งเสียงและภาพทำการสอนในกรณีที่ไม่สามารถหาต้นฉบับได้ ข้อเสนอแนะคือควรจัดทำบทพูด (script) และให้ชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษาบันทึกเสียง หากเป็นแถบบันทึกภาพผู้สอนสามารถขอต้นฉบับชาวภาคต่างประเทศ รายการความรู้ต่างๆ จากสถานีโทรทัศน์ สำนักงานข่าวสารอเมริกัน และห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้

4. การประเมินผล

จากผลของการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2

พบว่าผู้เรียนกลุ่มระดับเก่ง และผู้เรียนกลุ่มระดับปานกลาง มีความคิดเห็นด้านการประเมินผลย่อย แตกต่างกับผู้เรียนกลุ่มอ่อนอย่างเห็นได้ชัด แต่จากผลของการสอบถามและสัมภาษณ์เกี่ยวกับการทดสอบเมื่อการอบรมสิ้นสุด (Post test) พบว่าความคิดเห็นของผู้เรียนทั้งสามกลุ่มสอดคล้องกัน และมีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการทดสอบเมื่อการอบรมสิ้นสุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ขอเสนอแนะว่าการประเมินผลระหว่างการเรียนการสอนควรมีหลายรูปแบบและใช้วิธีต่าง ๆ โดยไม่หวังผลจากการทดสอบสัมฤทธิ์ผลเท่านั้น เพื่อเป็นการลดความกังวลของผู้เรียน การประเมินผลของผู้เรียนอาจประเมินได้จากการบ้าน แบบฝึกหัดที่ทำในชั้นเรียน รายงาน กิจกรรมกลุ่ม การอภิปรายในห้องเรียน หรือการร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ผู้สอนควรบอกผลการประเมินเป็นระยะ ๆ และก่อนการประเมินใดๆ ผู้สอนควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึง หัวข้อที่จะประเมินผล วัน และเวลาในการประเมิน

5. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

5.1 ควรมีการวิจัยเชิงสำรวจความต้องการของผู้เข้าอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มภาคฤดูร้อนเกี่ยวกับหัวข้อการเรียนวิชาการฟัง และจัดลำดับข้อนั้น ๆ ตามความต้องการ

5.2 ควรมีการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาบทเรียนวิชาการฟัง กิจกรรมการเรียนการสอนกิจกรรมที่ใช้สอน และอุปกรณ์เพื่อทำให้การสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5.3 ควรทำการประเมินโปรแกรมทักษะการฟังอีกครั้งหนึ่ง หลังจากปรับปรุงโปรแกรมการสอนทักษะการฟังนี้แล้ว

5.4 ควรประเมินพัฒนาการเรียนของผู้เข้าอบรม และประเมินการสอนของอาจารย์ผู้สอนเพื่อดูความสำเร็จของการเรียน

หมายเหตุ เนื่องจากความจำกัดของหน้ากระดาษพิมพ์ ทำให้ไม่อาจเสนอ ขอบเขตการวิจัย ข้อตกลงเบื้องต้น ข้อจำกัดการวิจัย คำนิยาม และบรรณานุกรมได้ ผู้อ่านที่สนใจอาจหาอ่านได้ในงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

ประสบการณ์จากสถาบัน LIOJ

บุญศิริ อนันตเตรษฐ

ผู้เขียนขอเล่าประสบการณ์ที่ได้จากการศึกษาดูงาน และร่วมบรรยายที่ LIOJ หรือ Language Institute of Japan ให้ผู้อ่านฟัง งานหลักของ LIOJ คืองานด้านสอนภาษาและภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมสูงสุด ถึงแม้ว่าจะมีชั้นเรียนภาษาอื่น ๆ ด้วย เช่น ฝรั่งเศส และเยอรมัน ใน การสอนภาษากลุ่มอาจารย์ผู้สอน จะแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม เพื่อรับผิดชอบงาน งาน 3 ส่วนที่ LIOJ รับผิดชอบ คือ Teachers' Training Program/Language Community Program/ และ Business Communication Program งานส่วนแรกคือ งานฝึกหัดครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ในเขต เมืองโอตาวาระ ซึ่งเป็นเมืองที่สถาบันนี้ตั้งอยู่ ครูของ LIOJ จะออกไปช่วยครูชาวญี่ปุ่นสอนภาษาอังกฤษในระดับ secondary school และ high school งานส่วนที่สองจะเป็นเรื่องการสอนภาษาอังกฤษให้กับบุคคลทั่วไปที่สนใจ เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ผู้เรียนมีตั้งแต่เด็ก 5 ขวบถึง พวกแม่บ้านญี่ปุ่นอายุมาก ๆ ที่สนใจจะพูด-ฟังภาษาอังกฤษให้ดีกว่าเดิม งานส่วนสุดท้ายคือโปรแกรมที่ผู้เขียนมีส่วนร่วมในการสังเกตการเรียนการสอนและได้ร่วม-บรรยายด้วย

Business Communication Program เป็น โปรแกรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อนักธุรกิจญี่ปุ่น

ที่มีความจำเป็นจะต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานและ /หรือจะเดินทางไปทำงาน ณ ต่างประเทศ ลักษณะของการ เรียนการสอนในโปรแกรมนี้ผู้เขียนพอสรุปเป็นประเด็น สำคัญ ๆ ได้ดังนี้

1. การเรียนการสอนเป็นแบบ student-centered approach คือเน้นผู้เรียนเป็นหลัก ผู้เรียนจะเป็นผู้กำหนด หลักสูตร ซึ่งสร้างจากความต้องการของผู้เรียนในชั้น ครูคือ facilitator ไม่ใช่ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ผู้เรียนจะเป็น ผู้กำหนด pace ของการสอนส่วนหนึ่ง ดังนั้นครูจึงต้องมี ลักษณะยืดหยุ่น และพยายามปรับตัวเองให้รับกับความ ต้องการของผู้เรียนอยู่เสมอ

2. ผู้เรียนเป็นกลุ่มที่มีความต้องการเพิ่มพูนความรู้ ทางภาษาโดยแท้จริง เป็นผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูง วัยของ ผู้เรียนซึ่งอยู่ระหว่าง 27-55 ปี และตำแหน่งหน้าที่ การงานที่สูงพอควรทำให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ ในการเรียน

3. การเรียนการสอนเป็นกลุ่มเล็ก ระหว่าง 8-15 คน การจัดชั้นกลุ่มเรียน จัดตามกลุ่มความสามารถ ทำให้การ เรียนการสอนเป็นไปได้ดี

4. การใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่น ห้องเรียนทุกห้อง มีอุปกรณ์ครบ ได้แก่ เครื่องเล่นเทปแบบออดิโอ เครื่องเล่นเทปแบบวิดีโอ มีเครื่องอัด และกล้องถ่ายพร้อมกระดานรอบห้องมีแถบแม่เหล็ก เพื่อติดแผ่นป้าย หรืออื่น ๆ มีเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ โทรศัพท์ และรวมทั้งเครื่องผลิต sheet ต่าง ๆ ด้วยระบบคอมพิวเตอร์ที่ทันสมัย

5. การจัดระบบการเรียนการสอนแบบ Residential Program คือผู้เรียนมาพักที่ LIOJ ตลอด 1 เดือน และต้องใช้แต่ภาษาอังกฤษในการพูดคุยและทำกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนได้ฝึก ฟัง พูด ภาษาอังกฤษมาก นอกจากกิจกรรมในห้องเรียนแล้ว LIOJ ยังจัดกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ ในเวลาว่างในรูปแบบของ special sessions เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาส พูด-ฟัง ภาษามากที่สุด เช่น game nights และ การบรรยายพิเศษ special lectures เกี่ยวกับประเทศต่าง ๆ และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่น่าสนใจ

การเน้นกิจกรรมการเรียนการสอนแบบสถานการณ์จำลอง (simulation) และ การแก้ปัญหา (problem solving) เป็นปรัชญาที่สำคัญของ LIOJ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้เรื่องวัฒนธรรมของประเทศเจ้าของภาษา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีปัญหาน้อยที่สุดเมื่อต้องเข้าไปอยู่ในวัฒนธรรมอื่น

คำถามต่อมาที่ผู้อ่านอาจจะถามคือ แล้วคิดว่าการไปเห็นอะไรใหม่ ๆ ที่ LIOJ มานั่น จะให้ข้อคิดอะไรที่เป็นประโยชน์ได้บ้าง ในส่วนนี้ผู้เขียนขอสรุปเป็นหัวข้อหลัก ๆ ดังนี้

1. ผู้เขียนคิดว่าการเรียนภาษาในปีแรกในระดับมหาวิทยาลัย น่าจะเป็นวิชาเลือกมากกว่าวิชาบังคับในระดับก่อนมหาวิทยาลัย การเรียนการสอนควรเน้นเรื่องการใช้ (usage) อย่างถูกต้องและเพียงพอ ภาษาจะเรียนได้ก็ต้องมีความต้องการที่แท้จริงไม่ใช่ประเภทเรียนให้สอบผ่าน การเรียนภาษาแบบบังคับเรียนนั้นทำให้เกิดปัญหาทั้งผู้เรียนและผู้สอน การขาดแรงจูงใจทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย

ผู้สอนเองก็เกิดความท้อถอย รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจว่า เราไม่เป็นที่ต้องการเสียเลย การให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกจะทำให้งานตื้นตัว พยายามจัดวิชาให้รับกับความต้องการของผู้เรียน ไม่ต้องมาจำเจกับวิชาบังคับที่มีความจำเป็น ต้องทำหลักสูตรเป็นมาตรฐานเดียวกัน และส่วนผู้เรียนเองก็มีความต้องการจริงที่จะเรียนเพราะเห็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพต่อไป การมีรายวิชาเลือกหลายวิชาจะช่วยให้ผู้เรียนใช้วิชาถนัดของผู้ใหญ่ เลือกเรียนวิชาที่ตนเองสนใจจริง ๆ เพื่อประโยชน์แก่ตนเองต่อไป ในส่วนที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน การปลดภาระเรื่องวิชาบังคับจะทำให้ครูมีเวลาเป็นของตัวเองมากขึ้น ในการสร้างสรรค์วิชาที่ตัวเองคิดว่าจะมีประโยชน์ จะช่วยให้ครูได้พัฒนาตัวเองไปในทิศทางที่ดีกว่าในปัจจุบัน และการจัดภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก จะช่วยให้มีชั้นเรียนที่มีขนาดเล็กกว่าเดิมได้ และมีความยืดหยุ่นในการดำเนินการได้ ถ้าคณะวิชาต่าง ๆ ให้ความร่วมมือในการจัดตารางเรียน

2. ผู้สอนภาษาอังกฤษควรได้รับการฟื้นฟูความสามารถในการใช้ภาษาอยู่เสมอ ผู้เขียนคิดว่าครูสอนภาษาส่วนมากจะเห็นด้วยกับคำพูดที่ว่า “ครูสอนภาษาอังกฤษยิ่งสอนมากยิ่งมีความสามารถทางภาษาลดถอยลง” เพราะเรายู่กับสภาพการณ์ที่ไม่ได้เอื้อต่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริง ๆ ภาระงานที่มากเพราะต้องสอนวิชาภาษาอังกฤษบังคับแก่นิสิตนักศึกษาจำนวนมาก ทำให้ครูหมดเวลาและหมดพลังงานที่จะพัฒนาตัวเอง

3. ครูสอนภาษาอังกฤษควรได้รับการพัฒนาในศาสตร์อื่น ๆ บ้าง เพราะภาษาคือ สื่อไปสู่ศาสตร์ต่าง ๆ ครูรู้ภาษาอย่างเดียวอาจจะคุยกับคนอื่นไม่รู้เรื่อง หรือสอนคนอื่นไม่ได้ เนื่องจากปัจจุบันภาษาได้รับการเน้นในศาสตร์ต่าง ๆ มากมาย การให้ความรู้พื้นฐานศาสตร์อื่น ๆ แก่ผู้สอนภาษา จะทำให้เขามีความเชื่อมั่นในการทำหน้าที่ของเขามากขึ้น และทำให้การเรียนการสอนภาษา มีความหมายมากขึ้นทั้งในความคิดของผู้สอนและผู้เรียน

ถาม - ตอบ ปัญหาการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ

ปรางทิพย์ นพรมภา

ถาม : ดิฉันสอนภาษาอังกฤษแก่นิสิตชั้นปีที่ 2 คณะ
นิเทศศาสตร์ ซึ่งสนใจเรื่องการทำรายการวิทยุ
โทรทัศน์ ดิฉันจึงอยากทดลองให้นิสิตทำงาน
projectเกี่ยวกับภาษาอังกฤษซึ่งตรงกับความถนัด
และความสนใจ จึงได้ดำรินิสิตหัดเขียนสคริปต์
ละครวิทยุเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นอยากเรียน
ขอคำแนะนำในเรื่องขั้นตอนต่าง ๆ ในการผลิต
ด้วยค่ะ

ขอบพระคุณ
เจียรระไน สมพงษ์

ตอบ : ทุกวันนี้ พวกเราส่วนมากมักจะหาความสำราญ
ยามว่างจากการดูภาพยนตร์ ฟังเพลง หรือฟังวิทยุ
ซึ่งถือเป็นการคลายความเครียด ในขณะเดียวกัน
ก็เป็นการประเทืองปัญญาไปด้วย ดังนั้นสื่อ-
โทรทัศน์และวิทยุยังถือเป็นแหล่งแห่งความบันเทิง
ซึ่งแสวงหาได้ในบ้านของตนเอง ผู้เขียนยินดีและ
ขอสนับสนุนความคิดของคุณเจียรระไน ซึ่งริเริ่มที่
จะให้นิสิตผลิตละครวิทยุเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็น
การสร้างแรงจูงใจ ความคิดสร้างสรรค์รวมทั้งเป็น

สิ่งซึ่งตรงกับความสนใจของกลุ่มผู้เรียนของคุณ-
เจียรระไนอีกด้วย

Belen M. Sy ซึ่งเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่
Fujin Catholic University ในกรุงไทเปได้เคย
ทดลองให้นักศึกษาของเธอผลิตละครวิทยุโดยแบ่ง
นักศึกษาเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน เธอกล่าวว่า
“กระบวนการทุกลำดับตั้งแต่การวางเค้าโครงเรื่อง
การเขียนบท ไปจนการอัดเสียง เป็นกระบวนการ
ที่ซับซ้อนและกินเวลาอย่างมาก แต่ผลที่ได้รับนั้น
คุ้มค่าทั้งสำหรับผู้เรียนเองและผู้สอน เพราะทำให้
เกิดความร่วมมือร่วมใจในหมู่ผู้ผลิต ความคิด
สร้างสรรค์ รวมทั้งเป็นการสร้างบรรยากาศที่ดี
อย่างยิ่งในการเรียนการสอน”

ขั้นตอนต่าง ๆ ในการผลิตละครวิทยุประกอบด้วย

1. การบรรยายหรือเล่าเรื่องจากประสบการณ์
ของตนเอง หรืออาจจะเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นก็ได้
(Narrating)
2. การเขียนเรื่องย่อ (Synopsis) และโครงเรื่อง
3. การเขียนบทพูด/สนทนา (Dialogue)
4. การอัดเทปบันทึกเสียง (Taping/recording)

I. การบรรยาย (Narration)

การเล่าเรื่องเป็นพรสวรรค์อย่างหนึ่งของตัวบุคคล หากบุคคลใดสามารถเล่าเรื่องได้ดี มีคุณภาพ ก็จะทำให้สื่อ-ความหมายกับคนอื่น ๆ ได้ ผู้เรียนควรจะนึกถึงเรื่องต่าง ๆ จากประสบการณ์ของตน และนำมาเล่าสู่กันฟังในห้องเรียน หลังจากที่ผลัดกันเล่าเรื่องสู่กันแล้ว ผู้เรียนลองออกเสียงกัน ว่าเรื่องไหนดีที่สุด ผู้สอนอาจจะช่วยคัดเลือก และพยายาม เน้นให้มีการเชื่อมโยงเหตุการณ์หนึ่งไปสู่อีกเหตุการณ์หนึ่ง และลองวางโครงเรื่องดังนี้

1. เปิดเรื่องโดยการแนะนำ ฉาก สถานที่ เวลา ตัวละคร (introduction)
2. เริ่มดำเนินเรื่องที่จุดจุดหนึ่ง และจะมีการพัฒนาบุคลิกตัวละคร (beginning of the first action)
3. เริ่มมีการพัฒนาเนื้อเรื่องไปสู่ปมหรือจุดขัดแย้ง อันใดอันหนึ่ง (beginning of conflict)
4. ปัญหาหรือจุดขัดแย้ง (complication)
5. จุดสุดยอดของเรื่อง (climax)
6. ตอนจบเรื่อง อธิบายหรือให้เหตุผลว่าทำไมจึงจบเรื่องแบบนี้ มีการเก็บตัวละครทุกตัวให้ครบ (conclusion)

ในการเขียนบทละคร ผู้เขียนพึงเขียนเรื่องตามลำดับดังกล่าวเพื่อเพิ่มความบันเทิง และความสมจริง

II. เรื่องย่อ (Synopsis)

เมื่อผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างต่าง ๆ แล้ว ผู้เรียนก็ควรจะช่วยกันเลือกเรื่องที่เหมาะสมโดยการเขียนเนื้อเรื่องย่อ และแบ่งเรื่องย่อออกเป็นฉากต่าง ๆ บทละครที่ดี ควรจะมีตัวละครสำคัญประมาณ 4-5 คน และควรจะมีฉากต่าง ๆ ประมาณ 7 ฉาก ซึ่งแต่ละฉากจะมีความยาวประมาณ 2-3 นาที หลังจากวางโครงเรื่องแล้ว ผู้เรียนก็จะใส่บทสนทนาเพลง และเสียงประกอบ เพื่อให้ฉากนั้นสมจริงและมีชีวิตชีวา

III. บทสนทนา (Dialogue)

บทสนทนายระหว่างตัวละครเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะบ่งชี้ว่าละครเรื่องนั้น ๆ ประสบความสำเร็จ เดินเรื่องไปด้วยดีหรือไม่ บทสนทนามีความสำคัญดังนี้

1. บทสนทนาให้ข้อมูลต่าง ๆ ลองพิจารณา

บทสนทนาเปิดดังนี้

Susan : Hey John ! Why are you so late ? I thought you'd come home at 5 o'clock. It 's already 7.30 and were late for supper.

John : Have you forgotten that it's New Year's Eve ? The bus from Pattaya took more than three hours to reach Bangkok because of the traffic. I guess everybody wanted to go home to celebrate their family reunion. Well, I'm sorry. Hm... (sniffs) I'm starving. Let 's see what you've got.

จากบทสนทนานี้ เราสามารถจะแยกในฉากนี้ 1) เป็นเวลาเย็น 2) เรื่องเกิดในวันที่ 31 ธันวาคม 3) เรื่องนี้เกิดขึ้นที่กรุงเทพ 4) และผู้ฟังจะได้ฟังเรื่องซึ่งมีตัวละครสำคัญ คือ Susan และ John

2. บทสนทนาแสดงให้เห็นลักษณะนิสัยของตัวละคร

บทสนทนาแสดงให้เห็นอุปนิสัยของตัวละคร ตัวละครที่ช่างพูดโอ้อวดแสดงว่าเป็นคนโผงผาง ในขณะที่ตัวละครที่ไม่ค่อยพูด อาจจะเป็นคนช่างสังเกตไม่ใคร่เปิดเผย แต่มีเหตุผลสามารถแก้ปัญหาได้ดีกว่าหรืออาจเป็นประเภท "น้ำนิ่งไหลลึก"

นอกจากนี้จากน้ำเสียง สีการพูด และสำนวนภาษา อาจจะบ่งบอกถึงวัยของตัวละครได้ ตัวละครที่มีอายุอาจจะพูดโดยใช้ภาษาเป็นทางการค่อย ๆ พูดค่อย ๆ จา ในขณะที่ตัวละครหนุ่มสาวใช้ภาษาทันสมัย สวิสวาย หรือใช้สแลงร่วมสมัย

3. บทสนทนาเป็นตัวดำเนินพลอตเรื่อง

บทสนทนานั้นเป็นตัวดำเนินเรื่องที่สำคัญ อย่างไรก็ตาม การที่เรื่องเต็มไปด้วยบทสนทนา ก็อาจจะทำให้เรื่องน่าเบื่อหน่ายได้ ดังนั้นผู้เขียนบทสนทนาควรใคร่ครวญโดยการถามตัวเองว่า หากได้ตัดทอนบทพูดบางบทออกไปแล้วจะทำให้เกิดช่องโหว่จนจับความไม่ได้หรือไม่หากคำตอบคือ ไม่ทำให้เกิดช่องโหว่ใด ๆ เลย ผู้เขียนบทควรจะตัด

ทอนบทพูดที่เยิ่นเย้อเกินควรออกเสียบ้าง เพื่อให้การดำเนินเรื่อง กระชับ และสมจริง ยิ่งขึ้น

4. บทสนทนาแสดงให้เห็นอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร

บทพูดต่าง ๆ สามารถแสดงให้เห็นอารมณ์ของผู้พูดได้ ยกตัวอย่าง เช่น การที่ตัวละครพูดจาลังเล ไม่เต็มปากเต็มคำ ก็อาจแสดงให้เห็นว่าตัวละครกำลังพิจารณาใคร่ครวญ หรือเกิดความวิตกกังวล หรือกำลังจะพยายามตัดสินใจ ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ตัวละครที่พูดจาอีกอักอาจจะกังวลเกิดความเครียด หรือเกิดภาวะ “ไม่มั่นใจ” เกิดความกลัว หรือหวั่นเกรงภัย

ตัวละครที่พูดอ้อแอ้เหมือนคนเมา อาจจะทำให้เราเห็นเมื่อนั้นมาปกปิดความกลัว และความเกร็งเกรงอย่างใดอย่างหนึ่ง

การเขียนบทสนทนา ทำให้ผู้เขียนหัดเป็นคนช่างสังเกต โดยสังเกตจากบุคคลต่างๆ และสิ่งต่างๆ รอบตัว ทำให้ผู้เขียนบทได้ใช้จินตนาการ โดยประมวลจากประสบการณ์ส่วนตัว ความคิดเห็น รวมทั้งการสังเกตรอบๆ ตัว เป็นงานที่น่าสนใจ และท้าทายความสามารถอย่างยิ่ง

IV. การบันทึกเสียง (Taping/Recording)

องค์ประกอบสำคัญในละครวิทยุประกอบด้วย 1) บทสนทนา/บทพูด 2) เพลง/เสียงดนตรี และ 3) เสียงประกอบ (sound effects) การที่จะเลือกเพลงหรือเสียงประกอบให้เหมาะสมกับบทพูดนั้นเป็นสิ่งต้องใช้จินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์อย่างมาก

เมื่อแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มแล้ว ให้ผู้เรียนคนหนึ่งในกลุ่มนั้น รับผิดชอบเรื่องการบันทึกเสียงโดยตรง ในขณะที่ผู้เรียนอื่นๆ ช่วยกันสวมบทบาทของตัวละครที่เหมาะสม ผู้พากย์เหล่านี้ต้องลองซ้อมการฝึกออกเสียง การพูดเสียงหนักเบา เพื่อแสดงอารมณ์ และช่วยให้ละครเรื่องนั้นๆ สนุกสนานได้อรรถรสยิ่งขึ้น

ขอแนะนำการบันทึกเสียงดังนี้

1. การพูดใส่ไมโครโฟน ผู้พูดที่มีการเจรจาตามปกติ ใช้น้ำเสียงปกติพูดใส่ไมโครโฟนแสดงให้เห็นว่าคนเหล่านี้มีความใกล้ชิดกันและเป็นการสนทนาตามธรรมดา

2. การพูดใส่ไมโครโฟนที่ผู้พูดรำพึงกับตัวเอง เมื่อตัวละครต้องการพูดกับตัวเองรำพึงรำพัน หรือแสดงความคิดเห็นส่วนตัวผู้พูดจะต้องใช้น้ำเสียง “ต่ำกว่าปกติ” เพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่างจากการพูดสนทนาทั่วๆ ไป

3. การพูดห่างจากไมโครโฟน เมื่อต้องการให้เห็นว่ามี “ระยะห่าง” (distance) ระหว่างตัวละคร 2 คน มิใช่การเจรจาปกติ ขอแนะนำให้ตัวละครคนหนึ่ง พูดใส่ไมโครโฟน ในขณะที่ตัวละครอีกคนหนึ่งอยู่ห่างจากไมโครโฟนสักเล็กน้อย

เมื่อผู้เรียนได้ปฏิบัติตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่แนะนำมาตั้งแต่เริ่มต้นหาเรื่องถูกใจมาสร้างบทละคร จนท้ายสุดทำการบันทึกเสียงแล้ว ผู้เรียนจะรู้สึกสนุกสนาน และภาคภูมิใจในผลงาน แม้ว่าผู้ผลิตละครนี้จะมีชื่อ “มืออาชีพ” แต่ก็ยังเป็นสิ่งแปลกใหม่ สร้างสีสันในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมิใช่น้อย

บรรณานุกรม

- Baker, Augusta and Ellen Greene. 1977. *Story - Telling : Art and Technique*. New York : R.R. Bowker Co.
- Fried-Booth, Diana. 1987. *Project Work*. oxford : Oxford University Press.
- Maloney, Martin and Paul Max Rubenstein. 1980. *Writing for the Media*. New York : Prentice - Hall.
- Sy, Belen. 1990. Writing Scripts for Radio Plays. *FORUM*, 28 , 8, p.p. 35-37.
- Wessels, Charlyn. 1987. *Drama*. Oxford : Oxford University Press.
- West, William. 1980. *Developing Writing Skills*, 3rd ed. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice Hall.

แนะนำหนังสือ

ยุพิน จันทรเจริญกุล

Ur, Penny and Wright, Andrew. **Five-minute Activities: A Resource Book of Short Activities.** Cambridge : the University Press, 1992.

ท่านเคยเจอปัญหานี้ไหม บทเรียนที่เตรียมมาสอนจบก่อนเวลา แต่เวลาที่เหลืออยู่ก็ไม่มากพอที่จะเริ่มต้นบทใหม่ จะปล่อยเวลาให้หมดไปก็ไม่สมควรนัก ในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ นั้นน่าจะมีกิจกรรมสั้น ๆ เสริมความรู้ทางด้านภาษาให้นักเรียนในชั้นได้ฝึกฝนบ้าง แต่ก็คิดไม่ทันไม่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้า หรือที่มีอยู่ก็ซ้ำซาก

Penny Ur และ Andrew Wright เข้าใจปัญหานี้ของผู้สอนดีจึงได้จัดทำหนังสือขึ้นโดยรวบรวมกิจกรรมต่าง ๆ สั้น ๆ ที่ใช้เวลาประมาณ 5 นาที หรือนานขึ้นเล็กน้อยทั้งสิ้นกว่า 130 กิจกรรมให้ผู้สอนได้ใช้เวลาที่เหลืออย่างมีประสิทธิภาพและมีคุณค่ากับนักเรียน และมีเจตนาจะให้ใช้กิจกรรมเหล่านี้เป็นบทเรียนเสริมทักษะของบทเรียนที่เตรียมมาด้วย ผู้สอนจะเลือกกิจกรรมต่าง ๆ

เหล่านี้เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน เตรียมนักเรียนให้พร้อมจะรับบทเรียนใหม่ ทบทวนคำศัพท์ก่อนเข้าบทเรียนใหม่เป็นกิจกรรมสั้น ๆ หรือเป็นเกมส์สนุก ๆ ไม่น่าเบื่อสลับบทเรียนหรือก่อนจบชั่วโมงเรียน

การจัดเรียงกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ ผู้เขียนไม่ได้จัดแบ่งตามประเภทแต่เรียงลำดับตัวอักษรของชื่อกิจกรรม ซึ่งทำให้ใช้ได้ยากเพราะชื่อเกมส์บางเกมส์นั้นไม่บอกอะไรกับผู้อ่านเลย เช่น My Neighbour's Cat หรือ We Both เป็นต้น แต่ผู้เขียนก็ช่วยผู้อ่านโดยการจัดทำดัชนีค้นไว้ท้ายเล่มอย่างดี ผู้อ่านสามารถจะเลือกกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้สอนเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ตามความต้องการ

ในแต่ละกิจกรรม จะบอกสิ่งที่ต้องการจะสอน เช่น สอนคำศัพท์ คำคุณศัพท์ สอนการอ่านตัวสะกด เป็นต้น จากนั้นก็จะอธิบายขั้นตอนการของกิจกรรมนั้น ในบางกิจกรรมมีวิธีดำเนินการให้เลือกหลายวิธี

เหมาะกับผู้เรียนหลายระดับแล้วแต่ผู้สอนจะนำไปปรับใช้ให้เข้ากับระดับชั้นเรียน วิชาที่เรียนหรือแม้แต่ภูมิหลังทางด้านวัฒนธรรมของผู้เรียน

Stempleski, Susan and Tomalin, Barry. **Video in Action: Recipes for Using Video in Language Teaching.** New York Prentice-Hall, 1990.

การใช้วิดีโอทัศน์ในการเรียนการสอนกำลังเป็นที่นิยมกันแพร่หลาย สำนักพิมพ์ใหญ่ ๆ ทั้งในอังกฤษและอเมริกา เร่งผลิตชุดการเรียนการสอนภาษาสำเร็จรูปออกมามากมาย ซึ่งแต่ละชุดนั้นมีราคาสูงมาก และการใช้ก็มักจะใช้คุ้มค่า

Stempleski (Hunter College New York) และ Tomalin (B.B.C. English, London) ได้คิดค้นและรวบรวมวิธีการใช้วิดีโอทัศน์ในการเรียนการสอนภาษาจากประสบการณ์ของตนที่สอนอยู่ในหลายประเทศ ทำรายการออกมาหลายชุด และจากประสบการณ์ของผู้เชี่ยวชาญอื่น ๆ ในสาขาด้วยรวมทั้งสิ้นประมาณ 90 กิจกรรม และนับเป็นครั้งแรกที่มีการจัดทำหนังสือรวบรวมกิจกรรมเช่นนี้ทั้งของอเมริกันและอังกฤษมาไว้ในเล่มเดียวกัน

การจัดเรียงกิจกรรมนั้น เป็นการเรียงตามลักษณะของชื่อเรื่องและแต่ละกิจกรรมแบ่งเป็นหัวข้อสำคัญดังนี้คือ

Level จะระบุไว้ชัดเจนว่าเป็น beginners, elementary, intermediate, advanced หรือ children (ซึ่งหมายถึงนักเรียนอายุ 8-12 ปี)

Purpose บางกิจกรรมใช้เพื่อสอนนักเรียนได้หลายอย่าง ผู้เขียนได้แบ่งแยกวัตถุประสงค์ออกเป็น 8 ประเภทด้วยกัน คือ active viewing, vocabulary, grammar, pronunciation, listening/speaking skills, reading/writing skills, cross-cultural concerns และ testing.

Sequence type ซึ่งผู้เขียนจัดไว้เป็น บันทึกรวบรวมทั้งละคร ภาพยนตร์ และรายการบันเทิงอื่น ๆ สารคดี เช่น รายการข่าว การสัมภาษณ์ กีฬา รายการสนทนาต่าง ๆ เป็นต้น โฆษณา และมิวสิควิดีโอ

Sequence length ผู้เขียนแนะนำว่าไม่ควรให้ยาวนัก ส่วนใหญ่อยู่ในระดับ 2-5 นาที

Activity time คือเวลาที่ใช้สอนหรือทำกิจกรรมนั้น ๆ

Preparation วิธีการเตรียมเข้าสู่บทเรียน เครื่องมือ อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนกิจกรรมนั้น

In Class คำแนะนำเป็นขั้นตอนในการใช้วิดีโอทัศน์ตอนนั้น ๆ สอนนักเรียน

เพื่อช่วยให้ผู้ใช้หนังสือใช้สะดวก ใช้งานขึ้น ผู้เขียนได้จัดทำดัชนี (Indexes) ค้นเรื่องให้ โดยดัชนีแรก ซึ่งใช้ชื่อว่า Index of Recipes นั้น ยังคงเรียงตามพยัญชนะบอกระดับ วัตถุประสงค์ ประเภทและหน้าหนังสือ ส่วนดัชนีที่สองนั้นคือ Index of Activities: Level purpose and sequence type ซึ่งจะสะดวกกับผู้ใช้ในการเลือกมาก เพราะแยกตามระดับ ซึ่งจะบอกชื่อกิจกรรมและหน้าหนังสือไว้ ตามวัตถุประสงค์ เช่น Note-taking, Cross Cultural Comparison, Listening, Testing เป็นต้น และตามประเภทของวิดีโอทัศน์ เช่น ภาพยนตร์ สารคดี โฆษณา เป็นต้น

หนังสือเล่มนี้ได้รางวัล Duke of Edinburgh English Language Competition ประจำปี 1990 จาก English-Speaking Union